

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายด้วยกรรมวิธีบาติกสำหรับร้านนาการ่า
Men's and lady's wear design by Batik technique for Nagara

โดย

นายนิพล เตชะสินทวี

45020281

๙๙
๙๙/๖/๑๗
๒๕๔๙-๒๕๕๐

เลขหมู่.....
เลขพระจอมเกล้า..... **85029**
วันเดือนปี..... - 4 พ.ย. 2551

b. ๙๙๙๙
.....
.....

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต
ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2549-2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุมัติผล

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต

.....
คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์.....

ประธานกรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

.....
..... กรรมการ

อาจารย์ที่ปรึกษา

.....
.....

(อาจารย์ปณัสสาร สุขสงวน)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์ : โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายด้วยกรรมวิธีบาติกสำหรับร้าน
นาการ่า
Men's and lady's wear design by Batik technique for
Nagara

เจ้าของวิทยานิพนธ์ : นายนิพล เตชะสินทวี รหัสนักศึกษา: 45020281
วิทยานิพนธ์สาขา : การออกแบบสิ่งทอ (Textile Design) ปีการศึกษา: 2549
ภาควิชา : ศิลปอุตสาหกรรม

บทคัดย่อ

จากการศึกษาเทคนิคการทำผ้าท้องถิ่นในแบบต่างๆ ได้พบว่าเทคนิคการทำผ้าบาติกเป็นวิธีการที่น่าสนใจมากวิธีหนึ่ง กระบวนการทำผ้าบาติก มีทั้งเขียนเทียนพิมพ์เทียน แด้มสี ระบายย้อม ลักษณะการซึมของสีหรือการให้สีนั้นแทรกซึมเข้าไปในเนื้อเทียน การไล่น้ำหนักของสีจากอ่อนไปเข้มนั้นทำได้ละเอียดและงดงาม จึงมีลักษณะเป็นทั้งงานอุตสาหกรรม และงานทางศิลปะอยู่ในตัว

ข้าพเจ้าจึงมีแนวคิดที่จะนำเทคนิคผ้าบาติกมาผสมผสานกับเทคนิคการพิมพ์สกรีน และปรับปรุงรูปแบบการนำมาใช้ให้เหมาะสมมากขึ้น จึงทำให้เกิดโครงการออกแบบเครื่องแต่งกายด้วยกรรมวิธีบาติกสำหรับร้านนาการ่าขึ้น

ในการออกแบบนี้ได้แบ่งการศึกษาค้นคว้าออกเป็น 2 ส่วนคือ 1. การศึกษาค้นคว้าข้อมูลพื้นฐานเพื่อใช้ในการออกแบบ 2. การศึกษาทดลองสีและการย้อม รวมถึงเทคนิคผสมผสานระหว่าง บาติกและการพิมพ์

นำข้อมูลและการทดลองที่ได้มาวิเคราะห์ และใช้ในการออกแบบ ภายใต้ขอบเขตดังนี้คือ ชุดเสื้อผ้าสำหรับวัยทำงาน ถึงกลางคน ประกอบด้วย ชุดบุรุษ ทังการ 1 ชุด, ชุดบุรุษลำลอง 2 ชุด, ชุดทางการสตรี 1 ชุด, ชุดลำลองสตรี 2 ชุด

สรุปผลการออกแบบได้ดังนี้

1. ออกแบบเครื่องแต่งกายด้วยกรรมวิธีบาติกสำหรับร้านนาการ่า โดยสีสันและรูปแบบอ้างอิงมาจากศิลปะแบบ Chinoiserie

2. เทคนิคที่นำมาใช้ คือการใช้เทคนิคบาติกผสมผสานกับเทคนิคการพิมพ์อิงค์เจ็ท การพิมพ์สกรีน และการเย็บ ได้ผ่านกระบวนการทดลองก่อนนำมาใช้ออกแบบ

3. ลวดลายที่ใช้ในการออกแบบ นำมาจากศิลปะแบบ Chinoiserie เนื่องจากมีความสอดคล้องกับแนวโน้มความต้องการของผู้บริโภค ในปี 2007 -2008 และมีความเหมาะสมกับร้านนากาว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปภาณสาร สุขสงวน

อาจารย์คอยให้คำปรึกษาและชี้แนะแนวทางที่ดีให้มาโดยตลอด

อาจารย์ อาจารย์วินัย อุดมทรัพย์

อาจารย์ในให้คำแนะนำตั้งแต่เลือกหัวข้อ จนถึงทำให้ผมมีความสนใจในงานบาติคมมาก

อาจารย์จารุพัชร อาชวะสมิต

ขอบพระคุณอาจารย์ที่คอยให้บัตรเข้าชมแพชั่นโชว์ดีๆ และยังคอยให้คำติชมที่ดีมาโดยตลอดครับ

อาจารย์(ข้าง) ที่คอยให้ความเป็นห่วงนักเรียนเสมอ ให้ความช่วยเหลือทั้งสิ่งของที่ขาดตกบกพร่อง และคำแนะนำของมืออาชีพ ทั้งเรื่องผ้าไหม การย้อม การต้มเทียน และอีกมากมาย

อาจารย์ชูลีพร วัชรานันท์

อาจารย์อุไรวรรณ บิติมณียากุล

อาจารย์ผ่องศรี รอดโพธิ์ทอง

ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ได้ส่งมอบความรู้มาจนถึงทุกวันนี้

ขอขอบพระคุณ

Mr. Sasaki Masayoshi สำหรับความช่วยเหลือ ตลอด 2 ปี ที่ผ่านมา ทั้งเป็นแรงกระตุ้นและคอยให้คำชี้แนะที่ดี และเป็นกำลังใจที่ดีเสมอมา

ขอขอบคุณ

Junta , Paco, Taka, Suzuki Yasuo สำหรับกำลังใจที่ดีและความช่วยเหลือ บั้ง-โบว์ – เบน – บีม ที่คอยไปไหนมาไหนด้วยกัน และถามไถ่กันมาโดยตลอด พี่แก้ว – พี่หนึ่ง-พี่ป้อ-พี่ตี้- แก้ว-แะ-เน้ท-นก-ทราย-หนูย-กรีซ-กวาง

สำหรับเพื่อนเทคส์ไทล์ ที่ถามไถ่ถึงกันมาตลอด

เพื่อนๆ ญาติที่น่ารักทุกคนและ สายรหัส 20/43

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ที่สนับสนุนตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
ใบอนุญาต	
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ง
รายการภาพประกอบ	ช
รายการตารางประกอบ	ฑ
บทที่ 1	
1. บทนำ	1
ความสำคัญของวิทยานิพนธ์	3
วัตถุประสงค์ของโครงการ	3
ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหา	4
ความเป็นไปได้ของโครงการ	5
ขอบเขตของโครงการ	6
แนวทางการศึกษาวิจัย	6
ผลที่คาดว่าจะได้รับ	7
2. การค้นคว้า รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์และสรุปผลข้อมูล	8
1. ข้อมูลเกี่ยวกับร้านนาการ่า	8
ประวัติความเป็นมาของบริษัท	8
ข้อมูลทั่วไปของร้านนาการ่า	8
2. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้ผลิตภัณฑ์	10
ข้อมูลด้านกายภาพของผู้บริโภค	10
ข้อมูลด้านพฤติกรรมและจิตใจของผู้บริโภค	11
แนวโน้มการแต่งกาย	11
การกำหนดรูปแบบของผลิตภัณฑ์	15
3. ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์	18
ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าบาติก	18
ประวัติความเป็นมา	18

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเลือกผ้า	20
การเขียนลวดลาย	20
การระบายสีและการย้อมสี	20
การแบ่งประเภทของผ้าบาติก	21
บาติกลายเขียน	22
บาติกลายพิมพ์	23
วัสดุและอุปกรณ์ในการทำผ้าบาติก	23
เครื่องมือและอุปกรณ์ในการทำผ้าบาติก	24
วิธีและขั้นตอนในการทำผ้าบาติก	32
4. ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกาย	41
หลักการเบื้องต้นในการออกแบบลวดลายผ้า	41
ระบบการวางลายต่อ	43
ขนาดของลวดลายในการออกแบบ	48
จิตวิทยากับลวดลาย	51
การใช้หลักโกลเด้น มินส์	53
หลักสมดุล	54
การลงตาด้วยเส้นและช่องว่าง	60
หลักการใช้สี	64
5. ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบ	69
ประวัติความเป็นมาของศิลปะแบบ Chinoiserie	69
ศิลปะของจีนสมัยราชวงศ์ชิง	70
ศิลปกรรมสมัยบาโรค	74
รูปแบบคอเสื้อและปกเสื้อแบบต่างๆ	87
รูปแบบแขนเสื้อแบบต่างๆ	90
รูปแบบกระโปรงแบบต่างๆ	94
6. ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุ	98
ประเภทและคุณสมบัติของผ้าประเภทต่างๆ	98
ชนิดของเส้นใย	98
ผ้าไหม	98
ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุประกอบเสื้อผ้า	100

วัสดุที่ใช้ในการเย็บประกอบ	103
7. ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีในการผลิต	103
การพิมพ์สกรีน	103
หมึกพิมพ์ผ้า	103
ข้อมูลในการผลิตเสื้อผ้า	104
3. การพัฒนาการออกแบบ	105
แบบร่างและการพัฒนาการออกแบบ	105
สรุปผลการออกแบบและความเห็นของคณะกรรมการ	123
4. การนำเสนอผลงานการออกแบบ	124
5. บทสรุป	134
สรุปผลการออกแบบ	134
ข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา	135
บรรณานุกรม	136
ภาคผนวก	
ประวัติการศึกษา	137

รายการภาพประกอบ

	หน้า
ภาพที่ 1 ภาพแสดงตัวอย่างผลิตภัณฑ์ของร้านนาการ่า	9
ภาพที่ 2 แสดงภาพเอกลักษณ์ของกลุ่มเป้าหมาย	10
ภาพที่ 3 แสดงแนวโน้มความนิยมสีในปี 2007	12
ภาพที่ 4 แนวโน้มรูปแบบทรงเสื้อลำลองสตรีที่ได้รับความนิยมปี 2007	13
ภาพที่ 5 แนวโน้มรูปแบบทรงเสื้อราตรีที่ได้รับความนิยมปี 2007	14
ภาพที่ 6 แสดงประเภทของผ้าบาติกลายเขียนและลายพิมพ์	22
ภาพที่ 7 แสดงการทำผ้าบาติกด้วยวิธีการลายเขียน	22
ภาพที่ 8 แสดงการทำผ้าบาติกด้วยวิธีลายพิมพ์	23
ภาพที่ 9 ตัวอย่างจันตึง	24
ภาพที่ 10 ตัวอย่างแม่พิมพ์ทองแดง	25
ภาพที่ 11 แสดงตัวอย่างการใช้ฟู่กัน	26
ภาพที่ 12 แสดงตัวอย่างโต๊ะสำหรับพิมพ์ผ้าบาติก	28
ภาพที่ 13 แสดงตัวอย่างบ่อล้าง	28
ภาพที่ 14 แสดงตัวอย่างราวตากผ้า	29
ภาพที่ 15 แสดงตัวอย่างการเขียนเทียน	37
ภาพที่ 16 แสดงตัวอย่างการระบายสี	38
ภาพที่ 17 แสดงตัวอย่างการซักล้างสีออกจากเนื้อผ้า	39
ภาพที่ 18 แสดงตัวอย่างการซักล้างสีออกจากเนื้อผ้า	39
ภาพที่ 19 แสดงตัวอย่างการต้มละลายเทียน	39
ภาพที่ 20 ตัวอย่างลายดอกไม้	41
ภาพที่ 21 ตัวอย่างลายรูปสัตว์	42
ภาพที่ 22 ตัวอย่างลายเรขาคณิต	42
ภาพที่ 23 ตัวอย่างลายนามธรรม	43
ภาพที่ 24 ตัวอย่างลายภาพเหมือนจริง	43
ภาพที่ 25 แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยม	44
ภาพที่ 26 แสดงการต่อลายแบบการเรียงอิฐแนวนอน	44
ภาพที่ 27 แสดงการต่อลายแบบการเรียงอิฐแนวตั้ง	45

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 28 แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร	45
ภาพที่ 29 แสดงการต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม	46
ภาพที่ 30 แสดงการต่อลายแบบตาข่าย	46
ภาพที่ 31 แสดงการต่อลายแบบหกเหลี่ยม	47
ภาพที่ 32 แสดงการต่อลายแบบวงกลม	47
ภาพที่ 33 แสดงการต่อลายแบบคลื่นต่อเนื่อง	48
ภาพที่ 34 แสดงลวดลายขนาดจิ๋ว	48
ภาพที่ 35 แสดงลวดลายขนาดเล็ก	49
ภาพที่ 36 แสดงลวดลายขนาดกลาง	50
ภาพที่ 37 แสดงลวดลายขนาดใหญ่	50
ภาพที่ 38 แสดงขนาดของลายโดยใช้สัญลักษณ์ทางเรขาคณิต	51
ภาพที่ 39 แสดงหลักGolden Mean	54
ภาพที่ 40 แสดงสมดุลไม่ปกติแบบขนาดเท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน	55
ภาพที่ 41 แสดงสมดุลไม่ปกติแบบขนาดเท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน	55
ภาพที่ 42 แสดงสมดุลไม่ปกติแบบขนาดไม่เท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน	55
ภาพที่ 43 แสดงการเปรียบเทียบขนาดสัดส่วนของเสื้อผ้ามีผลกับการมองเห็น	56
ภาพที่ 44 แสดงตัวอย่างการใช้จุดเด่นช่วยจุดสนใจ	57
ภาพที่ 45 แสดงกรณีตัวอย่างจากซ้ายไปขวา	58
ภาพที่ 46 แสดงกรณีตัวอย่างจากซ้ายไปขวา	58
ภาพที่ 47 แสดงผลกระทบด้านบวกและลบ	59
ภาพที่ 48 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบของเสื้อสั้นกับเสื้อยาว	60
ภาพที่ 49 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบเสื้อที่มีเข็มขัดและไม่มีเข็มขัด	61
ภาพที่ 50 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบของเอวเสื้อสองแบบ	62
ภาพที่ 51 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบการวางเส้นเกร็ดของเสื้อทั้ง 3 แบบ	62
ภาพที่ 52 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบการวางเส้นแนวกลางลำตัว	63
ภาพที่ 53 แสดงการเปรียบเทียบทรงเสื้อ 2 แบบ	63
ภาพที่ 54 แสดงตัวอย่างศิลปะแบบChinoiserie	69
ภาพที่ 55 แสดงตัวอย่างศิลปะภาพวาดChinoiserie	70
ภาพที่ 56 ตัวอย่างศิลปะลายผ้าChinoiserie	70
ภาพที่ 57 ภาพลอกจากงานของจีน	72

ภาพที่ 58 “ม้าพันตัวในทุ่งหญ้า” โดย หลวง สือ หนึ่ง	72
ภาพที่ 59 “ดอกไม้ในแจกัน” โดย ปาด้า สือ เหยิน	73
ภาพที่ 60 แจกันทรงขวดสุราในสมัยจักรพรรดิคังซี	73
ภาพที่ 61 แจกันขวดทรงสุราในสมัยพระจักรพรรดิ หยง เจิ้น	74
ภาพที่ 62 ภาพศิลปะบาโรค	75
ภาพที่ 63 ภาพแสดงการตกแต่งภายในพระราชวังแวร์ซายส์	76
ภาพที่ 64 ภาพแสดงตัวอย่างงานสถาปัตยกรรมแบบChinoiserie	77
ภาพที่ 65 ภาพแสดงตัวอย่างงานสถาปัตยกรรมแบบChinoiserie	77
ภาพที่ 66 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์	78
ภาพที่ 67 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์	78
ภาพที่ 68 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบลายผ้า	79
ภาพที่ 69 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบลายผ้า	79
ภาพที่ 70 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบลายผ้า	80
ภาพที่ 71 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบลายผ้า	80
ภาพที่ 72 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบลายผ้า	80
ภาพที่ 73 ภาพแสดงตัวอย่างงานจิตรกรรม	81
ภาพที่ 74 ภาพแสดงตัวอย่างงานจิตรกรรม	81
ภาพที่ 75 ภาพแสดงตัวอย่างงานจิตรกรรม	82
ภาพที่ 76 ภาพแสดงตัวอย่างงานจิตรกรรม	82
ภาพที่ 77 ภาพแสดงตัวอย่างงานเซรามิค	83
ภาพที่ 78 ภาพแสดงตัวอย่างงานเซรามิค	83
ภาพที่ 79 ภาพแสดงตัวอย่างการออกแบบเครื่องแต่งกาย	84
ภาพที่ 80 ภาพแสดงตัวอย่างการออกแบบเครื่องแต่งกาย	84
ภาพที่ 81 ภาพแสดงตัวอย่างการออกแบบเครื่องแต่งกาย	85
ภาพที่ 82 ภาพแสดงตัวอย่างการออกแบบเครื่องแต่งกาย	85
ภาพที่ 83 ภาพแสดงตัวอย่างการออกแบบเครื่องแต่งกาย	86
ภาพที่ 84 ภาพแสดงตัวอย่างการออกแบบเครื่องแต่งกาย	86
ภาพที่ 85 แสดงรูปแบบคอเสื้อและปกเสื้อแบบต่างๆ	88
ภาพที่ 86 แสดงรูปแบบคอเสื้อและปกเสื้อแบบต่างๆ	89
ภาพที่ 87 แสดงรูปแบบแขนเสื้อและปกเสื้อแบบต่างๆ	91

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 88 แสดงรูปแบบแขนเสื้อและปกเสื้อแบบต่างๆ	92
ภาพที่ 89 แสดงรูปแบบแขนเสื้อและปกเสื้อแบบต่างๆ	93
ภาพที่ 90 แสดงรูปแบบกระโปรงแบบต่างๆ	95
ภาพที่ 91 แสดงรูปแบบกระโปรงแบบต่างๆ	96
ภาพที่ 92 แสดงรูปแบบกางเกงแบบต่างๆ	97
ภาพที่ 93 แสดงภาพเอกลักษณ์ของผู้บริโภค	107
ภาพที่ 94 แสดงการออกแบบเบื้องต้น ชุดลำลองสตรี	108
ภาพที่ 95 แสดงการออกแบบเบื้องต้น ชุดราตรี	109
ภาพที่ 96 แสดงการออกแบบเบื้องต้น ชุดบุรุษ	109
ภาพที่ 97 แสดงการออกแบบเบื้องต้น การพัฒนาแบบเสื้อบุรุษ	110
ภาพที่ 98 แสดงการออกแบบเบื้องต้น การพัฒนาแบบเสื้อบุรุษ	110
ภาพที่ 99 แสดงการออกแบบเบื้องต้น การพัฒนาแบบเสื้อบุรุษ	111
ภาพที่ 100 แสดงการทดลองด้วยการย้อมไลโทนสีแล้วสรีนสีเงิน	111
ภาพที่ 101 แสดงการทดลองด้วยการย้อมไลโทนสีแล้วสรีนสีทอง	112
ภาพที่ 102 แสดงการทดลองสกรีนสีเงินลงผ้าไหมชาติน	112
ภาพที่ 103 แสดงการทดลองสกรีนสีทองลงผ้าไหมชาติน	113
ภาพที่ 104 แสดงการทดลองผสมผสานการสกรีนกับเทคนิคบาติก	113
ภาพที่ 105 แสดงการทดลองผสมผสานการสกรีนกับเทคนิคบาติก	114
ภาพที่ 106 แสดงการทดลองผสมผสานการสกรีนกับเทคนิคบาติก	114
ภาพที่ 107 แสดงการทดลองสกรีนเส้นสีจมลงผ้าไหมชาติน	115
ภาพที่ 108 แสดงการทดลองสกรีนเส้นสีจมลงผ้าไหมไทย	115
ภาพที่ 109 แสดงผลการทดลองพิมพ์อิงค์เจ็ทลงบนผ้าไหมไทย	116
ภาพที่ 110 แสดงผลการทดลองพิมพ์อิงค์เจ็ทลงบนผ้าไหมชาติน	116
ภาพที่ 111 แสดงผลการทดลองพิมพ์อิงค์เจ็ทลงบนผ้าไหมชาติน	117
ภาพที่ 112 แสดงการออกแบบลวดลายเสื้อผ้าสตรี	118
ภาพที่ 113 แสดงการออกแบบลวดลายเสื้อผ้าสตรี	119
ภาพที่ 114 แสดงการออกแบบลวดลายเสื้อผ้าสตรี	120
ภาพที่ 115 แสดงการออกแบบลวดลายเสื้อผ้าสตรี	121
ภาพที่ 116 แสดงรูปแบบเสื้อสุภาพบุรุษ	124

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 117 แสดงรูปแบบเส้นสุภาพบุรุษ	125
ภาพที่ 118 แสดงรูปแบบเส้นสุภาพสตรี	126
ภาพที่ 119 แสดงรูปแบบเส้นสุภาพสตรี	126
ภาพที่ 120 แสดงรูปแบบเส้นสุภาพสตรี	127
ภาพที่ 121 แสดงรูปแบบเส้นสุภาพสตรี	127
ภาพที่ 122 แสดงรานละเอียดเส้นสุภาพบุรุษ	128
ภาพที่ 123 แสดงรานละเอียดเส้นสุภาพบุรุษ	128
ภาพที่ 124 แสดงรานละเอียดเส้นสุภาพสตรี	129
ภาพที่ 125 แสดงรานละเอียดเส้นสุภาพสตรี	129
ภาพที่ 126 แสดงรานละเอียดเส้นสุภาพสตรี	130
ภาพที่ 127 แสดงรานละเอียดเส้นสุภาพสตรี	130
ภาพที่ 128 แสดงภาพนำเสนอมลิตภัณฑ์	131
ภาพที่ 129 แสดงภาพนำเสนอมลิตภัณฑ์	132

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการตารางประกอบ

	หน้า
ตารางที่ 1 แสดงขนาดเสื้อสตรี วิทยาลัยสารวัตรราษฎร์สมส่วน	15
ตารางที่ 2 แสดงขนาดเสื้อสตรีสาววัยสมส่วน	16
ตารางที่ 3 แสดงขนาดเสื้อสตรีวัยผู้หญิงใหญ่	16
ตารางที่ 4 แสดงขนาดเสื้อบุรุษวัยรุ่นชาย	17
ตารางที่ 5 แสดงขนาดเสื้อบุรุษวัยผู้ใหญ่ชาย	17
ตารางที่ 6 แสดงปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาในการทำผ้าบาติก	40
ตารางที่ 7 แสดงข้อสังเกตของศิลปะแบบบาโรค	75
ตารางที่ 8 แสดงราคาประเมินต้นทุน	133

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมา

ผ้าบาติกเป็นคำที่ใช้เรียกผ้าชนิดหนึ่งที่มีกรรมวิธีการทาลวดลายผ้าโดยใช้เทียนปิดส่วนที่ไม่ต้องการให้ติดสีและใช้วิธีการแต้ม ระบาย หรือย้อมในส่วนที่ต้องการให้ติดสี การทำผ้าบาติกในระยะแรกนั้นทำกันเฉพาะในหมู่ชนชั้นสูงหรือทำเฉพาะในวังซึ่งจะใช้วิธีการเขียนเทียนด้วยมือที่มีความประณีตและพิถีพิถัน ผ้าที่ได้จึงมีราคาแพง ต่อมาการทำบาติกด้วยแม่พิมพ์ทองแดง ซึ่งต้นทุนถูกกว่าและผลิตได้รวดเร็วขึ้น จากการพัฒนาเครื่องมือนี้เองทำให้ประชาชนทั่วไปได้มีโอกาสสวมใส่มากขึ้นและได้รับความนิยมในเวลาต่อมา การพัฒนาด้านเทคโนโลยีการผลิตผ้าบาติกเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาจนกระทั่งในปัจจุบันได้มีการพัฒนาการผลิตผ้าซึ่งมีลวดลายที่ดูคล้ายคลึงกับผ้าบาติก แต่ความจริงแล้วเป็นเทคนิคการพิมพ์แบบซิลค์สกรีน (Silk screen) ซึ่งผลิตได้เป็นจำนวนมาก รวดเร็ว และมีต้นทุนถูก แต่การลอกเลียนแบบด้วยวิธีนี้เองทำให้คุณสมบัติบางประการของผ้าบาติกนั้นลดลงและสูญหายไป จึงทำให้งานเลียนแบบชนิดนี้นั้นไม่เป็นที่นิยมและมีมูลค่าต่ำลง ผู้ออกแบบจึงมีแนวคิดที่จะนำผ้าบาติกที่ถูกลอกเลียนแบบด้วยการพิมพ์สกรีนนั้นมาปรับปรุงผสมผสานกับเทคนิคบาติกแบบดั้งเดิม เพื่อไม่ให้คุณสมบัติบางประการของผ้าบาติกนั้นลดลงและสูญหายไป อีกทั้งยังสามารถผลิตได้รวดเร็วขึ้นกว่าการผลิตแบบดั้งเดิมทั้งหมด

ตัวอย่างภาพงานบาติกที่เขียนด้วยมือ ที่มีความประณีตพิถีพิถัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผ้าที่จะทำผ้าบาติกให้สวยงาม จะต้องไม่หนาจนเกินไป ไม่มีแป้งและสารเคมีตกแต่งผิว อื่นๆอยู่ในเนื้อผ้า ผ้าที่ทำจากเส้นใยธรรมชาติมีคุณสมบัติในการทำผ้าบาติกได้ดี ผ้าไหมซึ่งเป็นเส้นใยโปรตีนนอกจากจะคุณสมบัติดังกล่าวแล้ว ยังมีคุณสมบัติในการติดสีได้ดี จึงเป็นวัสดุที่ดีที่จะนำมาใช้พัฒนาสินค้าดังกล่าว อีกทั้งความเงางามของเนื้อผ้านี้ทำให้สามารถสร้างมูลค่าให้กับสินค้าได้สูงขึ้น

จากประโยชน์ข้างต้น บริษัท ซีเอ็นบี กรุ๊ป จำกัด ภายใต้ตราสินค้า นาการ่า ผู้ผลิตและจัดจำหน่ายเสื้อผ้าบุรุษและสตรี โดยใช้วัสดุจากไหมเป็นหลัก และเป็นที่ยอมรับทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ถึงการออกแบบในรูปแบบของศิลปะแบบตะวันออก (Oriental style) จึงมีความสนใจที่จะนำเทคนิคบาติกซึ่งเป็นศิลปะที่เด่นชัดของเอเชีย มาใช้ในการสร้างลวดลายผสมผสานกับเทคนิคการพิมพ์สกรีน เพื่อเป็นการพัฒนาสินค้าให้มีความหลากหลายมากขึ้น

ตัวอย่างรูปแบบของสินค้าร้านนาการ่า ซึ่งมีความเป็นตะวันออก (Oriental style)

เนื่องจากตลาดของสินค้าร้านนาการ่านั้นไม่ได้มีแค่ในเอเชีย แต่ยังรวมถึงตลาดอื่นๆทั้งในสหรัฐอเมริกาและยุโรป การออกแบบลวดลายและสีสันทันจึงจำเป็นจะต้องมีส่วนผสมของกลิ่นอายความเป็นตะวันตกอยู่บ้าง ผู้ออกแบบจึงมีแนวคิดที่จะนำเสนอลวดลายและสีสันทันในศิลปะแบบ Chinoiserie ซึ่งเป็นศิลปะของเอเชียที่เข้าไปมีอิทธิพลในแถบตะวันตกโดยเฉพาะในประเทศฝรั่งเศส แต่การออกแบบนั้นใช้เทคนิคบาติกและผ้าไหมเป็นวัสดุหลัก ซึ่งมีความเป็นตะวันออกชัดเจนอยู่แล้ว ซึ่งยังคงรักษาภาพลักษณ์เดิมของนาการ่าไว้ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวอย่างงานออกแบบที่เป็นศิลปะแบบ Chinoiserie

ดังนั้น โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายโดยใช้กรรมวิธีการออกแบบลวดลายด้วยวิธีบาติกสำหรับร้านนาการ่า จึงเป็นทางเลือกใหม่ให้กับผู้บริโภคที่นิยมสวมใส่เสื้อจากผ้าไหม และมีความชื่นชอบในผลิตภัณฑ์ภายใต้แบรนด์ นาการ่า รวมถึงกลุ่มบุคคลที่มีความชื่นชอบงานบาติก ทั้งยังเป็นการสร้างความแปลกใหม่ให้กับลวดลายและยกระดับสินค้าประเภทบาติกเป็นที่นิยมมากขึ้นในตลาดสากล

2. ความสำคัญของวิทยานิพนธ์

สินค้าประเภทบาติกในปัจจุบันเป็นการลอกเลียนแบบด้วยการพิมพ์สกรีนเป็นส่วนใหญ่ ทำให้มูลค่าสินค้าลดลงเนื่องจากคุณภาพของสินค้าเองที่ไม่เท่ากับบาติกแบบดั้งเดิมรวมถึงจำนวนการผลิตที่เพิ่มขึ้น จึงทำให้ผู้บริโภคบางกลุ่มไม่ได้ให้ความสนใจในกลุ่มสินค้าประเภทนี้มากเท่าที่ควร ทั้งที่เป็นศิลปะที่มีความประณีตและสวยงามมาก การทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้จึงช่วยให้เกิดการผสมผสานกันระหว่างสินค้าบาติกแบบดั้งเดิมและการลอกเลียนด้วยการพิมพ์สกรีน ให้เกิดความเหมาะสมทั้งในแง่ของความงาม ความเป็นไปได้ทางการตลาด และความเป็นไปได้ทางการผลิต

3. วัตถุประสงค์ของโครงการ

- 3.1 เพื่อศึกษาลักษณะงานออกแบบ ที่มีวิธีการสร้างลวดลายด้วยวิธีบาติก รวมถึงชนิดผ้าที่มีความเหมาะสมกับรูปแบบของเครื่องแต่งกาย
- 3.2 เพื่อศึกษารูปแบบของเครื่องแต่งกายและลวดลายของผ้า ให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มผู้ใช้ของร้านนาการ่า
- 3.3 เพื่อเป็นการอนุรักษ์ศิลปะการทำผ้าที่มีชื่อเสียงของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
- 3.4 เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายโดยใช้กรรมวิธีบาติกแบบดั้งเดิมผสมผสานกับการพิมพ์สกรีน สำหรับร้านนาการ่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ปัญหาที่เกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข

ปัญหา	แนวทางแก้ไข
<p>ปัญหาด้านการผลิต</p> <p>1. เนื่องจากการผลิตผ้าบาติกแบบดั้งเดิม เป็นงานหัตถ์ฝีมือ คนหนึ่งคนสามารถทำงานเสร็จสิ้นตั้งแต่ต้นจนจบ จึงทำให้ปริมาณงานที่ผลิตได้จำนวนน้อย</p> <p>2. เนื่องจากการพิมพ์ซิลค์สกรีนที่ลอกเลียนแบบลายมาจากผ้าบาติกนั้น ยังไม่สามารถไล่โทนสีได้ละเอียดอ่อน หรือการผสมกันของสีบนผ้ายังไม่สามารถทำได้ละเอียดกลมกลืนเท่ากับบาติกแบบดั้งเดิม</p> <p>ด้านวัสดุ</p> <p>1. ผ้าที่ใช้ทำผ้าบาติกได้ดีต้องมีคุณสมบัติที่บาง ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วผ้าที่บางมักจะมีผิวที่โปร่งแสง ทำให้สามารถมองทะลุผ่านผ้าได้ ผู้สวมใส่อาจไม่พอใจ</p> <p>ด้านการใช้งาน</p> <p>1. เนื่องจากรูปแบบของสินค้าบางประเภทนั้นจำเป็นต้องออกแบบ ตามขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมของผู้สวมใส่</p>	<p>1. จึงใช้ระบบการพิมพ์สกรีนเข้ามาใช้ผสมผสานบางส่วน เพื่อเข้ามาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพทางการผลิต ให้ผลผลิตที่มากขึ้น</p> <p>2. จึงใช้เทคนิคบาติกแบบดั้งเดิมในเฉพาะบริเวณบางส่วนที่ต้องการไล่โทนสีที่ละเอียดอ่อน หรือการผสมกันของสีบนผ้าที่กลมกลืนกัน</p> <p>1. เลือกใช้ผ้าไหมที่มีคุณสมบัติของเนื้อผ้าที่บาง แต่ไม่สามารถมองผ่านทะลุผ้าได้ เช่น ชาติินซิลค์ เป็นต้น</p> <p>2. เลือกออกแบบสินค้าเฉพาะที่สามารถผลิตได้ตามขนาดสัดส่วนที่เป็นมาตรฐานในระบบอุตสาหกรรม เช่น สูทลำลอง เสื้อกึ่งลำลอง เสื้อคลุมยาว เป็นต้น</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัญหา	แนวทางการแก้ปัญหา
<p>ด้านความงาม</p> <p>1. โดยมากลักษณะของผ้าบาติกจะใช้สีที่มีความเข้มสูง และสีบางประเภทมีลักษณะดูจืดเกินไป อาจไม่สามารถดึงดูดความพอใจให้กลุ่มตลาดสินค้าของนาการ่าได้</p>	<p>1. ปรับสีให้มีลักษณะไม่เข้มมากจนเกินไป และด้วยตัววัสดุที่ทำจากผ้าไหมเองมีความเงาอยู่แล้ว สามารถสะท้อนแสงได้ดี จึงทำให้สีที่จัดเจนขึ้นอยู่แล้ว</p>

5. ความเป็นไปได้ของโครงการ

5.1 ด้านการออกแบบ

5.1.1 โครงการนี้ออกแบบเพื่อให้เกิดทางเลือกใหม่ โดยการนำผ้าที่มีความเหมาะสมกับการทำผ้าบาติก และรูปแบบของลวดลายที่เหมาะสมกับกลุ่มตลาดของร้านนาการ่า

5.1.2 สำหรับร้านนาการ่าที่มีงานออกแบบในแนวศิลปะแบบตะวันออก (Oriental style) จึงมีความเหมาะสมที่จะนำลายแบบบาติกมาใช้ในการออกแบบ

5.1.3 ออกแบบโดยคำนึงถึงการผลิตโดยใช้ความชำนาญของฝีมือช่างและการจัดการหน้าที่ของบุคคลแบบระบบอุตสาหกรรมเข้าช่วยให้บาติกแบบดั้งเดิมถูกผลิตได้ง่ายขึ้น

5.2 ด้านนโยบาย

5.2.1 โครงการนี้ได้รับการสนับสนุนจากร้านนาการ่า ให้มีการออกแบบเครื่องแต่งกายโดยใช้เทคนิคบาติกมากขึ้น

5.3 ด้านเศรษฐกิจ

5.3.1 โครงการนี้ใช้วัตถุดิบและขั้นตอนการผลิตภายในประเทศ เป็นการสร้างงานและกระจายรายได้

5.3.2 โครงการนี้ช่วยส่งเสริมให้ประชาชนหันมาใช้สินค้าประเภทเครื่องแต่งกายภายในประเทศ รวมทั้งยังช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจภายในประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.4 ด้านสังคม วัฒนธรรม ประเพณี และสิ่งแวดล้อม

- 5.4.1 โครงการนี้ช่วยส่งเสริมให้นักออกแบบ และมีมือคนไทยเป็นที่รู้จักแก่สายตาคนทั่วไป ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ
- 5.4.2 โครงการนี้ช่วยฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมการทำผ้าบาติกซึ่งเป็นศิลปะอันงดงาม

6. ขอบเขตของโครงการ

- 6.1 ออกแบบลวดลาย และสีสันทันของผ้าที่นำไปตัดเย็บตลอดจนเทคนิคอื่น ๆ ที่ใช้ในการตกแต่ง
- 6.2 ออกแบบเครื่องแต่งกายโดยใช้รูปแบบจากร้านเสื้อนาการ่าอ้างอิงในการออกแบบ
- 6.3 ใช้รูปแบบของศิลปะแบบ Chinoiserie มาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบ
- 6.4 เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีการออกแบบเพื่อกลุ่มเป้าหมายผู้บริโภคดังนี้
- 6.4.1 กลุ่มเป้าหมายวัยหนุ่มสาวและวัยที่มีครอบครัว
- 6.4.2 อายุ 25 ปีขึ้นไป
- 6.4.3 รักและชื่นชอบเครื่องแต่งกายจากผ้าไหม
- 6.4.4 รายได้ปานกลางถึงสูง มีความสามารถซื้อค่อนข้างสูง
- 6.5 ผลิตภัณฑ์ที่ทำการออกแบบประกอบไปด้วย
6.5.1 ชุดทางการ บุรุษ	1 ชุด
6.5.2 ชุดลำลองบุรุษ	2 ชุด
6.5.3 ชุดออกงานสตรี	1 ชุด
6.5.4 ชุดลำลองสตรี	2 ชุด

7. แนวทางการศึกษาวิจัย

- 7.1 ศึกษาข้อมูลเบื้องต้น ของร้านนาการ่า
- 7.1.1 การจัดแบ่งประเภทของเครื่องแต่งกายแต่ละแบบ
- 7.1.2 การแบ่งระดับราคาของสินค้าแต่ละประเภท
- 7.1.3 แนวความคิดของการออกแบบ
- 7.1.4 ภาพลักษณ์ของตราสินค้า ที่สะท้อนผ่านทางงานออกแบบ
- 7.2 ศึกษาประวัติความเป็นมาและสามารถถ่ายทอดให้เป็นลวดลายผ้าได้ของศิลปะในแนว Chinoiserie
- 7.2.1 ที่มาของศิลปะแบบ Chinoiserie โดยศึกษาจากประวัติศาสตร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 7.2.2 ศึกษางานออกแบบประเภทอื่นๆที่ใช้แนวความคิดของ Chinoiserie เช่นงานสถาปัตยกรรม เฟอร์นิเจอร์ เป็นต้น
- 7.2.3 ลักษณะของงานแบบ Chinoiserie ที่เคยออกแบบมาก่อน
- 7.3 ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับผ้าไหม เพื่อให้ได้ตรงกับแนวทางการออกแบบและเหมาะสมกับการใช้งานจริง
- 7.3.1 ประเภทของผ้าไหมชนิดต่างๆ
- 7.3.2 คุณสมบัติของไหมแต่ละชนิด
- 7.4 ค้นคว้า ทดลอง และวิเคราะห์ผล ถึงกรรมวิธีการสร้างลวดลาย
- 7.5 ศึกษาข้อมูลของวัสดุที่นำมาใช้ในการตกแต่ง
- 7.6 ศึกษาลักษณะงานออกแบบเครื่องแต่งกาย วิธีการสร้างแบบ (Pattern) การตัดเย็บ เพื่อที่จะสามารถกำหนดพื้นที่ลงบนผ้าได้
- 7.6 ศึกษาข้อมูลทางการตลาด ขนาดสัดส่วนผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมาย แนวโน้มความนิยม
8. ผลที่คาดว่าจะได้รับ
- 8.1 เครื่องแต่งกายที่สามารถสวมใส่ได้จริงและเหมาะสมกับการใช้งานจริง
- 8.2 เป็นการนำเทคนิคดั้งเดิมที่มีมานานและเริ่มสูญหายไป นำกลับมาทำให้มีความน่าสนใจ และสามารถสร้างมูลค่าด้วยการออกแบบ
- 8.3 เป็นแนวทางใหม่ให้กับ กลุ่มผู้เลือกซื้อสินค้าและผู้ประกอบการ
- 8.4 ผลักดันให้สินค้าบาติกให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น
- 8.5 มีการใช้วัตถุดิบและขั้นตอนการผลิตภายในประเทศ เป็นการสร้างงาน สร้างอาชีพให้กับคนไทย
9. นิยามศัพท์เฉพาะ
- 9.1 Chinoiserie ศิลปะของจีนที่เข้าไปมีอิทธิพลในงานออกแบบของฝรั่งเศส ในช่วงกลางของศตวรรษที่ 18 จึงเป็นการผสมผสานกันระหว่างศิลปะแบบตะวันออก และตะวันตก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การค้นคว้า รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์และสรุปผลข้อมูล

1. ข้อมูลเกี่ยวกับร้าน นาการ่า

1.1 ประวัติความเป็นมาของบริษัท

บริษัท (ซีเอ็นบี กรุ๊ป จำกัด) จัดตั้งขึ้นโดยคุณ นคร สัมพันธ์รักษ์ มีแนวทางในหาร ออกแบบคือ ออกแบบเสื้อผ้าสำหรับบุรุษและสตรีที่สวมใส่สำหรับออกงานสังคม มี บุคลิกดีและ รสนิยมดี โดยเลือกใช้วัสดุที่มีคุณภาพเท่านั้น และวัสดุที่เลือกใช้ส่วนใหญ่จะทำมาจากเส้นใยไหม เป็นหลัก ปัจจุบันบริษัทตั้งอยู่เลขที่ 93/5 ถนนหลังสวน แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โดยร้านนาการ่า จะเปิดอยู่ภายในห้างสรรพสินค้าสยาม พารากอน และอีกสาขาคือลาดพร้าว

1.2 ข้อมูลทั่วไปของร้านนาการ่า (Nagara)

เป็นแบรนด์ เสื้อผ้าชั้นนำผลิตสินค้าประเภทเครื่องแต่งกายทั้งบุรุษและสตรี เพื่อรองรับความต้องการของทั้งบุรุษและสตรีที่อยู่ในช่วงอายุ 25-40 ปี ที่ชอบการพบประสังสรรค์ในวง สังคม มีฐานะทางสังคมอยู่ในชั้นปานกลางถึงดี และมีกำลังซื้อค่อนข้างสูง รูปแบบของผลิตภัณฑ์ จะเปลี่ยนแปลงไปตามความนิยมและความต้องการของลูกค้า ในแต่ละปี แต่สีสันทันและลวดลาย นั้นจะยังคงมีกลิ่นอายของความเป็นเอเชียอยู่ด้วย เพื่อตอบรับกับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นคนเอเชีย

ลักษณะโดยรวมและรูปแบบสินค้าของร้านนาการ่า

1.3.1 ลักษณะการออกแบบจะเน้นไปที่สีสันทัน และลวดลาย รวมถึงเนื้อผ้าที่มีความเงางาม ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ที่ชัดเจนของร้านนาการ่า

1.3.1 **สีสันทัน** จะใช้สีสดใสมะกักจะใช้เทคนิคการไลทอนสีจากอ่อนไปเข้ม หรือ ไลทอนจากสีหนึ่งไปยังอีกสีหนึ่ง

1.3.2 **ลวดลาย** ออกแบบโดยลือคลายโดยวางองค์ประกอบให้ลงตัวกับทรง เสื้อ ซึ่งจะไม่ใช้ผ้าที่เป็นลวดลายแพทเทิร์น (Pattern) มากนัก

1.3.3 **เนื้อผ้า** มักจะใช้ผ้าที่มีเนื้อบางเบา มีความพลิ้วไหว และเงางาม เช่น ผ้าไหม, ผ้าชีฟอง, ผ้าซาติน, ผ้าไหมซาติน ฯลฯ

1.3.2. รูปแบบเสื้อจะมีความพลิ้วไหว มีพื้นที่มาก เนื่องจากต้องการแสดงให้เห็น ลวดลายผ้าได้ชัดเจน โครงเสื้อจะมีลักษณะหลวม สวมใส่สบาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1.3.3 รูปแบบชุดที่ใส่เฉพาะโอกาส ใช้ในการออกงานสังคม งานพบปะสังสรรค์ เช่น ชุด ราตรียาว, ชุดคลุม(ยาว) เป็นต้น
- 1.3.4 รูปแบบชุดที่ใส่ได้หลายโอกาส สามารถนำมาสวมใส่ปรับให้เข้ากับโอกาสต่างๆได้ เช่น เสื้อลำลอง, เสื้อคลุมลำลอง(สั้น), กางเกงเลเย่ เป็นต้น

ภาพที่1 ภาพแสดงตัวอย่างผลิตภัณฑ์ของร้านนากาวา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 จำนวนการผลิตในแต่ละคอลเล็คชั่น

รูปแบบของผลิตภัณฑ์จะปรับเปลี่ยนไปตามเทรนด์ในแต่ละช่วง จำนวนการผลิตต่อหนึ่งแบบนั้นอยู่ที่ 5-10 ชิ้นต่องานหนึ่งดีไซน์ ทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับความนิยมของผู้ซ้หากงานชิ้นที่มีความต้องการสูงก็จะผลิตซ้ำขึ้นอีก 10 -20 ชิ้น แต่จะมีการปรับเปลี่ยนส่วนประกอบต่างๆบ้างเช่น กระดุม สายรัด หรือหูเข็มขัด เป็นต้น แต่ยังคงใช้โครงสร้างหลักแบบเดิม

2. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้ผลิตภัณฑ์

2.1 ข้อมูลด้านกายภาพของผู้บริโภค

กลุ่มเป้าหมายเป็นเพศหญิงและเพศชาย อายุ 25-45 ปี มีการศึกษา ฐานะอยู่ในชั้นปานกลางถึงดี และมีกำลังซื้อสูง ชอบการพบปะสังสรรค์ออกงานสังคมอยู่สม่ำเสมอ มีรสนิยมดี ชอบความแตกต่างและโดดเด่นในการแต่งกายเวลาออกงานสังคม ชื่นชอบธรรมชาติและสีเขียว

ภาพที่ 2 แสดงภาพลักษณ์ของกลุ่มเป้าหมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมและจิตใจของผู้บริโภค

พฤติกรรมด้านการซื้อของผู้บริโภคในการเลือกซื้อสินค้าประเภทต่างๆ ซึ่งมีปัจจัยในการเลือกตัดสินใจดังนี้

ความถี่ในการซื้อ

1. ค่อนข้างบ่อยเนื่องจากผู้บริโภคกลุ่มนี้ ชอบติดตามข่าวสาร ตามเทรนด์แฟชั่น และมีพฤติกรรมเบื่อง่ายและชอบสิ่งแปลกใหม่อยู่ตลอดเวลา และอยู่ในช่วงวัยที่ยังสามารถแต่งตัวได้หลากหลายรูปแบบ
2. โอกาสในการสวมใส่มีมาก ทำให้เกิดความต้องการอยู่เป็นประจำเนื่องจากต้องพบปะสังสรรค์กับผู้คนอยู่เสมอ เครื่องแต่งกายจึงจำเป็นอย่างยิ่งในการสร้างความมั่นใจในแต่ละครั้ง ดังนั้นคนกลุ่มนี้จึงมีความพิถีพิถันกับการแต่งกายอยู่เสมอ
3. ผู้บริโภคกลุ่มนี้ต้องการเครื่องแต่งกายที่สวมใส่แล้วมีความโดดเด่นและชื่นชอบความแตกต่าง จึงทำให้ผู้คนสามารถจดจำได้ในแต่ละโอกาสที่สวมใส่ ดังนั้นเพื่อสร้างความมั่นใจ มักจะไม่สวมใส่ซ้ำบ่อยมากนัก จึงมีส่วนทำให้เกิดการซื้อเพิ่มขึ้น

ราคา

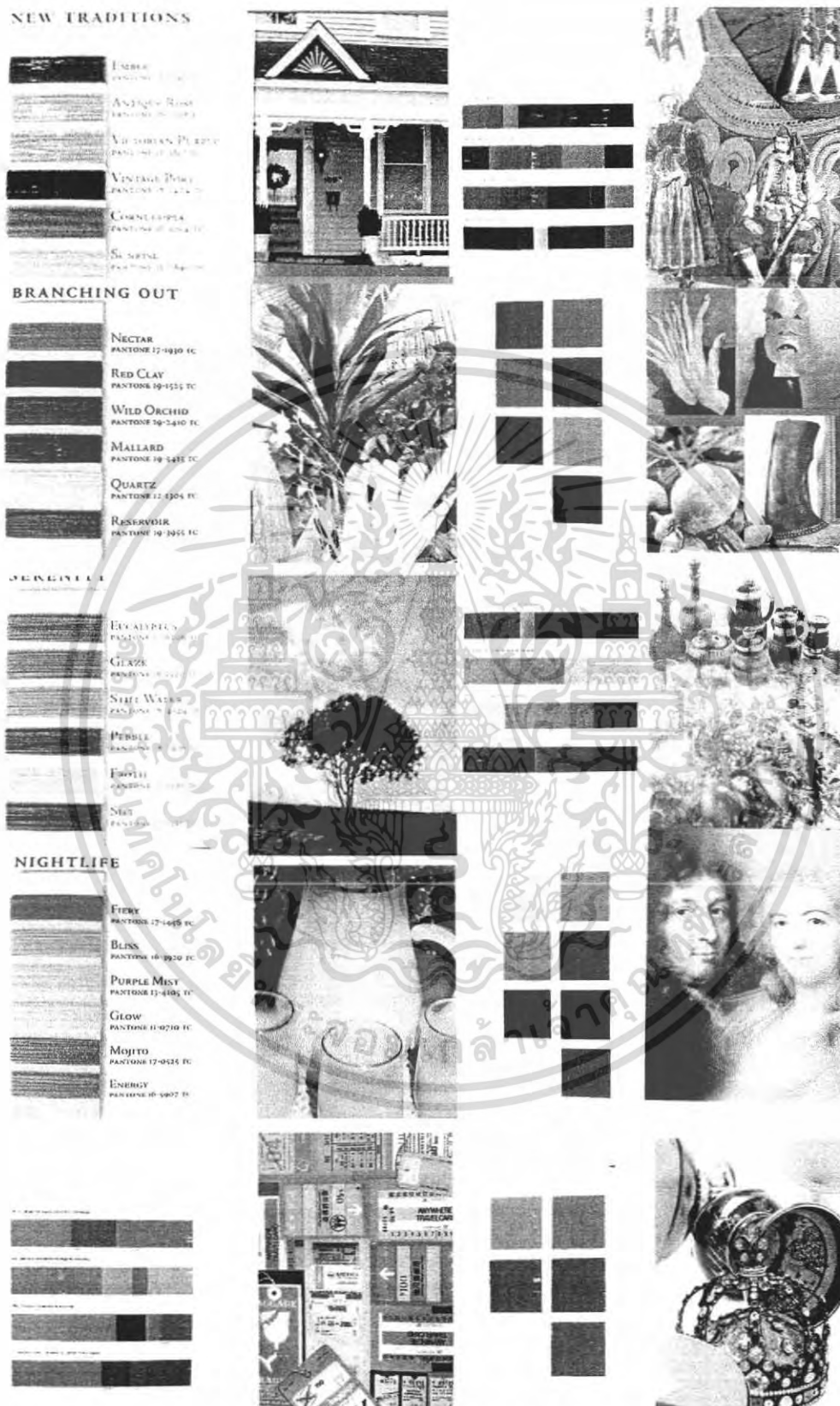
จะเลือกสินค้าที่มีคุณภาพและความสวยงาม ราคาเป็นเหตุผลรองในการตัดสินใจซื้อเนื่องจากมีกำลังซื้อค่อนข้างสูง

พฤติกรรมด้านการใช้งาน

ผู้บริโภคมีความมั่นใจในตัวเอง และต้องพบปะผู้คนอยู่เป็นประจำ ดังนั้นจึงต้องแต่งกายให้ดูดี ทันสมัย อยู่เสมอ เสื้อผ้าของผู้บริโภคกลุ่มนี้จะต้องดูโดดเด่นและสะดุดตา

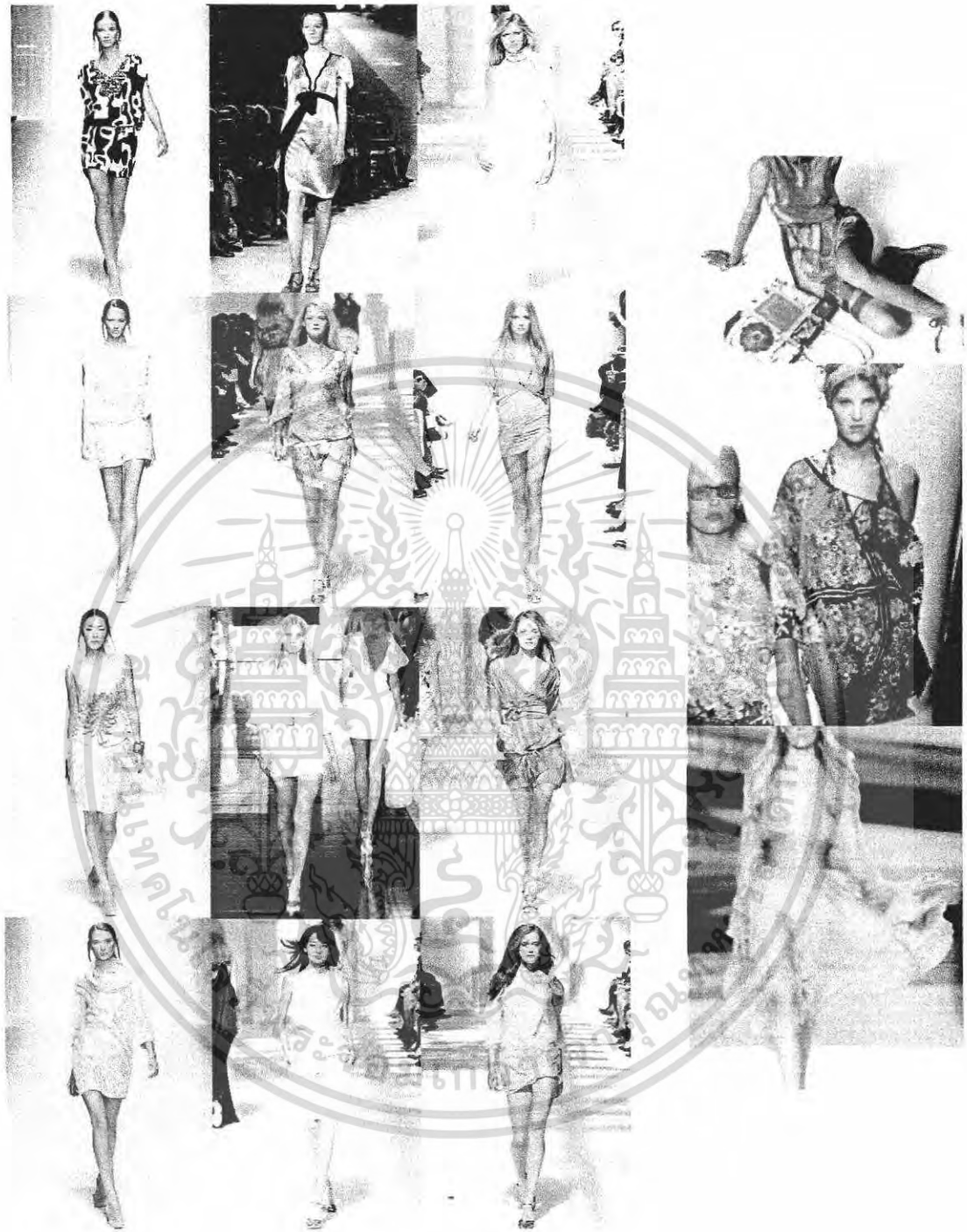
แนวโน้มการแต่งกาย (Trend)

แนวโน้มการแต่งกาย (Trend) คือการพยากรณ์แนวทางการแต่งกายล่วงหน้า เพื่อนำเสนอแนวโน้มการแต่งกายที่น่าจะเป็นที่นิยมในปีถัดไป ทั้งนี้ยังเป็นแนวทางในการออกแบบ ให้มีความสอดคล้องกับคนส่วนใหญ่ และเป็นการลดความเสี่ยงด้านการขาย

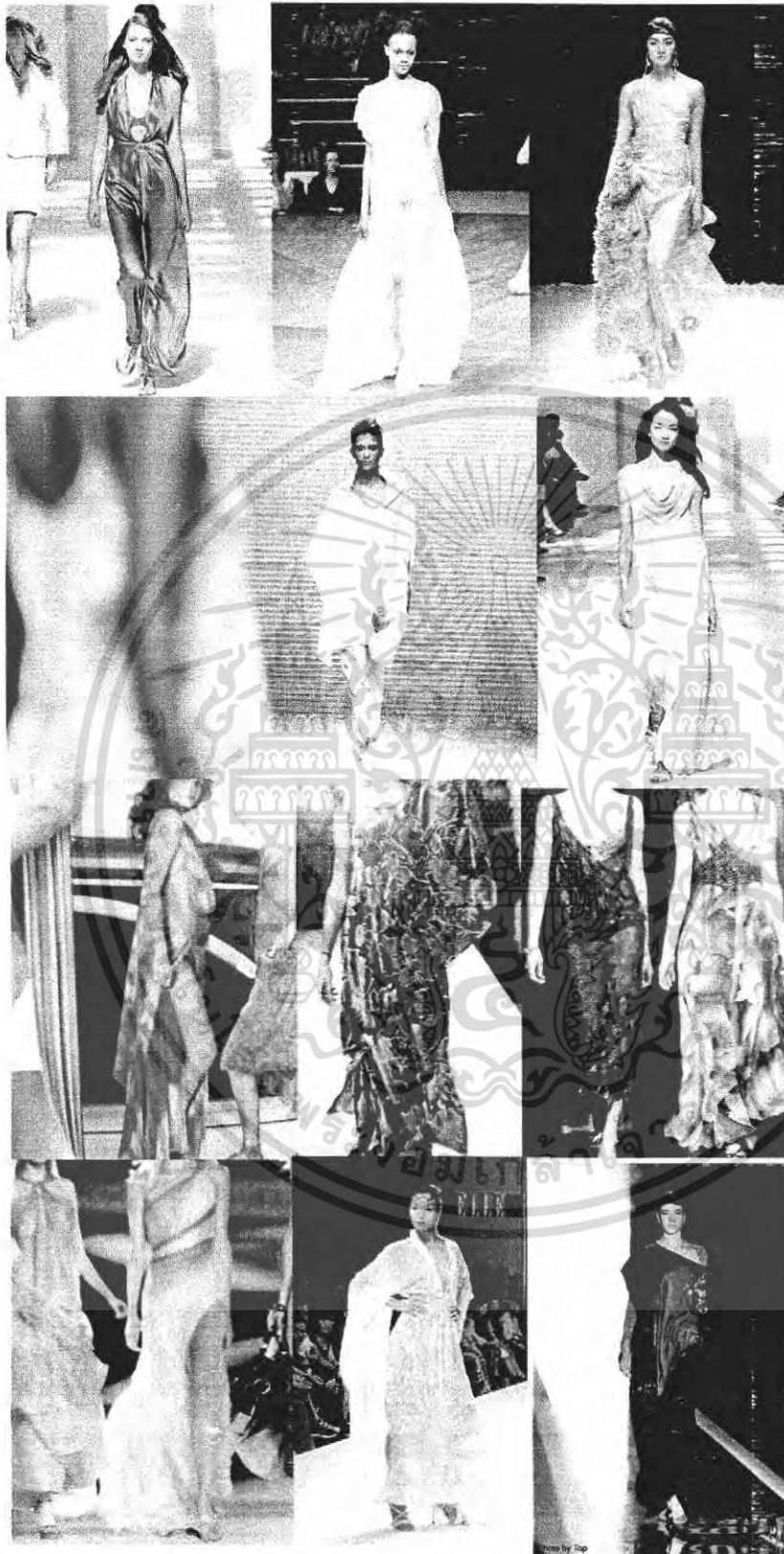
ภาพที่ 3 แสดงแนวโน้มการใช้สีในชว่งปี 2007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4 แนวโน้มรูปแบบทรงเสื้อสตรีลำลองที่ได้รับความนิยมช่วงฤดูร้อน ปี 2007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5 แนวโน้มรูปแบบทรงเสื้อราตรีที่ได้รับความนิยมช่วงฤดูร้อน ปี 2007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การกำหนดรูปแบบของผลิตภัณฑ์

รูปแบบของผลิตภัณฑ์ภายในคอลเลคชันนี้ จะกำหนดขึ้นโดย

1. รูปแบบผลิตภัณฑ์เดิมของร้านนากาว่าที่ได้รับความนิยม
 2. แนวโน้มความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ในช่วงฤดูร้อนปี 2007
 3. ความเหมาะสมกับรูปแบบของแนวโน้มความต้องการกับรูปแบบในการทำผ้าโดยวิธีบาติก
- 2.3 ขนาดสัดส่วนของผู้บริโภค

ตารางที่ 1 แสดงขนาดเสื้อสตรี วัยรุ่นสาวรูปร่างสมส่วน (Junior) : เซนติเมตร

ขนาด (Size)	5	7	9	11	13	15
รอบอก	76	79	81	85	89	94
รอบเอว	57	60	62	65	69	74
รอบสะโพก	81	84	87	90	94	99
กลางคอหลัง-เอว	38	39	39.5	40	40.5	41.5
กลางคอหน้า-เอว	40.7	41.5	42.5	43.5	44.5	45.5
อกสูง	24	24.5	25.3	26	26.5	27.3
ไหล่กว้าง	11.5	11.7	12	12.3	12.7	13
กว้างหลัง	34	34.5	35.3	36	37	38.4
ไหล่-ปลายแขน	56	56.5	57	57.7	58.3	59
ไหล่-ข้อศอก	33.5	34	34.3	34.5	35	35.5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2 แสดงขนาดเสื้อสตรีวัยสาวสมส่วน (Miss) : เซนติเมตร

ขนาด (Size)	6	8	10	12	14	16
รอบอก	78	80	83	87	92	97
รอบเอว	58	61	64	67	71	76
รอบสะโพก	83	85	88	92	97	102
กลางคอหลัง-เอว	39.5	40	40.5	41.5	42	42.5
กลางคอหน้า-เอว	42.3	43.3	44	45	46	47
อกสูง	25	25.5	26.3	27	27.5	28.3
ไหล่กว้าง	11.7	12	12	12.3	13	13.3
กว้างหลัง	35	35.5	36	37	38.4	39.7
ไหล่-ปลายแขน	57.7	58.3	59	59.7	60.3	61
ไหล่-ข้อศอก	34.3	34.5	35	35.3	35.5	35.7

ตารางที่ 3 แสดงขนาดเสื้อสตรีวัยผู้ใหญ่หญิง (Woman) : เซนติเมตร

ขนาด (Size)	38	40	42	44	48	50
รอบอก	107	112	117	122	132	137
รอบเอว	89	94	99	105	118	124
รอบสะโพก	112	117	122	127	137	142
กลางคอหลัง-เอว	44	44	44.5	45	45.5	46
กลางคอหน้า-เอว	50	50	51	51.7	53	53.5
อกสูง	30.5	31	31.7	32.3	33.5	34.3
ไหล่กว้าง	12.7	12.7	13	13	13.3	13.5
กว้างหลัง	41.3	42.5	43.7	45	47.5	49
ไหล่-ปลายแขน	60.3	61	61.5	62.3	63.5	64
ไหล่-ข้อศอก	36.5	36.7	37	37.5	38	38.4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4 แสดงขนาดเสื้อบุรุษ วัยรุ่นชาย (Teen-Boy) : เซนติเมตร

ขนาด (Size)	14	16	18	20
รอบอก	81	85	89	93
รอบเอว	69	71	74	76
รอบสะโพก	83	87	90	94
รอบอก	33	34.3	35.5	36.7
รอบคอของฐานปกเชิ้ต	34.5	35.5	37	38
กลางคอหลัง-เอว	35.5	37.5	39.3	41.3
กลางคอหน้า-เอว	37	39	41	43
ไหล่กว้าง	12	12.7	13.3	14
กว้างหลัง	35.5	36.7	38.4	40
ไหล่ปลายแขน	55.5	57	58.7	60.3
ความยาวของแขนเสื้อเชิ้ต	74	76	79	81

ตารางที่ 5 แสดงขนาดเสื้อบุรุษ วัยผู้ใหญ่ชาย (Man) : นิ้ว

ขนาด (Size)	34	36	38	40	42	44	46
รอบอก	34	36	38	40	42	44	46
รอบเอว	28	30	32	34	36	38	40
รอบสะโพก	35	37	39	41	43	45	47
รอบอก	13.5	14	14.5	15	15.5	16	16.5
รอบคอของฐานปกเชิ้ต	14	14.5	15	15.5	16	16.5	17
กลางคอหลัง-เอว	17.5	17.3	18	18.3	18.5	18.3	19
กลางคอหน้า-เอว	17.75	18	18.3	18.5	18.3	19	19.3
ไหล่กว้าง	6.25	6.3	6.3	6.5	6.8	6.3	6.8
กว้างหลัง	16	16.5	17	17.3	18	18.5	19
ไหล่ปลายแขน	23.3	23.3	24.5	24.3	24.8	24.8	25.3
ความยาวของแขนเสื้อเชิ้ต	32	32	33	33	34	34	35

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์

3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าบาติก

ประวัติความเป็นมา

ผ้าบาติกหรือผ้าปาเต๊ะเป็นวิธีการเรียกผ้าชนิดหนึ่งที่มีวิธีการทำโดยใช้เทียนปิดส่วนที่ไม่ต้องการให้ติดสีและใช้วิธีแต้มระบาย หรือย้อมในส่วนที่ต้องการให้ติดสี ผ้าบาติกบางชิ้นอาจผ่านขั้นตอนการปิดเทียน แต้มสี ระบายสีและย้อมสีนับเป็นสิบๆ ครั้ง ส่วนผ้าบาติกอย่างง่ายอาจทำได้โดยการเขียนเทียนแล้วจึงนำไปย้อมสีที่ต้องการ

คำว่าบาติก เดิมเป็นคำในภาษาชวาใช้เรียกผ้าที่มีลวดลายเป็นจุดๆ คำว่า “ติก” มีความหมายว่า เล็กน้อย หรือจุดเล็กๆ มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า ตริติก หรือ ตาริติก ดังนั้น คำว่าบาติก จึงมีความหมายว่าเป็นผ้าที่มีลวดลายเป็นจุดๆต่างๆ

แหล่งกำเนิด

แหล่งกำเนิดของผ้าบาติกมาจากไหนนั้นยังไม่มีระบุแน่ชัด นักวิชาการชาวยุโรปเชื่อว่ามีในอินเดียมาก่อนแล้วจึงแพร่หลายไปในอินโดนีเซีย อีกหลายคนว่ามาจากอียิปต์หรือเปอร์เซีย

แม้ว่าจะได้มีการค้นพบผ้าบาติกที่เก่าแก่ในประเทศอื่นๆ ทั้งอียิปต์ อินเดียและญี่ปุ่น แต่บางคนก็ยังเชื่อว่า ผ้าบาติกเป็นของดั้งเดิมของอินโดนีเซีย สีที่ใช้ย้อมกันก็มาจากพืชที่มีอยู่ในอินโดนีเซียสูง และจากการศึกษาค้นคว้าของ K.J. Kron นักประวัติศาสตร์ชาวดัตช์ก็สรุปไว้ว่าการทำโล่งบาติกหรือโล่งปาเต๊ะ เป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก่อนติดต่อกับอินเดีย

จากการศึกษาของบุคคลต่างๆจากกล่าวได้ว่า วิธีการทำบาติกของอินโดนีเซียได้รับการเผยแพร่ ไปยังชาติอื่นๆส่วนการทำโล่งบาติกนั้นคงมีกำเนิดขึ้นที่อินโดนีเซียอย่างแน่นอน

วิวัฒนาการการทำผ้าบาติกในอินโดนีเซีย

การทำผ้าบาติกในระยะแรกทำกันเฉพาะในหมู่ชนชั้นสูงหรือทำกันเฉพาะในวัง แต่ก็มีผู้ให้ความเห็นขัดแย้งว่า น่าจะเป็นศิลปะที่ใช้กันเป็นสามัญ ผู้ที่ทำบาติกนั้นมักจะเป็นผู้หญิงและทำหลังจากว่างจากการทำนา

คริสต์ศตวรรษที่ 12 ประชาชนชวาได้ปรับปรุงวิธีการทำผ้าบาติก แต่ทั้งนี้ก็วิวัฒนาการมาจากความรู้ดั้งเดิม ในคริสต์ศตวรรษที่ 13 การทำผ้าบาติกผูกขาดโดยสุลต่าน โดยมีสตรีในราชสำนักเป็นผู้ผลิต ผ้าบาติกในยุคนี้เรียกว่า “คราทอน” (Kraton) เป็นผ้าบาติกที่เขียนด้วยมือ (Batik Tulis) แต่เมื่อผ้าบาติกได้รับความนิยมมากขึ้น การทำผ้าบาติกได้แพร่หลายไปสู่คนทั่วไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผ้าบาติกในระยะแรกมีเพียงสีครามและสีขาวในศตวรรษที่ 17 ได้มีการค้นพบสีอื่นๆ เช่น สีแดง สีนํ้าตาล สีเหลือง สีต่างๆเหล่านี้ได้มาจากพืชทั้งสิ้น ต่อมาก็รู้จักผสมสีเหล่านี้ ทำให้ ออกเป็นสีต่างๆภายหลังจึงมีการค้นพบสีม่วง สีเขียวและสีอื่นๆอีกนระยะต่อมา

ปลายศตวรรษที่ 17 ได้มีการส่งผ้าลินินสีขาวมาจากต่างประเทศเข้ามา นับเป็นความก้าวหน้าทางการทำผ้าบาติกอีกขั้นหนึ่ง โดยเฉพาะเทคนิคระบายสีผ้าบาติก เพราะเริ่มมีการใช้สีเคมีในการย้อม การระบายสีซึ่งสามารถผลิตผ้าบาติกได้จำนวนมากขึ้น และได้พัฒนาระบบธุรกิจผ้าบาติกจนเป็นสินค้าส่งออกในปี ค.ศ. 1830 ชาวยุโรปได้เลียนแบบผ้าบาติกของชาว และได้ส่งมาจำหน่ายที่ เกาะชวาและในปี ค.ศ. 1940 ชาวอังกฤษก็ได้พยายามเลียนแบบให้ดียิ่งขึ้น เพื่อส่งมาจำหน่ายยัง เกาะชวาเช่นกัน

ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา ได้มีการทำเครื่องมือในการพิมพ์ผ้าบาติก โดยทำเป็นแม่พิมพ์ แทนโลหะทองแดง ซึ่งเรียกว่า "จ๊ับ" (Cap) ทำให้สามารถผลิตผ้าบาติกได้รวดเร็วขึ้น ต้นทุนก็ถูกลง ทดแทนผ้าบาติกลายเขียนแบบดั้งเดิม การทำผ้าบาติกด้วยแม่พิมพ์ก่อให้เกิดผลิตภัณฑ์พื้นเมือง ในลักษณะของอุตสาหกรรมพื้นเมืองในลักษณะของอุตสาหกรรมในครัวเรือน ประชาชนก็เริ่มทำผ้าบาติกกันมากขึ้น การผลิตผ้าบาติกจากเดิมที่เคยใช้ฝีมือสตรีเพียงอย่างเดียว เริ่มมีผู้ชายเข้ามาช่วยในกระบวนการผลิต โดยเฉพาะการพิมพ์เทียนและการย้อมสี ส่วนการแต้มสี ลวดลายยังคงใช้สตรีทำเช่นเดิม

ชนิดของเครื่องแต่งกายที่ทำมาจากผ้าบาติก

1. ไส้รุ่ง (Sarung) เป็นผ้าที่ใช้นุ่งโดยการพันรอบตัว
2. สลีนตัน (Salindang) หมายถึงผ้าที่ใช้นุ่งทับกางเกงของบุรุษหรือที่เรียกว่า "ผ้าทับ"
3. อุแดง (Udeng) หรือผ้าคลุมศีรษะโดยทั่วไปจะเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสผ้าชนิดนี้ สุภาพบุรุษใช้โพกศีรษะ เรียกว่า "ซูรบาน" สำหรับสตรีจะใช้คลุมทั้งศีรษะ และปิดหน้าอกเรียกว่า "คิมเบิน"

สำหรับผ้าสลีนตันนั้น ภายหลังได้ทำขนาดใหญ่ยาวขึ้น โดยใช้ผ้าหน้ากว้าง 42 นิ้ว ยาว 4-5 หลา ต่อมาได้มีการดัดแปลงเป็นเครื่องแต่งกายอื่นๆ การใช้ผ้าบาติกนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายทั้ง บุรุษ สตรี เด็กจนกลายเป็นเครื่องแต่งกายประจำชาติ แม้กระทั่งเครื่องแบบนักเรียนคนรุ่นต่อมา ได้ปรับปรุงและพัฒนาการทำผ้าบาติกให้มีความก้าวหน้าไปพร้อมๆกับการพัฒนาด้านอื่นๆจน กลายเป็นคำที่ถูกใจชาวต่างชาติได้จักจำหน่ายเป็นสินค้าส่งออกซึ่งทำให้ผ้าบาติกและเทคนิคการ บาติกแพร่หลายไปยังประเทศอื่นๆ

ปัจจุบันประเทศอินโดนีเซียได้มีการส่งเสริมให้ผลิตผ้าบาติกในระบบอุตสาหกรรมโดยผนวกเอาเทคนิคการทำบาติกแบบดั้งเดิมซึ่งเขียนเทียนด้วยเครื่องมือที่เรียกว่า “จันตัง” (Canting) ผสมกับการพิมพ์เทียน ด้วยแม่พิมพ์ที่ทำด้วยโลหะทองแดง (Cap) รัฐบาลอินโดนีเซียได้วางนโยบายพัฒนาปรับปรุงอุตสาหกรรมผ้าบาติก โดยตั้งเป็นหน่วยงานที่เรียกว่า “ศูนย์พัฒนาบาติกแห่งรัฐยกยาคาร์ตา” (Balai Penal Itian Batik Kerajian Yogyakarta)

การพัฒนาด้านเทคโนโลยีในปัจจุบัน ทำให้เกิดเทคนิคการผลิตผ้าซึ่งมีลวดลายผ้าแบบใหม่มองดูคล้ายกับผ้าบาติก แต่ความจริงแล้วเป็นการพิมพ์แบบซิลค์สกรีน (Silk Screen) ซึ่งมีลักษณะลวดลายคล้ายกับผ้าบาติก งานเลียนแบบชนิดนี้นั้นไม่เป็นนิยม

ชาวอินโดนีเซียนิยมผ้าบาติกที่เขียนด้วยมือ และจัดว่าเป็นบาติกชั้นสูง แต่ก็มีราคาแพงกว่าบาติกที่พิมพ์ด้วยแม่พิมพ์ทองแดง การทำผ้าบาติกนอกจากจะเน้นเรื่องประโยชน์ใช้สอยแล้ว ปัจจุบันศิลปินชาวอินโดนีเซีย มาเลเซีย ได้ทำผ้าบาติกในลักษณะงานจิตรกรรม และเผยแพร่ไปยังฝั่งยุโรปและอเมริกา

ศิลปะการทำผ้าบาติก

การเลือกผ้า

ผ้าที่นำมาทำบาติกในยุคแรกๆ ใช้ผ้าที่ทอขึ้นเองในเกาะชวา โดยทอจากใยฝ้ายดิบ ซึ่งเรียกว่า “ผ้าคราทอน “ (Kian Kraton) ลักษณะเส้นใยหนาและหนัก ไม่เหมาะกับการเขียนเทียนและระบายสี ดังนั้นภายหลังจึงมีการปรับปรุงให้มีลักษณะอ่อน บางและเรียบขึ้น ต่อมาเมื่อมีการติดต่อกับชาวอังกฤษและฮอลันดา จึงมีการสั่งผ้าจากต่างประเทศมาใช้

ผ้าพื้นสีขาวที่นำมาทำผ้าบาติก มีชื่อในภาษาชวาว่า “ผ้ามุลลิน” หรือ “โมริ” (Mori) ซึ่งผ้าขาวเหล่านี้จะต้องนำมาซักให้สะอาด เพื่อให้สีติดง่ายเมื่อนำไปย้อมหรือระบาย

การเขียนลวดลาย

ใช้เขียนด้วยขี้ผึ้งหรือเทียน ในยุคแรกๆชาวชวาเขียนด้วยขี้ผึ้งล้วนๆ (Bee Wax) ผสมด้วยน้ำมันถั่ว ต่อมาจึงผสมด้วยน้ำมันควาย หรือผสมทั้งน้ำมันถั่วและน้ำมันควาย ระยะเวลาได้นำยางไม้ชนิดหนึ่งผสมด้วย ซึ่งช่วยให้เทียนมีความเหนียวไม่เปราะและหักง่ายในยุคที่มีการติดต่อกับต่างประเทศจึงได้ใช้พาราฟิน

การระบายสีและการย้อมสี

ชาวชวาโบราณมักจะใช้สีน้ำเงินหรือสีครามเป็นสีลงพื้นครั้งแรก จากนั้นจะนำผ้าไปซักตากให้แห้งและลอกเทียนออกในส่วนที่ต้องการลงสีอื่น ส่วนที่ต้องการสีน้ำเงินและสีครามไว้ จะลงเทียนปิดทับ สีที่สองจะแทรกเข้าไปตามส่วนที่ขี้ผึ้งถูกขูดออกหรือลอกออก เป็นรูปร่างตามต้องการ

กรรมวิธีการผลิตวดลายผ้า นั้นต้องใช้เวลามาก ผ้าบางชิ้นอาจต้องใช้เวลาทำถึง 4 วัน และผ้าบางชิ้นใช้เวลาในการทำ 1 ปี กรรมวิธีที่ยุงยากที่สุดคือขั้นตอนการลงสี ผ้าชิ้นใดมีหลายสี ก็ยังมีราคาแพงมาก เพราะต้องลงสีและเขียนเทียนหลายครั้ง

ลักษณะสีของผ้าบาติก

ผ้าบาติกของอินโดนีเซียมีกลุ่มสีที่นิยมจัดเป็น 8 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มสีดำ
2. กลุ่มสีน้ำเงิน สีน้ำเงินเข้ม และสีน้ำเงินอมฟ้า
3. กลุ่มสีน้ำตาล ประกอบด้วย สีน้ำตาลเข้ม และสีน้ำตาลอมเหลือง
4. กลุ่มสีเหลือง
5. กลุ่มสีส้มและสีกุหลาบ
6. กลุ่มสีแดง
7. กลุ่มสีเขียว
8. กลุ่มสีม่วง

ผ้าบาติกที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผ้าชั้นสูง ผลิตจาก เกาะบาหลี่ เกาะชวาตอนเหนือ สุราบายา นิยมกลุ่มสีน้ำเงิน การที่แต่ละท้องถิ่นได้รับอิทธิพลของสีแตกต่างกันนั้นเนื่องจากได้รับอิทธิพลจากทางอินเดียและอาหรับ

สีที่ใช้ย้อมและแต้ม

ตั้งแต่ยุคแรกจนถึงศตวรรษที่ 19 ใช้สีที่ได้มาจากธรรมชาติ โดยเฉพาะได้มาจากพืช (Vegetable Dyes) เช่น ได้มาจากเปลือก ผล ราก สีที่ได้มาจากพืชมีสีต่างๆเช่น

1. สีคราม หรือสีอินดิโก (Indigo)
2. สีแดงได้มาจากไม้พื้นเมืองที่เรียกว่า “เม็งกูดู” (Mengudu)
3. สีน้ำตาลได้มาจากไม้พื้นเมืองที่ชื่อว่า “โซกา” (Soga)
4. สีเหลืองได้จากไม้พื้นเมืองชื่อว่า “เตเกอร์น” (Tegeran)

การแบ่งประเภทของผ้าบาติก

ผ้าบาติกของชาวอินโดนีเซียในปัจจุบัน ถ้าแบ่งตามเทคนิคการผลิตสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1. บาติกลายเขียน (Membatik Tulis)
2. บาติกลายพิมพ์ (Membatik Cap)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6 แสดงประเภทของผ้าบาติก ลายเขียน และลายพิมพ์

บาติกลายเขียน

เป็นบาติกแบบดั้งเดิมและเป็นบาติกชั้นสูง ช่างจะเขียนเทียนโดยการพาดผ้าบนราวไม้ไผ่ ชาวอินโดนีเซียเรียกโครงไม้ที่พาดว่า “กาวังัน”(Gawangan) และใช้จันตังเขียนลายลงบนผ้า บริเวณใดที่เป็นเส้นรอบนอกก็จะใช้จันตังที่มีเส้นโต ซึ่งมีชื่อเรียกว่า จันตังเซเรเกน (Canting Celeken) ใช้จันตังโลรอน (Canting Loron) สำหรับเขียนเทียนที่มีเส้นคู่ และใช้จันตังเตอรอน (Canting Terlon) สำหรับเขียนลายที่มีจุด 3 จุด หรือเส้นขนาน 3 เส้น ถ้าเขียนลายเส้นซ้ำกัน 4 เส้น หรือ จุด 4 จุด ก็จะใช้จันตัง ปราบัตตัน (Canting Prapantan) และใช้จันตังลิมัน (Canting Liman) สำหรับลายที่มี 5 เส้น หรือ จุด 5 จุด และสำหรับลายที่มี 5 เส้นขึ้นไป ใช้จันตังบายก (Canting Bayok) นอกจากนี้ชาวอินโดนีเซียยังมีจันตังพิเศษสำหรับการปิดเทียน เป็นจันตังที่ทำมาจากไม้ไผ่ ใช้สำหรับเขียนเทียนปิดดอก มีชื่อเรียกว่า เร็นเตง (Renteng)

ภาพที่ 7 แสดงการทำผ้าติกด้วยวิธีการเขียนลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บาติกลายพิมพ์

บาติกลายพิมพ์เป็นลักษณะงานอุตสาหกรรมในครัวเรือนที่มีรัฐบาลอินโดนีเซียปรับปรุงขึ้นเพื่อเป็นการเพิ่มผลผลิต โดยใช้แม่พิมพ์ที่ทำจากทองแดง อินโดนีเซียไม่นิยมวัสดุในการทำแม่พิมพ์ แม่พิมพ์มีน้ำหนักระหว่าง 0-1 กิโลกรัม การที่แม่พิมพ์มีน้ำหนักเบาไม่นับว่าเป็นผลดีต่อการพิมพ์ลายลงบนผ้า

แนวโน้มการตลาดและการผลิต

ปัจจุบันผ้าบาติกเป็นสินค้าตัวหนึ่งที่นิยมทำกันในท้องตลาด โดยเฉพาะตลาดต่างประเทศ เช่น อเมริกา กลุ่มประเทศยุโรป ออสเตรเลีย และญี่ปุ่น มีการนำเข้าผ้าบาติกจากไทยไปจำหน่าย ในรูปของผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป เช่น เครื่องตกแต่งบ้าน ภาพบาติกประดับฝาผนัง ผ้าพันคอ ผ้าคลุมผม เนคไท ผ้าปูโต๊ะ และเสื้อสำเร็จรูป ฯลฯ ทำให้มีการผลิตกันอย่างกว้างขวางทั้งในจังหวัดเชียงใหม่ สุรินทร์ ภูเก็ต และกรุงเทพมหานคร

ภาพที่ 8 แสดงการทำผ้าบาติกด้วยวิธีการพิมพ์ลาย

วัสดุและอุปกรณ์ในการทำผ้าบาติก

ในการทำผ้าบาติก เครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์จำเป็นต้องเตรียมให้พร้อมก่อนลงมือทำ เพราะถ้าขาดวัสดุใดไป อาจทำให้งานที่ได้ดำเนินต่อไปแล้วเสียหายได้เป็นการสูญเสียโดยเปล่าประโยชน์ และควรจะศึกษาวิธีใช้และวิธีการบำรุงรักษา เพื่อให้เครื่องมืออยู่สภาพที่ใช้การได้ดี มีอายุการใช้งานยืนนาน ซึ่งจะเป็นการประหยัดต้นทุนในการผลิตด้วย ในขณะเดียวกันก็สามารถหาทางป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากเครื่องมือ

เครื่องมือเครื่องใช้ในการทำผ้าบาติกแบ่งออกเป็น 2 ประเภท

1. เครื่องมือและอุปกรณ์ในการทำผ้าบาติก
2. วัสดุในการทำบาติก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เครื่องมือและอุปกรณ์ในการทำบาติก

1. จันตึง (Canting) เป็นเครื่องมือใช้สำหรับเขียนเขียนลงบนผ้า เครื่องมือชนิดนี้ใช้กันตั้งแต่สมัยโบราณ จันตึงมีหลายแบบได้แก่ รูปแบบยาวรี รูปกลม รูปรองเท้า หรือรูปทรงกระบอก จันตึงแต่ละอันประกอบด้วยส่วนสำคัญดังต่อไปนี้

ด้ามหรือที่จับ (Handle) มักจะทำด้วยไม้ทั้งนี้เพื่อป้องกันความร้อน

ถ้วยหรือกา (Cap) ทำด้วยทองแดงสำหรับบรรจุน้ำเขียนร้อนๆ

พวยหรือท่อทองแดง (Spout) ท่อทองแดงนี้มีอยู่ 3 ขนาด

เส้นขนาดเล็ก (Small-spouted Canting)

เส้นขนาดกลาง (Medium-spouted Canting)

เส้นขนาดใหญ่ (Large-spouted Canting)

จันตึงที่ใช้กันทั่วไปมีช่องน้ำเขียนไหลออกเพียง 1 ช่อง แต่ที่ทำกันในแถบอินโดนีเซีย มี ตั้งแต่ 1-7 ช่อง

ภาพที่ 9 ตัวอย่างจันตึง

2. คัมพองัน (Complegan) มีรูปทรงคล้ายกับหวี ใช้ทำลวดลายที่มีลักษณะเป็นจุดด้วยการจุ่มเขียน และกดรอยพิมพ์เขียนลงบนผ้า เมื่อนำไปย้อมลวดลาย ส่วนนี้จะปรากฏเป็นจุดเล็กๆ เครื่องมือชนิดนี้มีด้ามทำด้วยโลหะ

3. ปากกาทองเหลือง เป็นปากกาที่ใช้สำหรับเขียนเขียนที่ต้องการเส้นเขียนขนาดใหญ่ และงานที่ไม่ต้องการความประณีตมากนัก ลักษณะของปากกาทองเหลืองประกอบด้วย 3 ส่วนคือ

3.1 ปากกาสำหรับเขียนเขียน ทำด้วยทองเหลืองประกบกันมีลักษณะคล้ายปากเปิด

ปลายมน ภายในปากที่ประกบมีช่องเล็กๆ ให้น้ำเขียนไหลออกมา

กระเปาะสำหรับเก็บน้ำเขียน ทำด้วยเส้นด้ายพันรอบๆ ข้อนทับกันเป็นกระเปาะกลม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หนาอยู่เหนือบริเวณรอยต่อระหว่างปากกาทองเหลืองและด้ามจับ
ด้ามจับ มีลักษณะเป็นไม้กลึงด้ามยาว

4. แม่พิมพ์ ภาษาอินโดนีเซียเรียกว่า **จับ (Cap)** หรือจันตังจับ แม่พิมพ์บาติกจะทำด้วยโลหะประเภท ทองแดง ทองเหลือง สังกะสี ในประเทศไทยมีการทำจากไม้จลุ แม่พิมพ์จากเชือกแม่พิมพ์ที่ทำจากโลหะเป็นแม่พิมพ์ที่มีคุณภาพดี โดยเฉพาะจากทองแดงเพราะสามารถเก็บความร้อนของน้ำเทียนได้ดีที่สุด และสามารถแสดงรายละเอียดได้มากกว่าแม่พิมพ์ชนิดอื่นๆ

แม่พิมพ์ชุดหนึ่งที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ประกอบด้วย 3 ชิ้น คือ

แม่พิมพ์ชิ้นที่ 1 แม่พิมพ์ลายเส้น หรือแม่พิมพ์ตัวลาย มีลักษณะเป็นลายเส้น เช่นเส้นรอบนอกขอบของใบ ดอก เส้นรอบนอกของลายที่ต้องการใช้พิมพ์ เพื่อกำหนดขอบเขตในการระบายสีแต้มสีในลวดลายต่อไป หรือใช้พิมพ์เพื่อแสดงลายเส้นเตรียมการเพื่อจะย้อมสีครั้งที่ 1

แม่พิมพ์ชิ้นที่ 2 คือแม่พิมพ์ปิด เป็นแม่พิมพ์ที่ใช้ปิดเทียน พิมพ์ทับตัวลายที่เกิดจากการพิมพ์แม่พิมพ์ชิ้นที่ 1 หรือปิดส่วนที่ผ่านการย้อมในครั้งที่ 1 มาแล้ว และเก็บสีย้อมครั้งที่ 1 เอาไว้เพื่อทำการย้อมครั้งที่ 2 หรือจะปิดเทียนด้วยแปรงหรือพู่กันก็ได้แต่จะเสียเวลา ต่อไปอาจพิมพ์เพื่อปิดย้อมครั้งที่ 3 หรือ 4 ก็ได้แล้วแต่ความต้องการ

แม่พิมพ์ชิ้นที่ 3 แม่พิมพ์พื้น เป็นแม่พิมพ์ที่แยกออกมาเพื่อพิมพ์ เฉพาะบริเวณพื้นเท่านั้น ไม่เกี่ยวข้องกับบริเวณรูปลายอื่นๆ มักจะเป็นแม่พิมพ์ที่ไม่มีรายละเอียดมากนัก

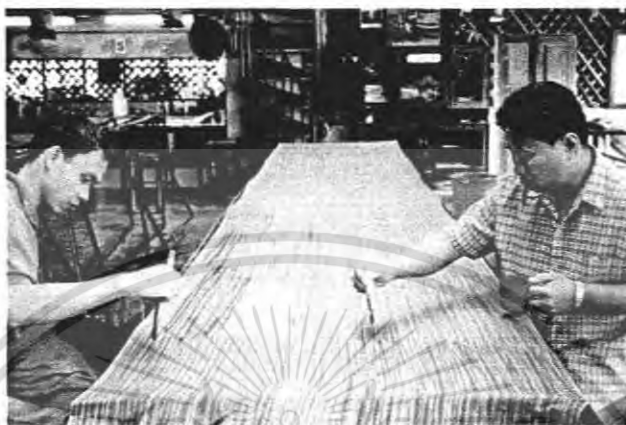
ภาพที่ 10 ภาพตัวอย่างแม่พิมพ์ทองแดง

5.แปรง พู่กัน แปรงและพู่กันสามารถใช้ได้ 2 ลักษณะคือ

5.1 ใช้สำหรับปิดเทียน บริเวณที่ต้องการบริเวณที่ไม่ต้องการให้ติดสีเวลาระบาย แปรงพู่กันควรจะมีหลายขนาด เพื่อความเหมาะสมกับการวาดเทียนลงบนผ้า ถ้าไม่มีแปรงหรือพู่กัน อาจใช้ผ้าพันไม้แทนก็ได้

5.2 ใช้สำหรับระบายสี โดยอาจใช้เป็นแปรงสำหรับระบายสีพื้นและพู่กันระบายดอก เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลวดลายที่ต้องการ ความประณีต ควรใช้แปรงฟูกันที่มีลักษณะขนนุ่ม เพื่อความสะดวกในการควบคุมสี

ภาพที่ 11 แสดงตัวอย่างการใช้ฟูกัน

6. กรอบไม้ (Frame) ใช้สำหรับยัดผ้าให้ตึง ใช้สำหรับงานเขียนผ้าด้วยมือ กรอบไม้ควรทำจากไม้เนื้ออ่อน มีน้ำหนักเบาสามารถเคลื่อนย้ายได้ง่าย ซึ่งมีลักษณะหลายรูปแบบด้วยกัน แบบตั้งพื้น มีลักษณะคล้ายราวพาดผ้า ทำจากไม้ไผ่ เหมาะสำหรับบาติกลายเขียนที่ต้องการการเขียนละเอียดมากและนั่งเขียนบนเก้าอี้ หรือมานั่งตัวเล็กๆ ซึ่งเป็นกรรมวิธีที่สตรีชาววังในอินโดนีเซียนิยมทำกันในครัวเรือน

กรอบไม้สี่เหลี่ยม ที่สามารถปรับขนาดกว้างยาวได้ตามต้องการ และสามารถถอดเก็บได้ง่าย กรอบไม้ชนิดนี้นิยมใช้กับงานบาติกสมัยใหม่

กรอบไม้สี่เหลี่ยมแบบถาวร กรอบไม้ประเภทนี้ใช้ในงานบาติกที่ต้องการทำผ้าบาติกขนาดเดียวกันจำนวนมากๆ รูปร่างอาจเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าหรือสี่เหลี่ยมจัตุรัส กางซึ่งผ้าบนกรอบไม้ชนิดนี้ ซึ่งโดยการใช้เข็มชอนปลาย ด้านหัวเข็มกลัดยึดกับยางเส้น ซึ่งพันรอบไม่ให้เข็มเกี่ยวปลายผ้าทำให้ผ้าซึ่งตึงและเรียบ เหมาะสำหรับทำผ้าบาติกลายเขียนทั้งผืน กรอบชนิดนี้เคลื่อนย้ายได้

6.4 กรอบชนิดถาวรไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้ หกรอบชนิดนี้จะยึดกับตัวโรงเรือนลักษณะเดียวกับราวพาดผ้า ด้านหัวทั้งสองข้างมีไม้ตอกตะปูโผล่ออกมานอกขอบไม้ เมื่อนำผ้ามาเขียนเขียนจึงเสียบเข้ากับตะปู จากนั้นใช้ไม้ไผ่ซึ่งเหลาให้มีลักษณะบางสามารถงอโค้งได้ นำมาผูกตะปูที่หัวของซี่ไม้ไผ่ ทั้ง 2 ข้างและใช้ตะปูแทงทะลุขอบผ้าทั้ง 2 ข้างเป็นระยะๆ จะทำให้ตึง เหมาะสำหรับเขียนเทียนและระบายสี วิธีนี้นิยมทำกันมากในโรงงานในมาเลเซีย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.5 ซึ่งผ้าบนขาหยังสำหรับเขียนภาพ ซึ่งสามารถปรับความกว้างยาวของผ้าได้ โดยการเลื่อนขาหยัง หรือใช้วงกรอบไม้ที่ซึ่งผ้าไว้แล้วสำหรับเขียนเทียนและระบายสี การซึ่งผ้าอีกวิธีหนึ่ง นอกจากจะใช้กรอบไม้แล้ว คือการใช้ตัวยึด c-ciaps จับหัวผ้าไว้ โดยยึดไม่ให้แน่นกับขอบไม้ หรือขอบโต๊ะทั้งสองข้าง ซึ่งให้ตั้งแล้วจึงเขียนเทียนลงผ้า

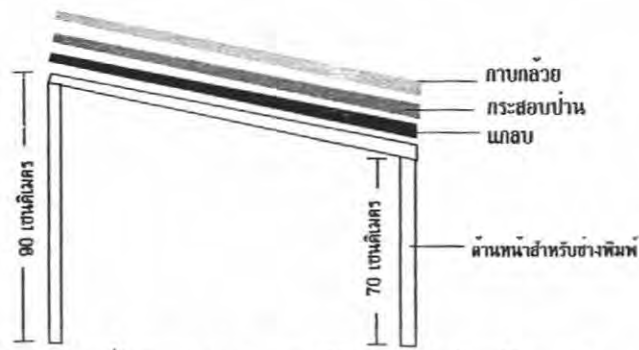
7. โต๊ะสำหรับพิมพ์เทียน โดยทั่วไปจะมีความกว้าง 1.5 เมตร ยาว 1.5 เมตร ขาคู่หน้าของโต๊ะสูง 90 เซนติเมตร ขาคู่หลังสูง 70 เซนติเมตร โต๊ะจึงมีลักษณะลาดต่ำลงมา ด้านที่ต่ำกว่าจะเป็นด้านที่ช่างพิมพ์ยืนพิมพ์ลาย ความลาดเอียงของโต๊ะช่วยให้ช่างพิมพ์งานได้สะดวกขึ้น พื้นตะบุด้วยแกลบ หุ้มด้วยกระสอบป่าน เวลาจะพิมพ์เทียนต้องนำกาบกล้วยที่เตรียมไว้มาปูรองพื้นอีกทีหนึ่งก่อน

ชนิดกาบกล้วยที่นำมาปูรองพื้นนี้ ให้ใช้กาบกล้วยน้ำจะดีที่สุด เพราะสามารถอุ้มน้ำได้มากเส้นใยมีความเหนียวสามารถใช้งานได้ทนทาน กาบกล้วยที่จะนำมาปูโต๊ะนั้นจะต้องรีดน้ำออกก่อน ถ้ากาบกล้วยนั้นไม่เรียบสม่ำเสมอ จะมีผลต่อการพิมพ์เทียนลงบนผ้า ทำให้ลวดลายติดผ้าไม่สม่ำเสมอ

การรีดหรือการชูดกาบกล้วยนั้นเริ่มจากการตัดกล้วยให้ยาวกว่าความยาวของโต๊ะประมาณ 1 คืบ ใช้ไม้กลมยาวประมาณ 1 ฟุต ชูดผิวกาบกล้วยด้านนอก ไล่น้ำออกจากกาบกล้วยให้หมด ในขณะที่ชูดต้องระวังอย่าให้กาบกล้วยแตกหรือหัก ชูดจนกาบกล้วยแบน และหลุดออกจากลำต้น แล้วนำกาบกล้วยที่ชูดเสร็จแล้วนี้ ไปแช่น้ำที่ผสมโซดาแอส ซึ่งจะช่วยทำให้กาบกล้วยนุ่มและเป็นการทำความสะอาดกาบกล้วยไปด้วย

วิธีปูกาบกล้วยลงบนโต๊ะเขียน ให้หงายกาบกล้วยด้านที่ติดกับลำต้นขึ้น เพราะที่ผิวเรียบสม่ำเสมอ มีความยืดหยุ่นเมื่อกดแม่พิมพ์ลงบนผ้า กาบกล้วยมีความเย็นช่วยให้เส้นเทียนที่พิมพ์แข็งตัวทันทีที่ยกแม่พิมพ์ออกจากผ้า และตัดกาบกล้วยให้ยาวเท่ากับความยาวของโต๊ะ การปูด้วยกาบกล้วยเป็นกรรมวิธีขั้นพื้นฐาน ในการทำผ้าบาติกของแถบจังหวัดชายแดนภาคใต้ และเป็นกรรมวิธีเดียวกันกับในมาเลเซียและอินโดนีเซีย

โต๊ะพิมพ์เทียนถ้าไม่ใช้กาบกล้วยปู อาจใช้ฟองน้ำหนา 1 นิ้ว ขุนน้ำให้ชุ่มปูบนโต๊ะและใช้เสื่อน้ำมันปูรองบนฟองน้ำอีกชั้นหนึ่ง ใช้แทนกาบกล้วยได้เช่นเดียวกัน แต่คุณภาพไม่ดีเท่ากับกาบกล้วย เพราะเมื่อพิมพ์ผ้าประมาณ 5 ผืน เสื่อน้ำมันจะเก็บความร้อนทำให้การพิมพ์เทียนลงบนผืนผ้ามีเส้นโต เพราะเทียนเย็นช้า

ภาพที่ 12 แสดงตัวอย่างโต๊ะสำหรับพิมพ์ผ้าบาติก

8. บ่อล้าง ใช้สำหรับล้างผ้าหลังจากย้อมสี เคลือบยากันสีตกหรือล้างเทียนออกหลังจากการต้ม

ภาพที่ 13 ภาพแสดงตัวอย่างบ่อล้าง

9. ภาชนะเก็บน้ำเกลือสี สามารถดัดแปลงจากบ่อหินขัด เก็บน้ำเกลือที่เหลือจากการย้อมในแต่ละครั้ง

10. ราวตากผ้า รวสำหรับตากผ้าเป็นอุปกรณ์ที่จำเป็นอย่างหนึ่งในการทำผ้าบาติก เพราะสีย้อมและสีแต้มบางชนิดจะปรากฏเป็นสีจริงก็ต่อเมื่อได้ทำปฏิกริยากับอากาศจำเป็นต้องให้ถูกกับอากาศโดยทั่วถึง และพร้อมๆกัน ถ้าผ้าส่วนหนึ่งส่วนใดถูกอากาศไม่พร้อมกันทำให้สีต่าง ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องชิงกับราวตากผ้าโดยเฉพาะ

ราวตากผ้ามักจะทำด้วยไม้ระแนง ตอกตะปูให้หัวโผล่ออกมาเหนือไม้เล็กน้อย ตอกตะปูให้ไม้ระแนงติดกับคานของราวตากผ้า ให้ตะปูอยู่ในท่าตะแคง ไม้ระแนงแต่ละอันจะห่างกันประมาณ 2-4 นิ้ว ตะปูที่โผล่ออกมาจากเนื้อไม้ใช้เกี่ยวผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สถานที่วางราวตากผ้า ควรจะแยกกันตามลักษณะของการใช้สอย เช่น ราวตากผ้า หลังจากการย้อมสีควรอยู่ในที่ร่ม หรือในบริเวณที่มีหลังคากรองแสง เพื่อป้องกันแสงแดดเลียสี ทำให้สีซีด ราวตากผ้าที่ใช้หลังจากการต้มเทียบ ควรจะอยู่ในที่โล่งเพื่อให้ถูกกับอากาศ ผ้าจะได้แห้งสนิท

ระยะห่างของราวตากผ้า ราวที่ตากผ้าบางสีควรจะอยู่แยกกัน เพื่อป้องกันไม่ให้ผ้าติดกัน ซึ่งจะทำให้สีของผ้าชิ้นหนึ่งๆ ถูกกับอีกชิ้นหนึ่ง เช่น สีเขียว ซึ่งย้อมสี Indigosol ผ้าสีน้ำเงิน ซึ่งย้อมด้วยสี Indigosol ดังนั้นสี Indigosol หรือสี Vat จะต้องแยกให้สีอยู่ห่างกับสีชนิดอื่นๆ

ภาพที่ 14 แสดงตัวอย่างราวตากผ้า

11. เครื่องขัดเงาผ้า ใช้สำหรับขัดผ้าให้เรียบ ผิดเป็นมันทำให้น้ำใช้ยิ่งขึ้น ผ้าที่นิยมนำไปขัดเงาสวนใหญ่จะเป็นผ้าใสร่ง จะไม่นิยมผ้าชนิดอื่นๆ
12. เครื่องซังน้ำหนัก ใช้สำหรับซังน้ำหนักของผ้า เทียน ยางสน น้ำมันพืช มักจะใช้ตราซังโดยทั่วไปที่มีหน่วยกิโลกรัม ส่วนเครื่องซังน้ำหนักของสี เกลีสี และสารเคมีช่วยย้อม ใช้เครื่องซังที่มีหน่วยวัดอย่างละเอียด เช่น มิลลิกรัม กรัม หรือมีหน่วยวัดเป็นปอนด์
13. เครื่องรีดผ้า ใช้รีดผ้าหลังจากการต้ม ซักล้างและตากผ้าให้แห้งแล้ว ผ้าบางชิ้นไม่ต้องผ่านการขัดผิวมัน ซางจะนำเข้าเครื่องรีด เครื่องรีดผ้าดัดแปลงมาจากเครื่องรีดยางพารา ชนิดผิวเรียบและติดสายพาน
14. เครื่องอัดผ้า ใช้กับโรงงานหรือแหล่งผลิตที่มีจำนวนมาก เครื่องอัดช่วยทำให้ผ้าที่พับแล้วกินเนื้อที่น้อยลง มีความแน่นและมีรอยพับสม่ำเสมอ สามารถอัดได้ครั้งละประมาณ 50 ผืน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัสดุที่ใช้ในการทำผ้าบาติก

วัสดุที่ใช้ในการทำผ้าบาติกมีหลายชนิด การใช้วัสดุที่ถูกต้องและเหมาะสม จะทำให้ผลงานที่สำเร็จออกมามีคุณภาพ จำหน่ายได้ราคาดี และยังช่วยลดต้นทุนการผลิตได้ด้วย

1. ผ้า ผ้าที่ใช้ทำผ้าบาติกให้สวยงามจะต้องไม่หนาจนเกินไป ไม่มีแป้งและสารเคมี ตกแต่งผิวอื่นๆอยู่บนผ้า ผ้าที่หนาเมื่อเขียนเทียน เนื้อเทียนจะซึมผ่านอีกด้านหนึ่งได้ไม่เต็มที่ ทำให้กันสีได้ไม่ดีเท่าที่ควร ผ้าเนื้อหนาอาจใช้ได้สำหรับบาติกลายพิมพ์ หรือลายเขียนที่มีเส้นลากขนาดใหญ่ ไม่ต้องการรายละเอียดมากนัก ผ้าที่ทำจากเส้นใยธรรมชาติจึงสามารถนำมาทำผ้าบาติกได้ดี

1. โยลีนิน
2. ผ้าสาลูชนิดบาง
3. ผ้าสาลู
4. ผ้าปาน
5. ผ้าพิระมิด
6. ผ้ามัสลิน
7. ผ้าป้อปปีน
8. ผ้าแพรฟูยี
9. ผ้าลอน
10. ผ้าไหม

2. วัสดุสำหรับกันสี ใช้สำหรับพิมพ์ลาย เขียนลาย และปิดลาย วัสดุกันสีผสมจากวัสดุหลายอย่างทั้งนี้แล้วแต่ลักษณะงานที่ต้องการ วัสดุหลักที่ใช้คือ พาราฟินหรือเทียน จึงมักจะเรียกส่วนผสมที่ใช้พิมพ์ลาย เขียนลาย และปิดลายว่า เทียน ซึ่งมีส่วนผสมดังนี้

2.1 ชีผึ้ง (Wax) ชีผึ้งเป็นวัสดุที่ใช้กันตั้งแต่ยุคแรกๆ ของการทำบาติก ซึ่งเป็นชีผึ้งที่ได้จากตัวผึ้ง (Bee Wax) มีลักษณะเหนียว ไม่เปราะหักหรือแตกง่ายและกันน้ำได้ดี ปัจจุบันนี้ชีผึ้งแท้มีราคาแพงมาก และหายาก จึงมีการผลิตชีผึ้งเทียมโดยใช้ส่วนผสมอื่นๆมาประกอบกันหลายอย่าง เพื่อให้มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับชีผึ้งแท้มากที่สุด

2.2 พาราฟิน (Parafin Wax) เป็นสารสังเคราะห์ ที่ได้มาจากน้ำมัน พาราฟินสามารถตั้งไฟให้หลอมละลายนำมาเขียนและพิมพ์ลวดลายลงบนผ้าได้เช่นเดียวกับชีผึ้ง ลวดลายที่เกิดจากการใช้พาราฟินอย่างเดียวจะหักและเปราะง่าย เหมาะสำหรับการทำบาติกที่ต้องการทำรอยแตก ถ้าไม่มีพาราฟินแผ่นสามารถใช้เทียนไขแทนได้

2.3 ยางสน (Rasin) ใช้ผสมเทียนให้มีความเหนียว และหนึ่่น้ำสีในขณะย้อมได้ดียิ่งขึ้น ยางสนเป็นผลึกสีเหลือง เมื่อนำมาตั้งไฟจะหลอมเหลว เทียนที่ใช้เขียนด้วยจันตึง ใช้ยางสนผสม น้อยกว่าเทียนที่ผสมสำหรับการใช้แม่พิมพ์

2.4 ไขสัตว์ ส่วนมากนิยมใช้ไขวัว หรือน้ำมันพืช น้ำมันควาย สำหรับผสมเทียนให้มีความเหนียวและกันเทียนแตกได้ดียิ่งขึ้น เทียนที่ผสมไขสัตว์จะมีลักษณะยึดหยุ่น เมื่อนำไปพิมพ์ลาย หรือเขียนลายมีลักษณะบางและเหนียวสามารถที่จะม้วนหรือพับผ้าที่พิมพ์เทียนแล้วโดยที่เทียนไม่แตก ไขสัตว์ส่วนใหญ่ใช้ผสมเทียนสำหรับปิดดอก และสำหรับบาติกลายเขียน

2.5 น้ำมันพืช ใช้ผสมเทียนทุกชนิด และใช้กับบาติกลายเขียนเพื่อป้องกันไม่ให้เทียนแตก น้ำมันพืชที่นิยมใช้มีหลายชนิดได้แก่ น้ำมันถั่ว น้ำมันมะพร้าว น้ำมันปาร์ม

3. สีย้อม (Batik Dyes) การเลือกสีย้อมที่จะนำมาใช้ทำบาติก มีความสำคัญเท่ากับการ ออกแบบและการลงมือเขียนเทียนที่ผ้า สีช่วยให้ผ้าที่ย้อมมีความงดงามน่าใช้ คุณภาพและการ แบ่งระดับของผ้าบาติกนั้น นอกจากจะอยู่ที่ลวดลายแล้ว สีย้อมก็มีส่วนสำคัญอีกด้วย

สีย้อมมีอยู่หลายชนิด สีที่เหมาะสมกับการทำบาติกต้องใช้สีย้อมเย็น คือย้อมในน้ำสีที่มี อุณหภูมิประมาณ 30 องศาเซลเซียส และไม่ควรมากเกิน 40 องศาเซลเซียส ถ้าร้อนกว่านี้จะทำให้ เทียนละลาย ดังนั้นสีย้อมร้อนจึงมีอักษรย่อว่า H ไม่เหมาะกับการย้อมผ้า ควรใช้สีที่มีอักษรย่อ M หรือ M dyes

4. ถุงมือ ควรใช้ถุงมือสีส้ม ซึ่งเป็นถุงมือที่ใช้กันสารเคมี เป็นเครื่องช่วยป้องกันไม่ให้มือ ถูกสารเคมี ที่ผสมอยู่ในสี

5. เครื่องป้องกันควันพิษ มีความจำเป็นมากสำหรับการผสมสี เนื่องจากในขณะที่ทำ การผสมสารเคมีและสีให้ละลายเข้ากัน ความร้อนจากไอน้ำในขณะที่เทน้ำร้อนลงในสีและสารเคมี จะลอยขึ้นเป็นควันถ้าหายใจเข้าไปจะทำให้เกิดอาการระคายเคืองในช่องทางเดินหายใจ ดังนั้น ควรป้องกันควันพิษเหล่านี้

วิธีการและขั้นตอนในการทำผ้าบาติก

การเตรียมการสำหรับทำบาติก

การเตรียมกรอบไม้

กรอบไม้ที่จะนำมาซึ่งสำหรับเขียนผ้าบาติกจะมีขนาดแตกต่างกันขึ้นอยู่กับรูปแบบและความต้องการ กรอบไม้สามารถทำได้ 2 แบบ คือ แบบถาวรและแบบปรับขยายได้

1. แบบถาวร คือการยึดไม้อย่างแข็งแรงไม่สามารถปรับขยายได้ ไม้ที่จะนำมาทำกรอบไม้นั้นควรจะใช้ไม้เนื้ออ่อน เช่น จามจุรี ไม้ยาง ไม้จำปา ไม้สัก สามารถหาซื้อได้ตามร้านค้าไม้และวัสดุก่อสร้างทั่วไป โดยปกติจะใช้ไม้ระแนงหรือ ไม้หนา 1x 1 นิ้วหรือ 0.5 x 1 นิ้ว นำมาประกอบกันให้ได้ฉาก หากกวียึดตะปูให้แข็งแรง ถ้ากรอบขนาดใหญ่ใช้เศษไม้อัด 45 องศายึดที่มุมกรอบทั้ง 4 ด้านเพื่อให้แข็งแรงมากยิ่งขึ้น ด้านที่ยึดด้วยเศษไม้อัดจะเป็นด้านที่ไม่ใช้สำหรับการซึ่งผ้า แต่หากกรอบมีขนาดใหญ่มากนักจะทำด้านยาวให้เหลือเป็นที่ยกจับทั้ง 2 ด้าน
2. แบบปรับขยายได้ เป็นกรอบไม้ที่ทำขึ้นมาเพื่อปรับขนาดความกว้างยาวได้ และสามารถถอดประกอบได้ โดยปรับขยายเป็นช่วงๆตามแนวกรอบไม้ที่บากไว้ โดยทั่วไปจะใช้ไม้ที่มีหน้ากว้าง

หลังจากที่ทำกรอบไม้ได้ตามต้องการแล้วนำกรอบไม้ที่ได้มาทาด้วยน้ำเทียนที่หลอมเหลวโดยใช้แปรงขนกระต่ายหรือแปรงทาสี จุ่มในน้ำเทียนแล้วนำไปทาด้านบนของกรอบไม้ เพื่อให้เทียนเป็นตัวยึดผ้าให้ติดกรอบไม้ ได้สะดวกยิ่งขึ้น เมื่อน้ำเทียนแห้งสนิทแล้วจึงนำกรอบไม้มาใช้งานได้

การเตรียมขาตั้ง

หากเขียนผ้าบาติกผืนไม่โตมากนักอาจใช้โต๊ะสำหรับวางเฟรมแทนก็ได้ ขาตั้งเหมาะสำหรับการทำงานผ้าบาติกที่มีขนาดผืนใหญ่และสามารถเคลื่อนย้ายได้สะดวกรวดเร็ว การทำขาตั้งใช้เหล็กหรือไม้ก็ได้ตามความเหมาะสม ความสูงโดยรวม 90 เซนติเมตร

การเตรียมน้ำเทียน

ส่วนสำคัญในการเขียนบาติกคือ เส้นเทียน อาจมีสูตรผสมที่แตกต่างกันไปตามความเหมาะสมในการใช้งานและเทคนิคเฉพาะของแต่ละบุคคล

สูตรที่ 1

ขี้ผึ้งแท้ (Bee Wax)	1	ส่วน
พาราฟิน	4-12	ส่วน

โดยคำนึงถึงคุณสมบัติคือ ขี้ผึ้งแท้จะมีความเหนียว ส่วนพาราฟินจะมีความเปราะหักง่าย สามารถปรับตามความเหมาะสมและตามลักษณะการใช้งานได้ เช่นหากต้องการทำเทคนิคเส้นเทียนแตกก็ใช้ส่วนผสมของพาราฟินมากขึ้นตามส่วน

สูตรที่ 2

1. สำหรับทั่วไป เช่น ปิดส่วนที่ไม่ต้องการให้ติดสี

ขี้ผึ้งแท้	1	ส่วน
ขี้ผึ้งสังเคราะห์ทำจากปิโตรเลียม	1	ส่วน
พาราฟิน	1	ส่วน

2. ไขที่มีความเข้มข้นเหมาะสมสำหรับเขียนด้วยปากกาเขียนเทียน

ยางสน	6	ส่วน
พาราฟิน	4	ส่วน
ยางไม้	0.5	ส่วน
ขี้ผึ้งสังเคราะห์ทำจากปิโตรเลียม	0.5	ส่วน
ไขสัตว์	0.1	ส่วน

3. ไขที่ใช้สำหรับพิมพ์ด้วยแม่พิมพ์หรือบล็อก

ขี้ผึ้งแท้	2	ส่วน
ยางสน	1	ส่วน
ยางไม้	0.5	ส่วน
ขี้ผึ้งสังเคราะห์ทำจากปิโตรเลียม	0.5	ส่วน
ไขสัตว์	0.1	ส่วน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ไซท์ที่เปราะ แตกง่ายเหมาะสำหรับการทำเส้นเทียนแตก

พาราฟิน	5	ส่วน
ยางสน	5	ส่วน
ยางไม้	1	ส่วน
ไซท์ตัว	0.2	ส่วน

การเตรียมผ้า

หากต้องการผ้าบาติกให้ดีควรทำความสะอาดผ้าเสียก่อน แต่ผ้าบางชนิดก็สามารถนำมาซึ่งบนกรอบไม้ได้ทันที เช่นผ้าป่านมัสลิน แต่ผ้าบางชนิดจะต้องชำระซักล้างทำความสะอาดสิ่งติดมากับผ้าออกให้หมดเสียก่อน เช่น แป้ง สารฟอกสีต่างๆ การทำความสะอาดเพื่อให้สารเคมีดูดซับสีได้เต็มที่โดยวิธีดังนี้

1. ซักล้างด้วยน้ำสบู่
 2. แช่ด้วยน้ำส้มสายชู
 3. ซักน้ำอุ่นแล้วตากให้แห้ง
- ที่สำคัญผ้าที่นำมาเขียนต้องเป็นผ้าที่ได้มาจากเส้นใยธรรมชาติเท่านั้น

การเตรียมสี

ควรใช้ภาชนะที่มีฝาปิดจะดีที่สุด เพื่อป้องกันฝุ่นละอองและการระเหย การผสมสีที่ดีที่สุดควรใช้น้ำร้อนเป็นตัวผสมจะได้สีที่สดใสที่สุด (ใช้กับตระกูลสี Reactive) เนื่องจากน้ำเย็นไม่สามารถทำปฏิกิริยากับสีได้ทั้งหมด ปล่อยให้สีเย็นลงแล้วค่อยนำมาระบาย โดยใช้อัตราส่วน สี 10 กรัม ต่อน้ำ 300 ซีซี และสามารถปรับความเข้มข้นของสีได้โดยใช้ปริมาณน้ำ ที่ใช้ผสมเป็นตัวกำหนด ถ้าปริมาณน้ำมาก ค่าความเข้มของสีก็จะลดลง สีจะดูอ่อนเมื่อแห้งสนิทแล้วและก่อนใช้งานควรทดลองสีดูก่อนเพราะสีขณะเปียกจะแตกต่างกับสีตอนที่แห้งสนิทแล้ว

อัตราส่วนของสีมีดังต่อไปนี้

สีแดง	100%	จะเป็น	สีแดง
สีแดงส้ม		เกิดจาก	สีแดง ¾ สีเหลือง ¼
สีส้ม		เกิดจาก	สีแดง ½ สีเหลือง ½
สีส้ม-เหลือง		เกิดจาก	สีแดง ¼ สีเหลือง ¾

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สีเหลือง	100%	จะเป็น	สีเหลือง
สีเขียว-เหลือง		เกิดจาก	สีเหลือง $\frac{3}{4}$ น้ำเงิน $\frac{1}{4}$
สีเขียว		เกิดจาก	สีเหลือง $\frac{1}{2}$ น้ำเงิน $\frac{1}{2}$
สีน้ำเงินเขียว		เกิดจาก	สีเหลือง $\frac{1}{4}$ น้ำเงิน $\frac{3}{4}$
สีน้ำเงิน	100%	จะเป็น	สีน้ำเงิน
สีม่วง-น้ำเงิน		เกิดจาก	สีน้ำเงิน $\frac{3}{4}$ สีแดง $\frac{1}{4}$
สีม่วง		เกิดจาก	สีน้ำเงิน $\frac{1}{2}$ สีแดง $\frac{1}{2}$
สีม่วง-แดง		เกิดจาก	สีน้ำเงิน $\frac{1}{4}$ สีแดง $\frac{3}{4}$

แม่สี (ยกเว้นสีขาว) มักจะมีผลเสมอต่อสีที่กำลังย่อม สีแดงเข้ม สีน้ำเงินเข้ม และสีเขียวเข้ม มักจะกลืนสีที่อ่อนกว่า

ขั้นตอนการทำผ้าบาติก

1. ชีงผ้าบนกรอบไม้

ก่อนที่จะทำการชิงผ้าจะต้องดูก่อนว่าไม้ที่จะนำมาใช้ได้ทาน้ำเทียนเป็นตัวยึดผ้าให้ติดกับกรอบไม้

1.1 โดยวิธีการยึดติดกับเทียน วางผ้าลงบนกรอบไม้ ใช้ด้ามพู่กันหรือวัสดุที่มีผิวขรุขระถูลงไปบนผ้า ผ้าจะยึดติดกับกรอบไม้โดยง่ายดาย เริ่มดึงให้ตั้งที่ละด้าน จนได้ผ้าตั้งพอที่จะเขียนเทียนได้

1.2 โดยใช้ตะปูหัวโต หลังจากวางผ้าลงบนกรอบไม้ใช้ตะปูหัวโตปักลงบนผ้า ให้ได้ระยะห่างกันพอประมาณ ยึดทุกด้านจนผ้าตั้งเรียบ

1.3 โดยใช้เข็มซ่อนปลายใช้ยางยึดร่วมกับเข็มซ่อนปลายโดยพันเส้นยางกับกรอบไม้และใช้เข็มซ่อนปลายปักยึดชายทุกด้าน

2. การร่างภาพ

การร่างภาพลงบนผืนผ้านั้นจะช่วยให้การเขียนเทียนสะดวกขึ้นการร่างภาพควรร่างด้วยดินสอ ถ้าเป็นดินสอชนิดละลายน้ำได้จะดีมากเพราะจะไม่ติดผืนแน่นเป็นรอยดำ การร่างภาพอาจสร้างรูปแบบขึ้นมาเองหรือดัดแปลงแบบหากมีความชำนาญมากแล้วก็ไม่จำเป็นที่จะต้องร่างด้วยดินสอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. การลงเส้นเทียน

บางครั้งเรียกว่า การเดินเส้นเทียน หลังจากที่ร่างภาพเสร็จแล้วก็จะลงเส้นเทียนเพื่อสร้างลวดลายและกันสีแต่ละส่วน หรือปิดส่วนที่ไม่ต้องการให้สีติด น้ำเทียนที่ใช้ อุณหภูมิจะต้องพอดีไม่ร้อนหรือเย็นจนเกินไปเพราะถ้าร้อนเส้นเทียนจะฟูพองกระจายโตไม่สวยงาม ถ้าเย็นจนเกินไปเทียนจะไม่ซึมทะลุผ่านเนื้อผ้าทำให้ไม่สามารถกันสีได้ ก่อนจะเขียนงานจริงอาจทดลองเขียนเทียนลงบนเศษผ้าดูก่อนเพื่อทดสอบขนาดของเส้นเทียนหรืออุณหภูมิ ขณะที่ตักน้ำเทียนขึ้นมาควรใช้เศษผ้าซับบริเวณด้านล่างของปากกาปลายเทียนและรองรับน้ำเทียนที่หยดลงมาจากปลายปากกา เพื่อป้องกันน้ำเทียนหยดลงมาลงบนผ้า ทำให้ลวดลายไม่สวยงาม หรืออาจใช้ช้อนพลาสติกครอบรับก็ได้ เพื่อให้เทียนนั้นน้ำกลับมาใช้ได้อีกครั้ง ที่สำคัญอย่างเขียนทับลงบนผ้าที่ขึ้นหรือผ้าเปียกเพราะเทียนไม่สามารถซึมผ่านทะลุผ้าได้

ปัญหาที่พบบ่อยๆในการลงเส้นเทียนนั้นมีอยู่หลายประการ

1. เทียนไม่ซึมทะลุผ่านผ้า ทำให้การระบายสีสกปรกเลอะเทอะไม่สามารถกันสีได้ เกิดจากเทียนที่ใช้เขียนเย็นจนเกินไป หรือกดปลายปากกาเทียนแรงเกินไปทำให้เทียนไม่ไหล แก้ไขโดยการปรับอุณหภูมิให้เหมาะสม อุณหภูมิที่ใช้กันโดยทั่วไปประมาณ 120-140 องศาเซลเซียส และการควบคุมจังหวะการเดินเส้นเทียน โดยสังเกตขนาดของเส้นเทียน
2. เส้นเทียนไหลแรงฟูกระจาย เส้นโตไม่สวยงาม เกิดจากน้ำเทียนร้อนเกินไป ควรปรับอุณหภูมิให้ต่ำลงหรือกดปลายปากกาให้มากขึ้นเพื่อเป็นการปิดปลายท่อให้เทียนไหลช้าลง
3. ปากกาเขียนอุดตันเนื่องจากมีฝุ่นละอองตกค้าง ปัญหานี้พบบ่อย ควรเตรียมไส้แทงหรือลวดเส้นเล็กๆหรือสายกีตาร์เบอร์เล็กสุด ขณะที่แทงจันดิ่งจะต้องร้อนเพื่อสามารถแทงทะลุเข้าออกได้ 2-3 ครั้ง น้ำเทียนจะไหลตามปกติ และหากอุดตันบ่อยเกินไป ควรจะมีการกรองน้ำเทียนโดยใช้ผ้าธรรมดากรองน้ำเทียนขณะยังร้อนอยู่ 1-2 ครั้ง น้ำเทียนจะสะอาด แต่หากยังอุดตันอยู่ในน้ำปากกาเขียนเทียนไปล้างน้ำที่ผสมโซดาแอสและต้มจนเดือดแหว่งปากกาไปมาหรืออาจนำปากกาเขียนเทียนไปแช่น้ำมันก๊าดที่อยู่กับปากกาเขียนเทียนออกให้หมด
4. เทียนหยดในบางจุดที่สำคัญเป็นปัญหาที่เกิดจากความไม่ตั้งใจ ทำให้เสียรูปแบบและลวดลายไม่สวยงาม เทียนหยดอาจมีเทียนเกาะที่ส่วนกันของปากกาเขียนเทียน อาจใช้ผ้าหรือกระดาษชำระซับ หรือใช้ช้อนพลาสติกครอบรับ แต่หากต้องการขจัดรอยหยดบนผ้า อาจใช้การสะกิดเทียนออกแล้วใช้น้ำร้อนและฟู่กันขนแข็งทาละลายหยดเทียน ให้สะอาดได้ หรือใช้เตารีดร้อนๆรดลงไปให้เทียนละลายโดยใช้เศษผ้าหรือกระดาษรองด้านล่าง

ในการเขียนเทียนระหว่างการหยุดพัก ไม่ควรแช่ปากกาเขียนไว้ในภาชนะตัมเทียน เพราะจะทำให้เกิดปัญหารอยเชื่อมต่างๆหลุดออกหมด เนื่องจากน้ำเทียนมีอุณหภูมิสูง

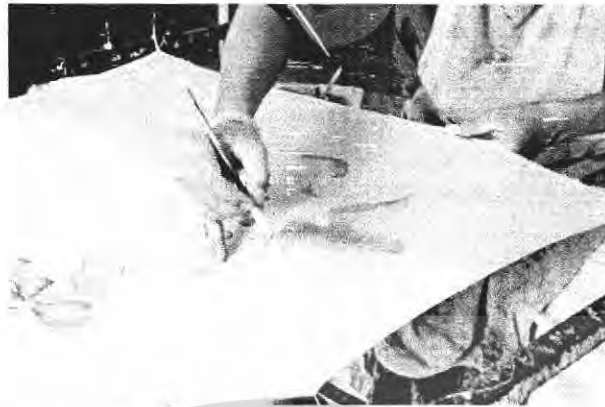

ภาพที่ 15 แสดงตัวอย่างการเขียนเทียน

4. การระบายสีผ้าบาติก

การระบายสีผ้าบาติก เป็นการสร้างสีสันของงานบาติกให้ดูสวยงาม สีที่ใช้เป็นสีย้อมเย็น ระบายปกติเหมือนระบายบนกระดาษ แต่สีที่ระบายบนผ้าจะซึมได้เร็วกว่า หรระบายเทคนิค ระบายอาจคล้ายเทคนิคสีน้ำ สามารถคุมค่าความเข้มของสีโดยใช้น้ำเป็นตัวช่วยและต้องคำนึง เสมอว่าขณะเปียกจะมีความสดใสมากกว่าสีที่แห้งสนิทแล้ว สีที่ใช้สามารถผสมกันได้ตามทฤษฎีสี เพื่อให้เกิดสีใหม่ขึ้นมา และสามารถผสมขณะระบายบนผ้าหรือระบายทับสีเดิมได้ การระบายทับ สีเดิมกับการระบายสีที่ทับลงไปใหม่ขึ้นมา สีที่ระบายทับกันมากๆจะเกิดเป็นกากสี หรือเป็นสี ส่วนเกินที่ไม่เกาะเนื้อผ้า เพราะฉะนั้นควรวางแผนออกแบบให้ดี สีที่ผสมน้ำน้อยจะมีความเข้มสูง อัตราการเปลี่ยนแปลงเมื่อสีแห้งดีแล้วไม่เปลี่ยนแปลงไปมากนัก จะคงความสดใสมากกว่าสีที่ผสม โดยใช้น้ำมากคุณค่าของสีจะจางลงไปมากอย่างเห็นได้ชัด และไม่ควรทำการเร่งให้สีแห้งเร็วด้วยวิธีใดๆ เช่นตากแดด หรือเป่าพัดลม จะทำให้สีบางส่วนแห้งเร็ว และหลังจากลงสีแล้วไม่ควรให้สีโดนน้ำ เด็ดขาดเพราะจะทำให้สีต่างทันที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 16 แสดงตัวอย่างการระบายสี

5. การเคลือบผ้าบาติก

การเคลือบผ้าบาติกเป็นขั้นตอนที่ทำให้สีเกาะติด แน่นกับเส้นใยอย่างถาวร การเคลือบน้ำยาจะต้องรอให้สีแห้งสนิทเสียก่อน จึงจะสามารถเคลือบได้ น้ำยาที่ใช้เคลือบซึ่งเรียกว่าโซเดียมซิลิเกต (NaSio) ก่อนใช้อาจผสมเจือจางโดยผสมกับน้ำ 1: 1/5 ส่วน เพื่อไม่ให้น้ำยาเข้มข้นเกินไป และไม่ควรผสมเหลวจนเกินไป จะทำให้ไม่สามารถเคลือบผ้าให้สีเกาะติดได้ และยังทำให้สีซีดและปะทะ การเคลือบผ้าทำได้หลายวิธี

1. ใช้แปรงทาสี เหมาะสำหรับทำบาติกผืนเล็กๆ สามารถใช้แปรงชุบน้ำยาแล้วทาลงผืนผ้าได้ทันที
2. ใช้ลูกกลิ้ง ที่เซตกระจุก เป็นวิธีการที่ใช้กับบาติกผืนใหญ่โดยใช้ลูกกลิ้งชุบน้ำยา แล้วกลิ้งลงบนผืนผ้าที่ต้องการเคลือบ อาจวางซ้อนทับกันลงเรื่อยๆก็ได้ เพราะน้ำยาเคลือบจากผืนข้างล่างสามารถซึมจากผืนข้างบนได้ เพียงแต่กดลูกกลิ้งลงไปเท่านั้นเอง ช่วยประหยัดน้ำยาเคลือบได้อีกทางหนึ่งถ้าทำลักษณะนี้ น้ำยาเคลือบจะมีความเข้มข้นสูง
3. ใช้วิธีจุ่มผ้าลงไปในถัง โดยอาจผสมน้ำยาลงไปในกะละมังก็ได้ แล้วใช้วิธีจุ่มผ้าลงไป ในกะละมัง แล้วบิดผ้ามาเพื่อเอาน้ำยาออก ไว้ใช้ได้อีกครั้ง

ในการเคลือบผ้าควรทิ้งเอาไว้ประมาณ 2- 12 ชั่วโมง หลังจากการต้มเทียน

6. การซักล้างกากสีออกจากเนื้อผ้า

หลังจากที่เคลือบไว้จนได้เวลาแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือ การซักล้างเพื่อเอาเศษสีหรือกากสีส่วนเกินออกให้หมด โดยวิธีการซักด้วยน้ำเปล่าเหมือนทั่วๆไปแต่ซักจนกว่าน้ำจะไม่เปลี่ยนสีแล้ว

ภาพที่ 17 ภาพแสดงตัวอย่างการชั่งล้างสีออกจากเนื้อผ้า

7. การต้มละลายเทียน

ภาชนะที่ใช้ต้มควรมีสองใบ จะเป็นกะละมังหรือปิ้งก็ได้ โดยใส่น้ำประมาณ 2/3 ของภาชนะใบแรกเป็นน้ำเปล่าเพื่อต้มละลายน้ำเทียนออก ใบที่สองใส่สบู่หรือผงซักฟอกลงไปด้วยเพื่อชำระล้างผ้าให้สะอาด การต้มผ้าในกระทะแรกจะต้มในน้ำเปล่าจนเดือดเต็มที่ เมื่อน้ำผ้าจุ่มในกระทะแล้วกววนผ้าให้น้ำร้อนทั่วกัน หลังจากนั้นใช้ไม้เกี่ยวผ้ายกขึ้น ควรมีไม้ 2 อันเพื่อสะดวกในการทำงาน ยกขึ้นลงหลายๆครั้งแล้วนำไปต้มในกระทะอีกใบเพื่อให้สิ่งสกปรกหลุดออกหมด

ภาพที่ 19 ภาพแสดงตัวอย่างการต้มละลายเทียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 6 แสดงปัญหาและวิธีการแก้ไขปัญหาในการทำผ้าบาติก

ปัญหาและวิธีแก้ไขการทำผ้าบาติก			
	ปัญหา	สาเหตุ	วิธีการแก้ไข
1	นำเทียนพุ่งกระจายออกจากหม้อต้มเทียน	-ของเหลวขณะหลอมเหลวมีแรงดันสูง	ก่อนต้มเทียนที่แข็งอยู่ในภาชนะต้มเทียน ให้ใช้ของแข็งปลายแหลมเจาะรูระบายอากาศ ประมาณ 10-15 รู ก่อนนำเทียนมาต้ม จะทำให้แรงดันของของเหลวต่ำลง
2	เดินเส้นเทียนไม่สะดวก	-ซิงผ้าไม่ตรง -ปากกาเขียนเทียนยังใหม่	-ดิงผ้าให้ตึง -ใช้กระดาษทรายขัดปลายจันตึง
3	เส้นเทียนขาด	-เทียนยังไม่ร้อน -ปากกาเขียนเทียนอุดตัน	-คองรอให้เทียนร้อนพอเหมาะ -แช่จันตึงในเทียนไว้ 3 นาทีแล้วลองเขียนใหม่
4	เส้นเทียนโคมิฟองอากาศ	-เทียนร้อนเกินไป -เขียนช้า	-ต้องรอให้เทียนเย็นลงพอเหมาะ -เขียนให้เร็วขึ้นกว่าเดิม
5	เทียนหยดลงบนชิ้นงาน	-เมื่อตักเทียนแล้วไม่ได้ซับด้วยผ้า	-นำเตารีดมารีดส่วนที่ต้องการให้เทียนหลุด -ใช้ฟูกันชนแข็งจุ่มน้ำร้อนแล้วละลายเทียนลงบนบริเวณที่ต้องการให้เทียนหลุด -สะกิดให้เทียนหลุดแล้วนำน้ำร้อนจุ่มมาละลายเทียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกาย

หลักการเบื้องต้นในการออกแบบลายผ้า

การออกแบบลายผ้าจะต้องมีความเข้าใจถึงองค์ประกอบ 2 อย่างที่จะก่อให้เกิดความงามคือ

1. ลวดลาย (Pattern)
2. สี (Color)

ลวดลาย

ลวดลาย หรือลายผ้า เป็นสิ่งที่เกิดจากการออกแบบ ที่จะดึงดูดความสนใจได้ ลายผ้าอาจเกิดจากการนำเอารูปทรงจากธรรมชาติ รูปทรงเรขาคณิต หรือรูปทรงอิสระที่เป็นพื้นฐานหรือประยุกต์ในการออกแบบ

ลักษณะของลวดลาย

ลักษณะของลวดลายที่ใช้ในการออกแบบ สามารถจัดแบ่งลวดลายได้เป็น 5 ประเภท

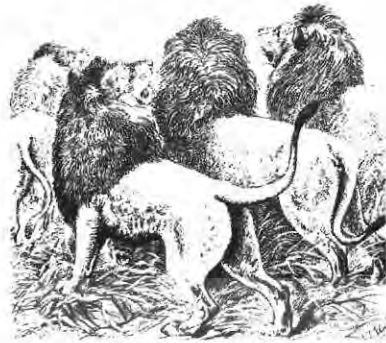
1. ลายดอกไม้ (Floral Design) หมายถึงใช้ส่วนประกอบของพืชมาใช้ในการออกแบบ ซึ่งถือได้ว่าเป็นขั้นพื้นฐานสำหรับการออกแบบลายผ้า

ภาพที่ 20 ภาพตัวอย่างลายดอกไม้

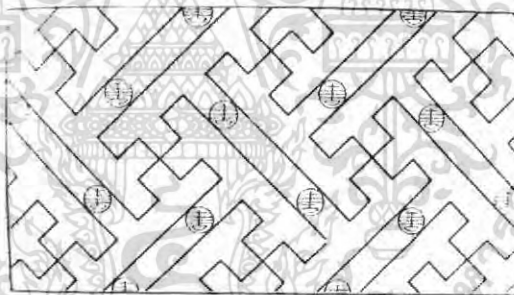
2. ลายสัตว์ (Animals Design) ได้แก่ลวดลายที่มีการเอารูปลักษณะโครงสร้างของสัตว์มาใช้ในการออกแบบ รวมทั้งโครงสร้างของคนด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 21 ภาพตัวอย่างลายรูปสัตว์

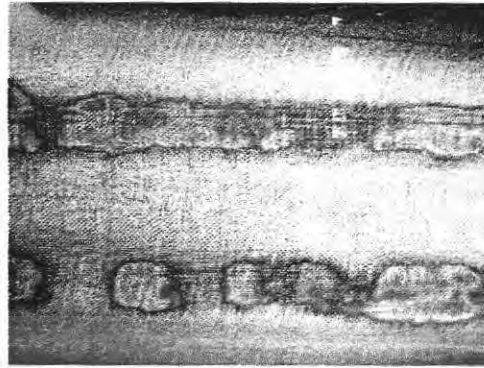
3. ลายเรขาคณิต (Geometric Design) เช่น สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม วงกลม มาจัดเป็นองค์ประกอบลวดลายต่างๆ

ภาพที่ 22 ภาพตัวอย่างลายเรขาคณิต

4. ลายนามธรรม (Abstract) เป็นลายที่เกิดจากการตัดทอนหรือรอย ชูต ซีดต่างๆ การสลัดพู่กันแล้วเกิดเป็นการชักจูงให้ผู้เห็นเกิดแนวคิดตามนั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 23 ภาพตัวอย่างลายนามธรรม

4. ลายภาพของจริง เป็นลวดลายของวิจิตรทัศน์ หรือเรื่องราวต่างๆ

ภาพที่ 24 ภาพตัวอย่างลายภาพเหมือนจริง

ระบบการวางลาย (System of Pattern Arrangement)

หมายถึงการวางรูปแบบของลวดลายที่ได้ออกมาไว้แล้วลงบนผืนผ้าให้สวยงามเหมาะสม
กับประโยชน์ใช้สอย แบ่งออกเป็น 2 ระบบคือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การต่อลายในลักษณะต่างๆ

การต่อลายเป็นการนำเอาลายมาต่อกันจนเกิดเป็นแพทเทิร์น และการทำให้เกิดซ้ำกัน การต่อลายแบ่งออกเป็น 8 แบบ คือ

1. การต่อลายในลักษณะสี่เหลี่ยม (The Square Network)

เกิดจากการซ้ำกันของเส้นแนวตั้งและแนวนอน ถ้าเกิดจากเส้นล้นๆก็จะทำให้เกิดตาราง โครงสร้าง Square หลายแบบโดยการเรียงต่อกัน การเรียงกลับโดยใช้ลักษณะการสะท้อน ของกระจก

ภาพที่ 25 ภาพแสดงการต่อลายในลักษณะสี่เหลี่ยม

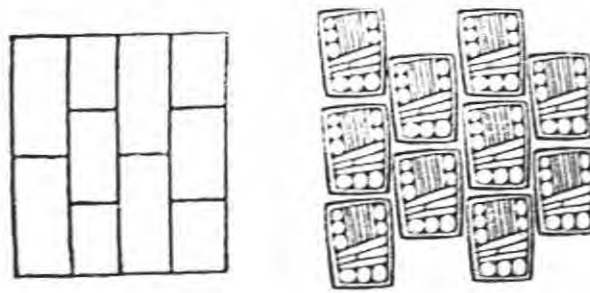
2. การต่อลายในลักษณะการเรียงของแนวอิฐแนวนอน (The Brick Network)

Brick เป็นการเรียงแบบสี่เหลี่ยมแบบอิฐตั้งในแนวนอนและแนวตั้ง ซึ่งแต่ละแบบเกิดจากการจัดสี่เหลี่ยมผืนผ้าหรือสี่เหลี่ยมจัตุรัส

ภาพที่ 26 แสดงการต่อลายแบบการเรียงอิฐแนวนอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 27 แสดงการต่อลายแบบอิฐแนวตั้ง

3. การต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร หรือสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน(The Diamond Network)
ลักษณะของ Diamond จะเกิดจากเส้นทแยงมุมของสี่เหลี่ยมจัตุรัสซึ่งทำมุม 45 องศา กับ
แนวระนาบ การต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร จะให้ความรู้สึกเบาละเอียดอ่อน และมี
Movement นอกจากนี้ สามารถเล่นน้ำหนักในการมองเห็นได้เป็นอย่างดี

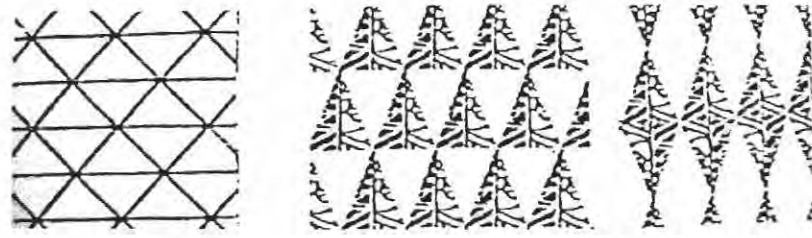

ภาพที่ 28 แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร

4. การต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม (The Triangle Network)

เป็นการต่อที่มีประโยชน์ในการออกแบบมาก เพราะสามารถรวมกันเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส
สี่เหลี่ยมผืนผ้า หกเหลี่ยมและแปดเหลี่ยม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 29 แสดงการต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม

5. การออกแบบในลักษณะลวดตาข่าย (The Ogee Network)

เป็นการต่อลายที่ดัดแปลงมาจากสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน หรือจัตุรัส โดยใช้ลักษณะ s-Curved เนื่องจากเส้นกรอบที่โค้ง Ogee จึงเหมาะกับลายของกระดาษ Wallpaper

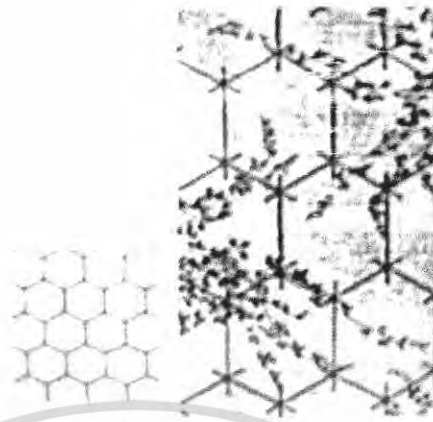

ภาพที่ 30 แสดงการต่อลายแบบตาข่าย

6 การต่อลายในลักษณะหกเหลี่ยม (The Hexagon Network)

เป็นการต่อลายที่เกิดจากรูปหกเหลี่ยม ที่เป็นลวดลายในธรรมชาติ เช่น ลายบนหลังเต่า เกล็ดหิมะ และโครงสร้างคริสตัล ความรู้สึกของความมีระเบียบและสมดุล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 31 แสดงการต่อลายแบบหกเหลี่ยม

7. การต่อลายในลักษณะวงกลม (The Circle network)

การต่อลายในลักษณะนี้จะเป็นการนำวงกลมมาซ้อนทับกัน ทำให้เกิด Scale network การออกแบบนี้เป็นเรื่องยาก เนื่องจากวงกลมความเหมือนกัน และสมบูรณ์ในตัวเอง จึงทำให้รู้สึกมีชีวิตชีวาและเคลื่อนไหวอย่างมีเอกภาพ

ภาพที่ 32 แสดงการต่อลายแบบวงกลม

8. การต่อลายในลักษณะ Scale Network

เป็นลายที่อาจได้แรงบันดาลใจมาจากธรรมชาติ ได้แก่ ลวดลาย เกล็ดปลา หรือขนนก

ซึ่ง scale network นี้มีการใช้มาตั้งแต่ยุคโบราณ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

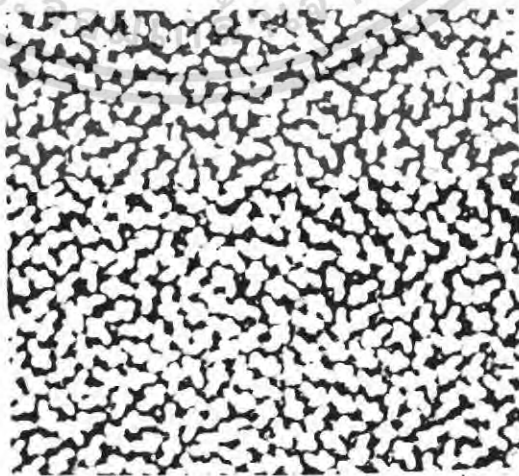
ภาพที่ 33 แสดงการต่อลายแบบ Scale Network

ขนาดของลายในการออกแบบผ้าพิมพ์

ขนาดของลายในการออกแบบผ้าพิมพ์ไม่มีจำกัดตายตัว ส่วนใหญ่ใช้ความรู้สึก การมอง สามารถแยกได้ดังนี้

ลายขนาดจิ๋ว (Tiny)

เป็นลายที่มีขนาดเล็กมาก มีส่วนละเอียดมาก สามารถใช้งานได้มาก ครอบคลุมเกือบทุกประเภท แต่ลวดลายไม่เด่นชัด ลวดลายขนาดจิ๋วนี้ในด้านการพิมพ์ยุ่งยาก เพราะทำให้บล็อกตันได้ง่าย

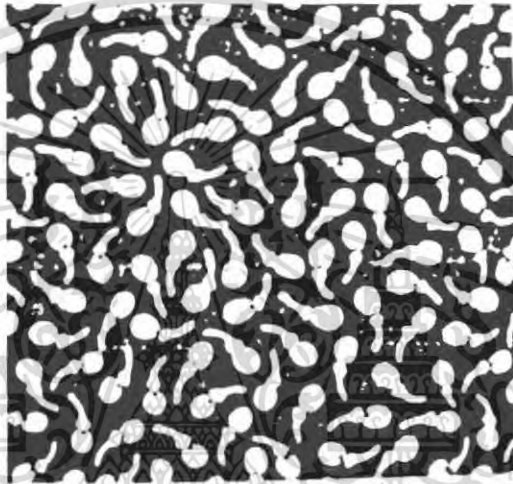

ภาพที่ 34 ภาพแสดงลวดลายขนาดจิ๋ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลายขนาดเล็ก (small)

ลายโตกว่าลายจิ๋วพอสมควร มีส่วนละเอียดไม่มากใช้ประโยชน์ได้มาก และไม่ค่อยมีปัญหาด้านการพิมพ์ ผ้าพิมพ์ส่วนใหญ่ที่มีในท้องตลาดเป็นลายขนาดเล็กสามารถนำไปใช้งานได้กว้างขวาง

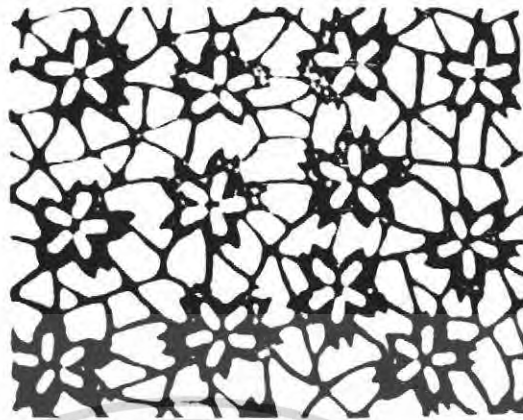

ภาพที่ 35 ภาพแสดงลวดลายขนาดเล็ก

ลายขนาดกลาง (medium)

เป็นลายที่มีขนาดใหญ่กว่าลายเล็กหรือเท่ากัน แต่มีตำแหน่งการวางห่างกัน มีช่องมากกว่า เป็นลายที่ได้รับความนิยมพอสมควร แต่การใช้งานไม่กว้างเท่าลายขนาดเล็กเพราะต้องคำนึงถึงขนาดที่เหมาะสมในการนำไปใช้กับผลิตภัณฑ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 36 ภาพแสดงลวดลายขนาดกลาง

ลายขนาดใหญ่ (large)

เป็นลายที่มีขนาดใหญ่กว่ากลางขึ้นไป ส่วนมากใช้ออกแบบใช้ในงานเฉพาะเช่น
ผ้าคลุมเตียง เป็นต้น

ภาพที่ 37 ภาพแสดงลวดลายขนาดใหญ่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถ้าลวดลายเป็นแบบ Free form แล้วจะเทียบขนาดตามความรู้สึกในการมอง ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว แต่ถ้าเป็นลายในแบบ Geometric อาจใช้วงกลมแทนขนาดลวดลาย ดังกล่าว ได้ดังนี้

1. ลายขนาดเล็ก (Tiny)
2. ลายขนาดเล็ก (Small)
3. ลายขนาดกลาง (Medium)
4. ลายขนาดใหญ่ (Large)

ภาพที่ 38 แสดงขนาดของลายโดยใช้สัญลักษณ์ทางเรขาคณิต

จิตวิทยากับลวดลาย

การออกแบบลวดลายผ้าต้องอาศัยหลักจิตวิทยาบางส่วน เพื่อมาเป็นมูลฐานที่ออกแบบให้เหมาะสมกับความต้องการ พร้อมทั้งคำนึงประโยชน์ใช้สอยของลวดลายนั้นๆ

สิ่งจูงใจให้ผู้บริโภคซื้อสินค้าและบริการ ขึ้นอยู่กับแรงขับและแรงจูงใจหลายอย่าง ประกอบกันคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์รวมทั้งบริการจะสร้างความพึงพอใจให้กับผู้ซื้อสิ่งจูงใจในด้าน ลวดลาย สี สัน รวมถึงผิววัสดุ

การกระตุ้นหรือเร้าใจ จูงใจขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของสิ่งเร้าได้แก่

1. ขนาดในลวดลายผ้าต้องพอเหมาะกับประโยชน์ใช้สอย เช่น ผ้าตัดเสื้อที่มีลวดลายขนาดใหญ่ย่อมไม่เหมาะกับคนรูปร่างเล็ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การเคลื่อนไหวของสิ่งเร้าลวดลายต่อเนื่องกัน ชักจูงสายตาของผู้พบเห็น ให้ติดตามจากจุดหนึ่งไปยังจุดหนึ่ง โดยไม่สะดุด ย่อมทำให้ลวดลายนั้นเกิดความเคลื่อนไหวได้
3. ความเข้มของสิ่งเร้า ในการออกแบบลายผ้าพิมพ์ เช่น ถ้าใช้สีที่ให้ความสว่าง และดูสดใส ย่อมเร้าใจผู้ซื้อได้ดีกว่า สีที่ดูขลิ้มและมัวหมอง ทำให้รู้สึกโน้มเอียงไปทางเศร้า
4. การเปลี่ยนแปลงของสิ่งเร้า ถ้าได้มีการเปลี่ยนแปลงไป ก็จะทำให้เพิ่มความน่าสนใจขึ้นได้มาก เช่นการใช้สีเข้มปนกับสีอ่อน หรือใช้สีสดไล่สลับกับสีขุ่น
5. การกระทำซ้ำๆ เช่น แบบลายผ้าที่ซ้ำกันอย่างมีระเบียบจะเพิ่มความเร้าใจมากขึ้น
6. การผ่านประสาทสัมผัสหลายครั้ง ถ้าสามารถทำให้บุคคลรับสัมผัสสิ่งเร้าผ่านทางประสาท หลากๆทางจะช่วยให้การรับรู้สมบูรณ์ขึ้น กว่าที่ใช้ประสาท
7. ความแปลกใหม่ของสิ่งเร้า มีความแปลกใหม่ทั้งในเรื่องของลวดลาย ลักษณะและคุณสมบัติ จะมีประสิทธิภาพยิ่งกว่าสิ่งเร้าที่เคยชิน ซ้ำซาก และไม่มี ความแปลกใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักการเบื้องต้นในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

ภาพวาดของเมื่อมีเพียง 2 มิติ คือกว้างและยาวเทียบได้กับการวาดภาพทัวไป ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบทางศิลปะ ได้แก่ เส้น รูปโครง สีและผิวสัมผัส ซึ่งในการออกแบบที่ดีนั้น จะต้องนำองค์ประกอบของศิลปะมาใช้ร่วมกัน ได้อย่างสวยงาม มีหลักในการพิจารณาดังนี้

1. การแบ่งส่วนโดยใช้หลัก Golden Mean
2. จังหวะในการวางองค์ประกอบ สามารถสร้างความรู้สึกต่างๆให้กับเสื้อผ้าได้
3. การแบ่งน้ำหนักของช่องไฟ (Space) ให้เกิดความสมดุล ซึ่งไม่จำเป็นต้องให้เนื้อที่ทั้งชายและขวา เท่ากัน อาจจะใช้สีเข้าช่วยให้เกิดความสมดุลก็ได้
4. ส่วนปลีกย่อยกับส่วนของโครงสร้างหลักของเสื้อผ้า (Scale) จำเป็นจะต้องเลือกใช้ให้ดูแล้วมีความเหมาะสมเข้ากันได้
5. จุดเด่น สำคัญมาก เพราะจะทำให้เสื้อผ้าชุดนั้นดูโดดเด่น และเป็นที่น่าสนใจของผู้พบเห็น การลงตาด้วยเส้นและช่องว่าง

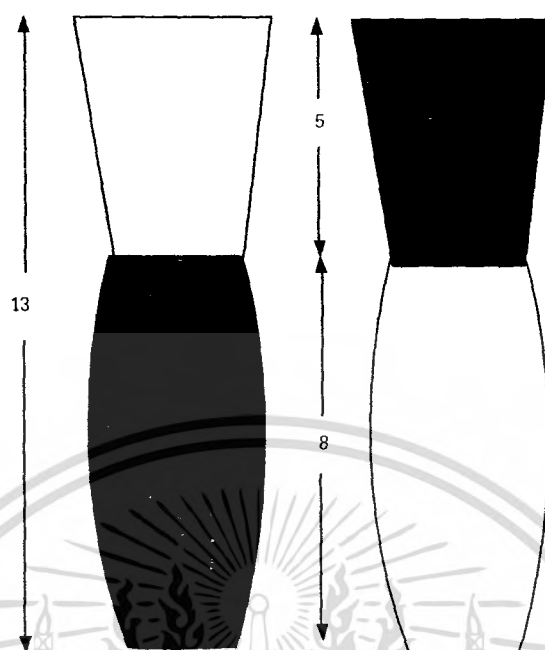
การใช้หลัก Golden Mean

สัดส่วนที่ถือว่าเป็นที่ยอมรับคือสัดส่วนของ Venus de Milo ไม่ว่าจะเปรียบเทียบ แขน กับมือ หรือขา กับเท้า หรือเปรียบเทียบส่วนต่างๆ กับร่างกายทั้งหมดดูสมส่วนไม่ขัดตา ซึ่งในการออกแบบเสื้อผ้าก็เช่นกัน ส่วนประกอบๆบนตัวเสื้อ ก็ควรจะเป็นสัดส่วนซึ่งกันและกัน หลักการกำหนดสัดส่วนที่ดีได้มาจากการประมาณการสอนของกรีก กล่าวไว้ว่า สัดส่วน 2:3 หรือ 3:5 สวยกว่า สัดส่วน 2:2 หรือ 2:4 ของทุกอย่างจะดูมีสัดส่วนที่ดี ถ้าขนาดของบริเวณเล็กเป็นสัดส่วนกับบริเวณใหญ่ ซึ่งเป็นสัดส่วนกับบริเวณทั้งหมดด้วย

“Golden Mean” หมายถึงอัตราส่วน 5:8 เมื่อต้องการจะแบ่งชุดนี้ออกเป็น 2 ส่วน ควรแบ่งส่วนหนึ่งให้เท่ากับ 5 และอีกส่วนหนึ่งให้เท่ากับ 8 ไม่ควรแบ่งทั้งสองส่วนให้เท่ากัน การใช้กฎ 5:8 บนเสื้อผ้าจะช่วยให้สัดส่วนย่อยที่ถูกแบ่งเมื่อเทียบกันแล้วดูไม่ขัดตาใช้ได้หลายอย่างเช่น

ใช้เป็นตัวกำหนดสัดส่วน ความยาว ของชายเสื้อ เมื่อใช้เสื้อกับกระโปรงคนละท่อน

ใช้กำหนดสัดส่วนของเสื้อผ้าที่มีการแบ่งด้านซ้ายและขวาเพื่อให้เกิดความสมดุล

ภาพที่ 39 แสดงหลัก Golden Mean

หลักสมดุล

สมมาตร – ไม่สมมาตร (Symmetry – Asymmetry)

ความสมดุลทางความงามสามารถแยกได้เป็น 2 ชนิด คือ สมดุลแบบสมมาตร และ สมดุลแบบไม่สมมาตร สมดุลแบบสมมาตรนั้นจะได้จากการเท่ากันจากตรงกลางของจุดสนใจ ด้วยจำนวนที่เท่ากัน ส่วนสมดุลแบบไม่สมมาตรนั้นจะได้มาจาก 3 ทางคือ จากจำนวนที่เท่ากัน แต่จุดสนใจไม่เท่ากัน , จากจำนวนที่เท่ากันและจุดสนใจไม่เท่ากัน หรือ จากจำนวนที่เท่ากันแต่จุดสนใจไม่เท่ากัน

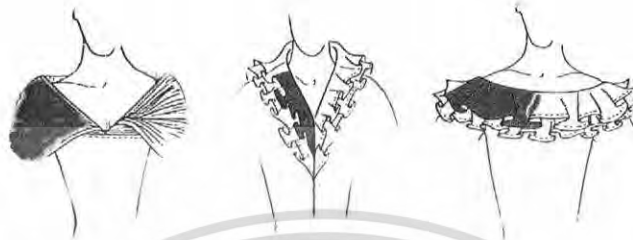
เส้นผ่าจะเกิดความสมดุลได้ก็ต่อเมื่อ ขนาดและความเข้มของเส้นบนเส้นผ่าตลอดจนการเลือกใช้วัสดุตกแต่ง ที่มีความสัมพันธ์ไปกันได้

สมดุลปกติ (Symmetrical balance) คือ มวลเท่ากัน ขนาดเท่ากัน และความเข้มเท่ากัน

สมดุลไม่ปกติ (Asymmetrical balance) แบ่งเป็น 3 ชนิด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ขนาดเท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน

ภาพที่ 40 แสดงสมดุลไม่ปกติแบบขนาดเท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน

2. ขนาดไม่เท่ากัน ความเข้มเท่ากัน

ภาพที่ 41 แสดงสมดุลไม่ปกติแบบขนาดเท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน

3. ขนาดไม่เท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน

ภาพที่ 42 แสดงสมดุลไม่ปกติแบบขนาดไม่เท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมดุล(balance) การรับรู้ด้านสัดส่วนในเครื่องแต่งกายเป็นสิ่งสำคัญมากที่จะรู้ว่าตะเข็บที่แท้จริงควรอยู่ตรงไหน รวมถึงขนาดของคอปกเสื้อ หรือขนาดของกระเป๋าดูด้วย ซึ่งมันเกี่ยวข้องเป็นอย่างมากกับขนาดและรูปร่างของมนุษย์ ในทุกยุคทุกสมัยมีอุดมคติของตัวเองอยู่เกี่ยวกับรูปทรงของร่างกาย และสิ่งเหล่านี้ก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆ เหมือนๆกับการรับรู้ด้านสัดส่วนของเครื่องแต่งกายนั่นเอง

ขนาดสัดส่วน (Proportion)

ปะกับความสัมพันธ์ระหว่างเสื้อผ้านั้นทั้งหมด โดยการรับรู้ของประสาทตาจะเปรียบเทียบขนาดของลายกับขนาดของเสื้อผ้า เช่นเล็กมากที่บวมมากแน่นมาก

ภาพที่ 43 แสดงการเปรียบเทียบขนาดสัดส่วนของเสื้อผ้ามีผลกับการมองเห็น

จุดเด่น (Dominance)

หมายถึงการเน้นบริเวณหนึ่งบริเวณใดบนเสื้อผ้าให้เป็นจุดสะดุดตา มากกว่าส่วนอื่นๆ ถึงแม้ว่าทุกแห่งบนเสื้อผ้าจะได้รับการออกแบบอย่างสวยงามน่าสนใจไปหมด ก็ต้องพยายามทำให้จุดใดจุดหนึ่งสะดุดตาให้ได้ ซึ่งจุดที่ควรจะเน้นคือบริเวณใบหน้า ซึ่งปะส่วนที่อยู่สูงระดับสายตาและยังเป็นสิ่งที่แสดงถึงความเป็นตัวตนบุคคลนั้น เฉพาะตัว วิธีการเน้นคือการใช้สี ผิวดมผัดที่ต่างกัน ใช้แนวเส้นคอบแปลกๆ ใช้เครื่องประดับที่คอ ผูกผ้าพันคอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักทั่วไปในการทำให้เกิดจุดเด่นคือ

1. การซ้ำสองเส้น เช่นการตีเกล็ดเป็นแถวยาว การจับจีบรูด ตกจีบของระบาย แถวของกระดุม แถวของวัสดุตกแต่งเพิ่มเติมที่อยู่บริเวณเดียวกัน
2. การใช้เส้นแปลกๆ รูปโครงแปลกๆ หรือการใช้ผิวสัมผัสแปลกๆ เช่น ปก แขน กระเป๋าแปลกๆการตัดกัน หมายถึงการตัดกันของเส้น หรือการตัดกันของสี การตัดกันของรูปโครง การตัดกันของรูปผิวสัมผัส บริเวณที่จะทำให้มีการตัดกันควรอยู่ใกล้กัน เช่น ให้สีของผ้าพันคอตัดกับสีของหมวก นิยมมากกว่าที่จะให้สีของผ้าพันคอตัดกับรองเท้า

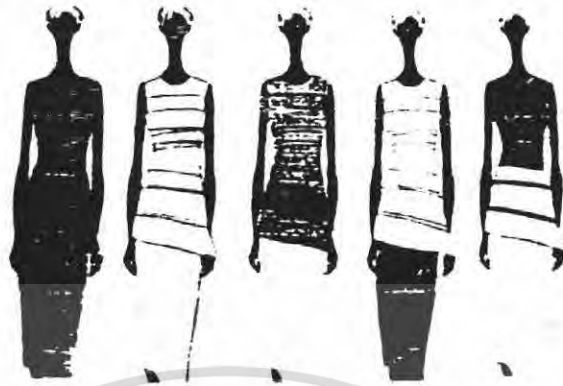

ภาพที่ 44 แสดงตัวอย่างการใช้จุดเด่นช่วยจุดสนใจ

จังหวะ(Rhythm)

เป็นเครื่องมือในการออกแบบอย่างหนึ่งซึ่งมีความสำคัญมาก จังหวะเป็นผลที่เกิดจากการจัดวางลายและวัตถุ ส่งผลให้เกิดการเพิ่มขนาดลดขนาดในการมองเห็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 45 แสดงกรณีตัวอย่างจากซ้ายไปขวา

1. สัดส่วนที่พอเหมาะของเส้นตรงที่ไม่ธรรมดา ทำให้จุดสนใจอยู่ที่ตรงส่วนครึ่งบนของตัวซึ่งใช้พื้นผิวที่ไล่สีอ่อน-เข้ม
2. แยกส่วนของร่างกายให้เป็นระนาบสว่างและมีค เน้นบน pattern ที่เป็นลายทาง
3. ลายแถบที่พาดผ่านสะโพกทำให้บริเวณนั้นดูเล็กลง
4. เน้นตรงส่วนครึ่งบนของร่างกาย
5. การแยกส่วนพื้นผิวโดยเน้นจุดสนใจที่ส่วนสะโพกซึ่งทำให้เวลาดูเล็กลง

ภาพที่ 46 แสดงกรณีตัวอย่างจากซ้ายไปขวา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. สีขาวทำให้เกิดจุดสนใจมากที่สุดแต่สีดำทำให้เกิดรูปเค้าโครงด้านข้างที่ชัดเจนที่สุด
7. ท่อนบนที่มีสีที่สว่าง เรียบๆ ทำให้pattern ของกระโปรงดูเด่นขึ้น
8. เน้นจุดสนใจบนสะโพก แต่สี Negative ทำให้ดูเล็กลงกว่าความเป็นจริง
9. ความแตกต่างอย่างแรงของลายทางทำให้เกิดจุดสนใจที่ท่อนบนสีขาว
10. สีตรงข้ามที่บริเวณสะโพก ทำให้พุ่งจุดสนใจไปที่สะโพก

Positive and Negative

ใช้ผลกระทบด้าน Positive และ Negative ในด้านการกันสีสร้างความแตกต่างอย่างชัดเจนในความสมดุลและสัดส่วน positive สามารถสร้าง Negative ได้ และ Negative ก็สามารถสร้าง Positive ได้ เช่นกัน และองค์ประกอบเหล่านี้สร้างจังหวะได้เวลาที่นำมาซ้ำๆกัน อาคารลายตา สามารถถูกสร้างขึ้น เมื่อนำองค์ประกอบ 2 สิ่งมาวางในจังหวะที่เท่าๆกันหรือใกล้เคียงกันไป Positive และ Negative ทำหน้าที่เป็นตัวแบ่งแยก นั่นคือการสร้างการดึงดูดสายตาและสามารถนำไปใช้ไม่เพียงแต่กับความต่างของสีเท่านั้นแต่สำหรับ ความต่างของความแข็งและความอ่อนนุ่ม ขรุขระหรือราบเรียบ อัดแน่นหรือ ว่างเปล่า

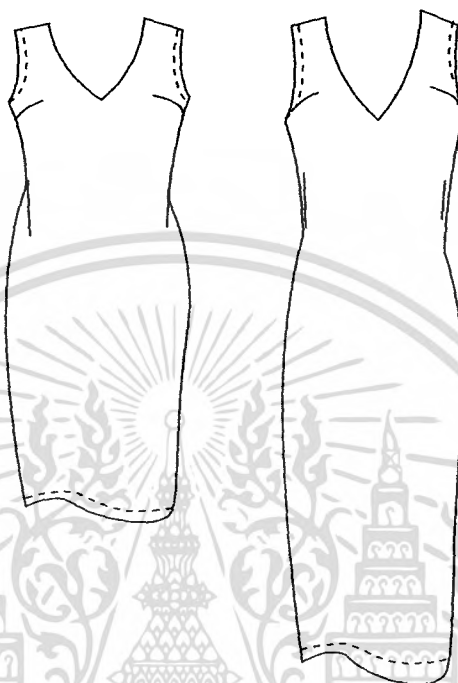

ภาพที่ 47 แสดงผลกระทบด้าน Positive และ Negative

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การลงตาด้วยเส้นและช่องว่าง

1. เส้นชายกระโปรง

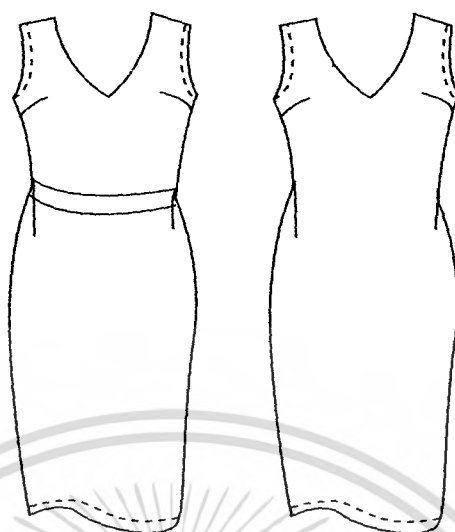

ภาพที่ 48 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบของเสื้อสั้นกับยาว

จะสังเกตได้ว่า เสื้อตัวยาวจะดูเพรียวกว่า ตัวสั้น เนื่องจากชายกระโปรงยาวกว่า แต่จะยึดชายกระโปรงเป็นหลักไม่ได้เพราะบางแนวโน้มก็นิยมกระโปรงสั้นยาวไม่เท่ากัน

2. คาดเข็มขัดและไม่คาดเข็มขัด

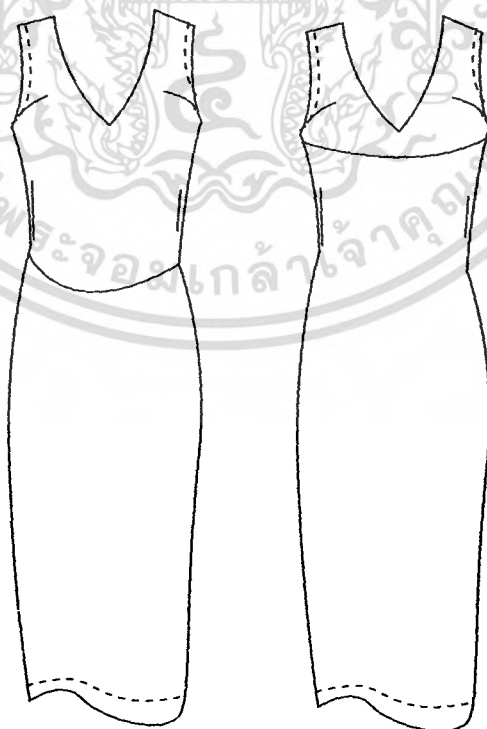
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 49 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบเสื้อที่มีเข็มขัดและไม่มีเข็มขัด

จะสังเกตเห็นได้ว่าภาพที่มีเข็มขัดลำตัวจะดูสั้นกว่าไม่ใส่เข็มขัด

- 3.
4. เอวสูงและเอวต่ำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 50 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบของเอวเสื้อสองแบบ
เอวสูงจะทำให้ดูสูงกว่าเอวต่ำกว่าปกติ

4. เส้นเกสิด

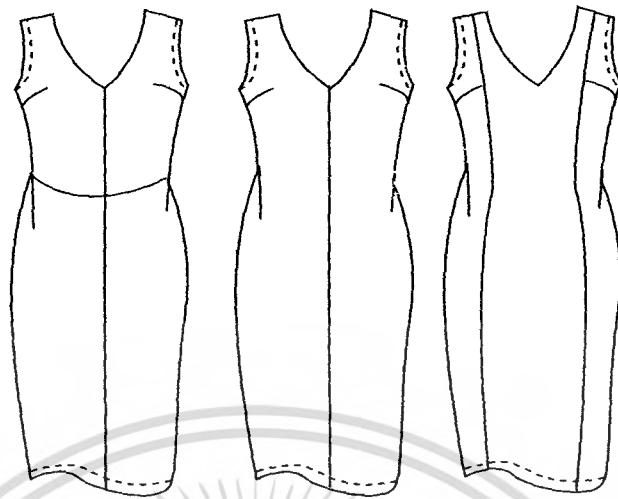

ภาพที่ 51 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบการวางเส้นเกร็ดของเสื้อทั้ง 3 แบบ

ซ้าย จะดูเอวเล็ก แต่จะดูเอวเล็กขึ้นถ้าลากเส้นเกร็ดขึ้นไปยิ่งไกลคือรูปกลาง และจะทำให้ดูเล็กและยาวขึ้นถ้าลากลงมาถึงชายกระโปรง

5. เส้นแนวกลางลำตัวกับเส้นเกร็ด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 52 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบการวางเส้นแนวกลางลำตัว และเส้นเกร็ด ของเสื้อ
เส้นแนวกลางตัวด้านหน้าจากคอเสื้อถึงชายกระโปรงทำให้ดูสูงขึ้น โดยรูปซ้ายทำให้ดูเอวเล็ก
และสูงขึ้น แต่ไม่สูงเท่ารูปกลาง แต่จะไม่ทำให้ดูเอวเล็ก รูปขวาทำให้ดูเอวเล็กด้วยและสูง
ด้วย

6. เส้นกรอบนอก

ภาพที่ 53 แสดงการเปรียบเทียบทรงเสื้อ 2 แบบ

นักออกแบบมักจะนำสองรูปนี้มาใช้ รูปขวาจะทำให้เอวดูเล็กลงแต่จะไม่สูง ส่วน
รูปซ้ายเอวจะดูไม่เล็กแต่จะดูสูงขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักการใช้สี

สีเป็นส่วนประกอบอย่างหนึ่งของการออกแบบ การเข้าใจถึงพื้นฐานของของส่วนประกอบของสีจะช่วยให้ใช้มันอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดความเชื่อมั่น ขบวนการของสีนั้นมีมากมายแต่ที่ง่ายที่และนิยมใช้กันมากที่สุดคือ Prang System ที่ทำออกมาเป็นวงสี ในระบบนี้มีแม่สีอยู่ 3 สี คือ เหลือง แดง น้ำเงิน ซึ่งเรียกว่าแม่สี แม่สีทั้งสามนั้นสามารถนำมาประกอบกันเป็นสีขั้นที่ 2 ได้อีก ซึ่งเกิดจากการเอาสี 2 สีมาผสมกันในปริมาณที่เท่ากัน เมื่อนำสีมาเรียงให้เหมือนหน้าปัดนาฬิกาเป็นวงสีอย่างง่าย ๆ เราจะเห็นความสัมพันธ์ของสีแต่ละสีได้อย่างมีระเบียบมากขึ้น

คุณค่าของสี หมายถึง ความอ่อนหรือความเข้มของสี ถ้าเราเอาสีขาวเข้าไปผสมกับสีใดสีหนึ่ง ผลที่ได้จะเป็นสีอ่อนซึ่งมีค่ามากกว่าแม่สี ตัวอย่างเช่น สีชมพู เป็นสีอ่อนของสีแดง ถ้าเอาสีดำผสมค่าของสีก็จะต่ำกว่าและนั่นหมายถึงเอาสีดำผสมกับสีแดงจะได้สีเลือดนกปนน้ำตาลหรือแดงปนดำ ถ้าเอาสีดำและสีขาวทั้งสองสีผสมกับสีใดสีหนึ่ง ผลที่เกิดจะเรียกว่าสีกลมกลืน ในกรณีที่ผสมในสีแดงสีกลมกลืนอาจเป็นสีกุหลาบ

ความเข้มของสี คือความสดใสของสีซึ่งอันนี้ขึ้นอยู่กับความอิ่มตัวของสีในการผสมสีใดสีหนึ่ง สีบริสุทธิ์จะมีความสดใสและความเข้มมากกว่าสีที่ผสมแล้วกับสีที่เป็นสีกลาง คือ สีดำ สีขาว และสีเทา สีเหล่านี้มีความเข้มมากกว่าสีที่ผสมกับสีอื่น สีเหล่านั้นตัดกับสีอื่นในวงสี

การผสมผสาน (Harmonies)

ตามหลักของการผสมผสานควรเลือกสีที่เรียงตามลำดับในวงจรสี เพียง 2 หรือ 3 สีหรือมากกว่าแต่อย่างให้เกิน 6 สี ผลที่ได้คือความกลมกลืน วิธีใช้คู่สีอย่างมีคุณค่าทางศิลปะ

สีคู่ (Complementaries) คือสีที่ตัดกันอย่างแท้จริงควรใช้ร่วมกันอย่างระมัดระวัง และมีหลักดังนี้

ปริมาณของสีที่เกิดจากการตัดกับวรรณะของสีทั้งหมดในส่วนนั้น ต้องจำกัดอย่างให้เกิน 10% ของเนื้อที่ในส่วนนั้น

อย่าใช้คู่สีตัดกันในปริมาณเนื้อที่ที่เท่ากันแต่ควรใช้ในอัตรา 8:2 แต่ถ้าจำเป็นต้องใช้คู่สีในปริมาณเท่ากันควรทำสีใดสีหนึ่งหรือทั้งสองสี ให้ลดค่าความสดใสลงถ้าส่วนนั้นเป็ลวดลายเล็กๆ กระจายเต็มไปหมดหรือเป็นเส้นเล็กๆการใช้คู่สีตัดๆที่ตัดสลับกันไปมาย่อมสวยงามได้ แต่ถ้าลาย

นั้นใหญ่โตและต้องการใช้สีสดใสตัดกันก็ควรมีสันเข้มๆหรือสีดำมาชั้นกลางจึงจะลดความรุนแรงได้

การลดค่าความสดใสของสี (Broken Colours)

จะลดค่าความสดใสของสีลงได้โดยการใช้คู่สีของมันผสมลงไป ถ้าใช้สีนั้นคู่กับสีคู่ในปริมาณเท่ากันผลที่ได้จะเป็นสีกลางทันที

การวางโครงสี (Color-Scheme)

หมายถึง การแสดงออกทางวรรณะสีใดสีหนึ่ง และยังคงแสดงโครงสีที่เด่นออกมาเพียงสีเดียวเท่านั้น ซึ่งสามารถแสดงอารมณ์ให้เหมาะกับเรื่องราวที่ต้องการ เช่น สีน้ำตาล สีปูนแห้ง สีเทา เหมาะกับผู้สูงอายุ

สีเอกภรณ์รงค์ (Monochrome)

คือการใช้สีสดใสเป็นจุดเด่นและใช้สีบริวารเป็นสีที่ถูกลดความสดใสลง โดยนำสีจุดเด่นนั้นมาผสมด้วยทุกๆแห่ง

สีบริวารจะเป็นสีที่ก็ตามไม่ควรเกิน 5 สี ที่เลือกมาจากวงจรของสีทางฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะนำทั้งสองฝ่ายมาปะปนกันไม่ได้ รวมทั้งสีสดใสเป็นด้วยพื้นด้วย จึงจัดว่าเป็นการวางโครงสีแบบเรียบง่าย โครงสีดูไม่รุนแรงแต่เกิดความประณีตแทน

สีขัด (Discard)

เมื่อเกิดความเบื่อหน่าย จากการใช้สีที่ผสมกลมกลืนกันมากเกินไป ถ้าใช้สีขัดเข้าผสมกันบ้างจะช่วยบรรเทาความเบื่อนั้นได้

สีขัดเกิดขึ้นจากการกลับคุณค่าของสีแก่มาเป็นสีอ่อน โดยระบายน้ำหนักของสีแก่ให้เบากว่าสีอ่อน เช่น โครงของภาพเป็นสีเหลือง ให้ใช้สีม่วงซึ่งเป็นสีแก่มาระบายบางๆมีน้ำหนักอ่อนกว่าสีเหลือง โดยมีปริมาณน้อยเป็นบางจุด เรียกว่าสีขัด ซึ่งไม่ควรเกิน 10 % ของเนื้อสีทั้งหมด สีขัดจะให้ผลทิ้งดงาม จะต้องเป็นสีจางๆและมีปริมาณน้อยมาก

หลักการใช้สีเพื่อสร้างให้เกิดความรับรู้ที่แตกต่าง

คู่สีที่แท้จริงย่อมส่งเสริมซึ่งกันและกัน

-สีคู่ที่แท้จริงคือสีในมุมตรงข้ามของกันและกันในวงจรสี ต่างก็จะมีอิทธิพลเข้ามาทำลายกันมีแต่จะส่งเสริมอิทธิพลเด่นของกันและกันทั้งคู่

อิทธิพลของคู่สีที่รุนแรงมาก นอกจากจะส่งเสริมสีเข้าสู่สีขาวหรือสีอื่นๆ ที่มีไซส์คู่ด้วยกันแล้ว ยังมีอิทธิพลเข้าครอบงำสีดำอีกด้วย เช่น ถ้าสีดำมีปริมาณน้อยอยู่กับสีเขียวที่มีปริมาณมาก สีเขียวจะเปล่งรังสีของคู่สีคือสีแดงลงไปในสีดำค่อนข้างแดง

แสด	คู่กับ	คราม
ส้ม	คู่กับ	ม่วงคราม
เหลือง	คู่กับ	ม่วง
เขียวอ่อน	คู่กับ	ม่วงแดง
เขียว	คู่กับ	แดง
เขียวแก่	คู่กับ	แดงชาด
น้ำเงิน	คู่กับ	แสด
ม่วงน้ำเงิน	คู่กับ	ส้ม
ม่วง	คู่กับ	เหลือง
ม่วงแดง	คู่กับ	เขียวเหลือง
แดง	คู่กับ	เขียว
แดงชาด	คู่กับ	เขียวน้ำเงิน

-สีที่น้ำหนักเข้มจัด เมื่ออยู่เคียงข้างสีที่มีน้ำหนักเบากว่า สีที่มีน้ำหนักเข้มจะดูเข้มกว่าเดิม ขณะเดียวกันสีที่มีน้ำหนักเบากว่า จะดูเบากว่าเดิมด้วย

-วัสดุที่มีสี ยิ่งไกลออกไปก็จะยิ่งใกล้เป็นสีกลางทุกที และน้ำหนักก็จะอ่อนลงตามไปด้วย เพราะมีบรรยากาศกรองแสงสว่างให้น้อยลงทุกที

อิทธิพลของแสงที่มีต่อสี

สีบรรยากาศจะไม่มีสีที่ตายตัว ขึ้นอยู่กับฤดูกาลสภาพของดินฟ้าอากาศของท้องถิ่นนั้นๆ อย่างไรก็ดีพอจะจำแนกสีของบรรยากาศโดยทั่วไปได้ดังนี้

บรรยากาศตอนเช้า จะเป็นสีน้ำเงินอ่อน

บรรยากาศตอนเที่ยง จะเป็นสีม่วงปนน้ำเงิน

บรรยากาศตอนบ่าย เย็น จนถึงกลางคืน จะเป็นสีม่วงที่ทวีความเข้มมากขึ้นตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักสีที่ใช้บนเครื่องแต่งกาย

สีเสื้อผ้าสะท้อนถึงอารมณ์และรสนิยมของผู้แต่ง ความหมายของสีแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม เช่น ชาวอเมริกันถือว่าสีขาวเป็นสีแห่งความบริสุทธิ์ มักจะให้เป็นชุดเจ้าสาว แต่ชาวจีนถือว่าสีขาวเป็นสีแห่งความเศร้า ใช้ไว้ทุกข์ และนิยมให้เจ้าสาวแต่งสีแดงหรือสีชมพู ซึ่งถือว่าเป็นสีของความร่าเริงสดใส ความหมายของสีขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละแห่ง สีวรรณะร้อนจะทำให้ดูใกล้กว่าความเป็นจริง สีวรรณะเย็นจะทำให้ดูขมลง และทำให้ดูไกลขึ้นกว่าความเป็นจริง สีคล้ำเหมาะกับตอนกลางวัน สีสดมากๆเหมาะกับตอนกลางคืน

สีบางสีเหมาะกับเสื้อผ้าบางฤดู เช่น สีขาว และสีปนขาวเหมาะกับฤดูร้อน ถือว่าช่วยลดความร้อนได้ ในประเทศที่มีฤดูต่างๆมีบทบาทกับการแต่งกายมาก เช่น ในต้นฤดูใบไม้ผลิอากาศยังคงหนาวเย็น นิยมใส่สีสดใสกันมากๆ ในฤดูร้อนใช้สีปนขาว ฤดูใบไม้ร่วงใช้สีปนดำ ซึ่งใช้ได้เรื่อยไปจนถึงต้นฤดูหนาว ต่อเมื่ออากาศหนาวจัดมากขึ้นนิยมใช้สีดำ

สมัยนิยมของเสื้อผ้าเปลี่ยนไปทุกปี ซึ่งทุกคนไม่จำเป็นต้องใช้สีตามสมัยเสมอไป สีที่เหมาะสมกับแต่ละคนมีอยู่ไม่กี่สี ฉะนั้นควรเลือกสีที่เหมาะสมกับเราที่สุดเพียงไม่กี่สี ซึ่งจะพิจารณาจากสีของผิว สีผิว สีตา ขนาดรูปร่างตลอดจนบุคลิกผู้ใช้

สีผิวเป็นสิ่งแรกที่ควรพิจารณาเพื่อหาสีที่เหมาะสมที่สุดกับแต่ละบุคคล สีของเครื่องแต่งกายควรเป็นสีคู่ กับสีของผิว จึงจะเป็นการเสริมให้เด่น ค่าในน้ำหนักรูปร่างและสีที่ปรากฏเด่นที่สุดของเสื้อผ้าแต่งกายจะต้องผสมผสานกับสีส่วนบุคคล

เพื่อให้เกิดความรู้สึกตื่นตาไม่น่าเบื่อ อาจจะใช้สีที่เลือกไว้ในกลุ่มเคียงกันหลายๆสีก็ได้

Fashion color

หมายถึงสมัยนิยมของสี มีลักษณะเป็นสีเบื้องต้น คือ สีแดง สีเหลือง สีน้ำเงิน สีเขียว สีส้ม และสีม่วงเท่านั้น สมัยนิยมของสีเสื้อผ้าจะไม่ใช้กับสีเบื้องต้นล้วนๆ แต่จะใช้สีที่ดัดแปลงมาจากสีเบื้องต้นอีกทีหนึ่ง

Staple color

หมายถึงสีที่ใช้กับสีใดๆก็ตามจะเกิดความผสมผสานกันไปเสมอ สำหรับในประเทศเขตนานาชาติ สีดำ สีน้ำตาลปนดำ และสีกรมท่า สำหรับเขตร้อนคือ สีขาวและสีครีม

Fair color

คือสีใดๆก็ตามที่ทำหน้าที่เน้นหรือตัดเส้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Fair accessories

หมายถึงผ้าพันคอ คอปก ขอบปลายแขน เข็มขัดหมวก รำหน้าที่เป็น fair color ให้กับเสื้อผ้า

Personality area

คือบริเวณหน้าทั้งหมด ซึ่งรวมถึงศีรษะและลำคอด้วยเป็นบริเวณที่ควรได้รับการเน้นมากกว่าส่วนอื่นๆ

Related color

คือสีร่วม เช่น สีส้มกับสีม่วง มีสีแดงเป็นสีร่วม สีม่วงกับสีเขียวมีสีน้ำเงินเป็นสีร่วม

Unrelated color

คือสีไม่มีสีร่วม หรือสีตรงข้ามกันเช่นสีเหลืองกับสีม่วง สีเขียวกับสีแดง เป็นต้น การใช้สีบนเสื้อผ้ามีข้อพิจารณาดังนี้

1. ถ้ามีหลักของเสื้อผ้าเป็น staple color ให้ใช้สีสดๆทำหน้าที่เป็น fair color
2. ถ้าสีหลักของเสื้อผ้าเป็น fashion color ให้ใช้สีเอกณรงค์ที่สามารถผสมผสานกับสีหลักของเสื้อผ้านั้นๆได้ทำหน้าที่เป็น fair color
3. ถ้าเสื้อผ้าชุดนั้นมีหลายสี ให้พิจารณาสีที่เด่นที่สุด คือปริมาณสีเยอะที่สุด ถ้าสีเด่นเป็น fashion color สีที่ทำหน้าที่เป็น fair color ควรใช้ related color เช่นสีที่เด่นเป็นสีแดง สีที่รองลงมาเป็นสีส้ม สีที่จะนำมาเน้นควรเป็นสีเหลืองถ้าสีที่เด่นเป็นสี fair color เช่นสีฟ้า สีที่จะทำหน้าที่ fashion color ก็ควรเป็น unrelated color ก็อาจจะเป็นสีชมพู สีเหลือง สีแดง สีส้ม
4. ถ้าชุดนั้นตัดจากผ้าที่มีลวดลายให้เลือกสีนั้นๆมา 1 สี ใช้เป็น fair color ในกรณีที่เสื้อผ้านั้นๆประกอบด้วยสีต่างๆกัน 3 สี เช่นตัวเสื้อเป็นสีเขียวสด มีผ้าทาบที่แนวเส้นคอ เป็นสีส้ม และสีเหลือง ถ้าจะให้สีส้มหรือสีเหลืองเป็น fair color ของเครื่องประดับก็จะทำให้เกิดความรู้สึกว่าใช้สีสดมากจนเกินไป และการที่จะใช้เครื่องประดับให้เป็นสีเขียว สีเดียวกับตัวเสื้อก็ทำได้ยาก เป็นการใช้สีใดสีหนึ่งมากเกินไป ฉะนั้นทางออกที่ดีก็ควรใช้ staple color

5. ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบ

5.1 ประวัติความเป็นมาของศิลปะแบบ Chinoiserie

Chinoiserie คือศิลปะที่มีความหรูหราสง่างามและในขณะเดียวกันก็มีความหรูหราในตัวเรื่องราวอยู่เช่นกัน เป็นความหรูหราที่มีความสง่างามและน่าสนใจ จากการนำเรื่องราวศิลปะแบบตะวันออกไปผสมผสานกับศิลปะและเทคนิคแบบตะวันตก

จุดเริ่มต้นของ Chinoiserie เกิดขึ้นเมื่อศตวรรษที่ 17-18 เมื่อชาติตะวันตกได้ทำการค้ากับประเทศจีนซึ่งตรงกับสมัยแห่งพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ของประเทศฝรั่งเศส ที่มีความเจริญรุ่งเรืองทั้งในด้าน ศิลปะ วรรณคดี สถาปัตยกรรม ตลอดจนถึงการค้าขายกับต่างชาติ นั่นเองเป็นจุดที่มีการแลกเปลี่ยนกันทางศิลปวัฒนธรรม มีบันทึกสำรวจไว้ว่า ในการขนส่งทางเรือนั้น เมื่อเรือเดินทางกลับจะต้องใช้เครื่องปั้นดินเผาในการถ่วงน้ำหนักเรือ หลังจากที่มิผู้พบเห็นศิลปะความงามเหล่านั้นจึงเริ่มมีความสนใจในศิลปะของจีนมากขึ้น และในขณะเดียวกันในสมัยนั้นเริ่มมีการเผยแพร่ศาสนาิกายโรมันคาทอลิกซึ่งตรงกับสมัยราชวงศ์ชิง (ค.ศ. 1644-1911) ซึ่งนักบวชเหล่านั้นเองก็มีความชำนาญทั้งในด้านวิทยาศาสตร์และศิลปกรรมเป็นอย่างดี จึงเริ่มมีการถ่ายทอดแลกเปลี่ยนกันอย่างกว้างขวางในเวลาต่อมา จนกระทั่งพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ผู้ที่ชื่นชอบการริเริ่มสร้างสรรค์ได้ทรงโปรดให้สร้างห้องภายในพระราชวังแวร์ซายส์ห้องหนึ่งที่ล้วนแต่เป็นศิลปะแบบ Chinoiserie จึงทำให้เกิดแพร่หลายขึ้นในหมู่นักชั้นกลางและพ่อค้า ไปสู่งานออกแบบทางสถาปัตยกรรม งานออกแบบเฟอร์นิเจอร์ การตกแต่งภายใน เครื่องปั้นดินเผา รวมถึงการออกแบบลวดลายผ้าและเครื่องนุ่งห่ม ด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 54 แสดงตัวอย่างศิลปะแบบ Chinoiserie

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 55 ตัวอย่างศิลปะภาพวาดแบบ Chinoiserie

ภาพที่ 56 ตัวอย่างศิลปะลายผ้าแบบ Chinoiserie

ศิลปะของจีนสมัยราชวงศ์ชิง หรือชิงหรือเซ็ง (Qing or Ching Dynasty) ค.ศ. 1644-1911

พวกแมนจูหรือแมนจูส์เข้ามายึดอำนาจมาจากพวกจूरเซิน ซึ่งแต่เดิมเป็นพวกเลี้ยงสัตว์ ต่อมาได้เรียนรู้วิธีการเพาะปลูกไปจากชาวจีน เคยมีชื่อเสียงมาก่อน เพราะเคยขับไล่พวกราชวงศ์ช่งเหนือออกจากอำนาจและได้ทำการปกครองจีนภาคเหนืออยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ครั้งเมื่อพวกมองโกลมีอำนาจในสมัยราชวงศ์หยวนพวกนี้ก็หมดบทบาทลงไป ผู้ปกครองชาวแมนจูได้พยายามที่จะสนับสนุนปัญญาชนจีน โดยเกลี้ยกล่อมข้าทาสหรือนักปราชญ์ราชบัณฑิตที่หลบหนีภัยเมื่อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ราชวงศ์หมิงสิ้นอำนาจกลับเข้ามารับราชการใหม่ ซึ่งพวกแมนจูก็ได้สำเร็จพอควร เพราะมีผู้รู้คงแก่เรียนไม่น้อยได้กลับเข้ารับราชการ ดังนั้นตลอดระยะเวลาสามร้อยปีที่ราชวงศ์ชิงได้ปกครองประเทศ จึงมีชาวจีนเข้าช่วยบริหารประเทศอย่างเต็มที่ แม้ว่าในสวนลึกชาวแมนจูจะยังคงเข้มงวดและควบคุมความคิดที่เป็นภัยต่อพวกตน จะเห็นว่านโยบายของราชสำนักราชวงศ์ชิงในด้านหนึ่งให้การสนับสนุนศิลปวัฒนธรรมอย่างเต็มที่

พระจักรพรรดิรัชกาลต่างๆของราชวงศ์ชิงให้การอุปถัมภ์การสร้างสรรคงานศิลปะอย่างแข็งขันอีกทั้งยังเป็นนักสะสมผลงานที่มีรสนิยมสูง ทำให้ราชวังจักรพรรดิในกรุงเป่ย์จิงเป็นศูนย์กลางที่รวบรวมศิลปินและศิลปะ อิทธิพลของจิตรกรยุโรปที่มีต่อจิตรกรรมราชสำนักสมัยราชวงศ์ชิง เริ่มบทบาทพร้อมกันกับชาวยุโรป ที่เข้ามามีความสัมพันธ์กับประเทศตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 16 เป็นต้นมา โดยเฉพาะพวกนักบวชในคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก ชาวสเปนและโปรตุเกส ถัดมากก็เป็นพวกเยซุอิต ซึ่งสามารถสร้างความศรัทธาเชื่อถือในหมู่ชนชั้นปกครอง นักบวชเหล่านี้มีความชำนาญด้านวิทยาศาสตร์และศิลปะเป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้ในปี ค.ศ. 1601 มีศิลปะภาพพิมพ์ออกมาเผยแพร่ในกรุงเป่ย์จิง โดยบาทหลวงแมตเตโอ ริชี หัวหน้าคณะบวชเยซุอิตเป็นผู้นำไปแสดง มีผู้ชมชาวจีนจำนวนมากพากันชื่นชอบ จิตรกรจีนเองก็มีจำนวนไม่น้อยพากันสนใจกรรมวิธีการสร้างภาพให้เกิดปริมาตรและความใกล้เคียง ซึ่งเกิดขึ้นด้วยหลักการใช้แสงเงา และหลักทฤษฎีทัศนวิทยา

ในปี ค.ศ. 1662 ตรงกับสมัยของพระจักรพรรดิคังซี คณะเยซุอิตยังคงได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากทางราชสำนัก พวกเขาได้สอนชาวจีนในเรื่องดาราศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และสถาปัตยกรรมศาสตร์ ต่อมามีนักบวชชาวอิตาลีเลียนชื่อจูเซปเป คาสติลิโอเน่ หรือมีชื่อจีนว่า หลางสื่อหนิง ได้เดินทางมาถึงกรุงเป่ย์จิง ต.ศ. 1715 ท่านได้วาดฝีมือให้ประจักษ์และเป็นที่โปรดปรานแก่ทางราชสำนักในไม่ช้าก็สามารถมีผู้ช่วยและห้องทำงานในพระมหาราชวัง พระจักรพรรดิเสด็จลงมาทรงพพระทัยเสด็จมาเป็นแบบวาดหลายครั้ง บางภาพเป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับพระองค์เสด็จออกเยี่ยมเยียนประชาราษฎร์หรืองานราชพิธีต่างๆ จิตรกรนักบวชผู้นี้เข้าใจที่จะนำรูปแบบบางประการของจิตรกรรมประเพณีของชาวจีนดังเช่นภาพวิวทิวทัศน์เข้าไปผสมผสานกับหลักทัศนวิทยาของชาวตะวันตกได้อย่างกลมกลืน มีการใช้แสงเงาและการวาดเส้นแบบเหมือนจริงคละเคล้าลงไปด้วย เนื่องจากเป็นจิตรกรฝีมือดี และเข้าใจหลักจิตวิทยานี้เอง ทำให้ได้รับความนิยมจากทางราชสำนักอย่างสูง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 57 ภาพลอกจากงานของจีน โดยนักบวชชาวยุโรปด้วยกรรมวิธีภาพพิมพ์
คริสต์ศตวรรษที่ 18 สมบัติของบริติชมิวเซียม, ลอนดอน, อังกฤษ

ภาพที่ 58 “ม้าพันตัวในทุ่งหญ้า” โดย หลาง สือ หมิง (จูเซเปเป คาสติกลิเน)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 59 “ดอกไม้ในแจกัน”โดย ปาด้าสื่อเหียน เป็นการจำลองค้ประกอบภาพแบบยุโรป

ภาพที่ 60 แจกันทรงขวดสุรา สร้างในรัชสมัยพระจักรพรรดิ คังซี สมัยราชวงศ์ชิง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 61 แจกันทรงขวดสุรา สร้างในสมัยพระจักรพรรดิหยง เจิ้น สมัยราชวงศ์ชิง

ศิลปกรรมสมัยบาโรค (Baroque)

คำว่า บาโรค มีความหมายใช้เรียกถึงศิลปะแบบของศิลปกรรม สถาปัตยกรรม วรรณกรรมและดนตรี ซึ่งมีแหล่งกำเนิดอยู่ที่อิตาลีในช่วงระยะเวลา ระหว่างปี ค.ศ. 1550 ถึง 1750 และมีศูนย์กลางอยู่ที่กรุงโรม ซึ่งมีความเจริญรุ่งเรืองสูงสุดระหว่างปี ค.ศ. 1680-1730 มีชื่อเรียกเฉพาะช่วงเวลานี้ว่า ไฮ-บาโรค (High-Baroque) จากนั้นจึงค่อยแพร่กระจายออกไปทั่วแหลมอิตาลี แล้วจึงขยายวงออกไปทั่วยุโรป โดยเฉพาะประเทศที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของศาสนาคริสต์ นายโรมันคาทอลิก

คำว่า บาโรค มีความหมายถึงความผิดปกติ ไม่ถูกต้องตามระเบียบ หรือไม่สม่ำเสมอ นอกจากนี้ยังมีผู้สันนิษฐานว่า บารโบริโค ซึ่งเป็นภาษาโปรตุเกส หมายถึงไข่มุกที่มีรูปร่างบิดเบี้ยวไม่สมบูรณ์ ตามปกติเป็นชื่อที่ใช้เรียกสิ่งของต่างๆในท่วงทำนองเชิงดูหมิ่นดูแคลนต่อสิ่งหรูหรา ฟุ้งเฟ้อ และมีรสนิยมที่ต้องการให้เกิดความงามมากจนเกินความพอดี

ภาพที่ 62 ภาพแสดงตัวอย่างศิลปะแบบบาโรค (Baroque)

ข้อสังเกตศิลปะแบบบาโรค (Baroque)
1. วิธีการสร้างจุดสนใจให้กระจุกกระจายอย่างไรทิศทางที่แน่นอน ซึ่งวิธีการนี้เป็นที่นิยมกระทำกันอย่างยิ่ง
2. การให้อารมณ์วนเวียน เคลื่อนไหว กระจุกกระจาย โอ้อวดหรูหรา และมีความงามอันฉาบฉวย สามารถรับรู้ได้ด้วยอารมณ์อันฉับพลันทันที

บาโรคในประเทศฝรั่งเศส พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ทรงปกครองประเทศด้วยพระองค์เองอย่างเต็มที่ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1661 จนถึงปี ค.ศ. 1685 ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ฝรั่งเศสได้เจริญรุดหน้าไปกว่าเดิมทั้งในด้าน การพาณิชย์เศรษฐกิจมั่นคงแข็งแรง การคลังมีความมั่งคั่ง และศิลปกรรมมีการสร้างสรรค์ผลงานดี ๆ ออกมาเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ฝรั่งเศสยังได้ขยายอิทธิพลไปยังส่วนต่างๆ ทั่วโลก สามารถครอบครองดินแดนหลายแห่งเป็นอาณานิคมได้ริเริ่มโครงการก่อสร้าง พระราชวังแวร์ซายส์(Versailles) นานหลายปีก่อนหน้าที่พระราชวังลูฟว์จะสร้างสำเร็จสมเด็จพระองค์ทรงปรารถนาสถานที่สักแห่งหนึ่งนอกกรุงปารีสออกไป เพื่อให้เป็นสถานที่หลีกหนีความแออัดภายในเมือง เข้าไปอยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ ซึ่งแวร์ซายส์ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของกรุงปารีส ห่างเป็นระยะ 11 ไมล์ ทรงเลือกสถานที่นี้เป็นพระราชวังใหม่ เพื่อดำรงเป็นศูนย์กลางการปกครองของฝรั่งเศส เป็นเมืองของชนชั้นผู้บริหารประเทศ มาอาศัยอยู่ในอาณาบริเวณเดียวกัน และให้เป็นที่สำหรับอวดบรรดาเอกอัครราชทูตนานาชาติหรือบุคคลสำคัญจาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต่างประเทศ การตกแต่งทั้งภายนอกและภายในเป็นไปอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย เต็มไปด้วยฝีมืออันละเอียดอ่อน และประณีตยิ่ง การออกแบบมีการคำนึงถึงหลักเกณฑ์และเหตุผลตามทฤษฎีอย่างเคร่งครัด หลักของความสมดุลจะนำมาใช้เป็นทฤษฎีพื้นฐานในการออกแบบ บริเวณภายนอกอาคารจะจัดเป็นสวนป่า และสวนดอกไม้ประดับ เมื่อพิจารณาการตกแต่งภายในพระราชวังแวร์ซายส์จะเห็นว่ามีการตกแต่งประดับประดาด้วยลวดลายค่อนข้างดูหนักแน่น เหนือแท่นบรรทมขึ้นไปจะประดับด้วยลายปูนปิดทองอร่าม นอกจากนี้ฝ้าผนังด้านอื่นๆยังประดับด้วยพรมแทนภาพจิตรกรรม ประติมากรรม ไม้แกะสลักและกระจกเงา ทำให้ฝ้าผนังดูแน่นเต็มไปหมด

ห้องพระโรงของพระราชวัง มีชื่อเสียงเลื่องลือเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในนามของห้องกระจก (Hall of Mirror) อยู่ภายในตึกกลางชั้นสอง มีลักษณะเป็นห้องโถงยาว ใช้สำหรับประกอบพระราชพิธีการอันสำคัญของพระราชสำนัก ภายในตกแต่งด้วยหินอ่อนสีเขียวแบบคอรินเธียน ตามบริเวณหน้าต่าง จะประดับด้วยผ้า幔ทอยกดินเงินและทอง บนเพดานมีโคมไฟระย้าทำด้วยแก้วเจียระไนและทองคำ

ภาพที่ 63 ภาพแสดงการตกแต่งภายในพระราชวังแวร์ซายส์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 ตัวอย่างลักษณะงานศิลปะแบบ Chinoiserie

งานออกแบบสถาปัตยกรรม

ภาพที่ 64 ภาพแสดงตัวอย่างงานสถาปัตยกรรมแบบ Chinoiserie

ภาพที่ 65 ภาพแสดงตัวอย่างงานสถาปัตยกรรมแบบ Chinoiserie

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานออกแบบเฟอร์นิเจอร์

ภาพที่ 66 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์แบบ Chinoiserie

ภาพที่ 67 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์แบบ Chinoiserie

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานออกแบบลายผ้า

ภาพที่ 68 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบลายผ้าแบบ Chinoiserie

ภาพที่ 69 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบลายผ้าแบบ Chinoiserie

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 70 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบลายผ้าแบบ Chinoiserie

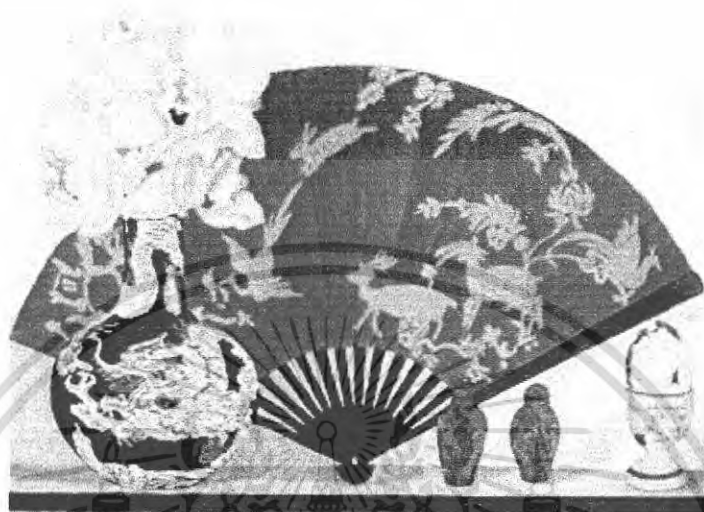
ภาพที่ 71 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบลายผ้าแบบ Chinoiserie

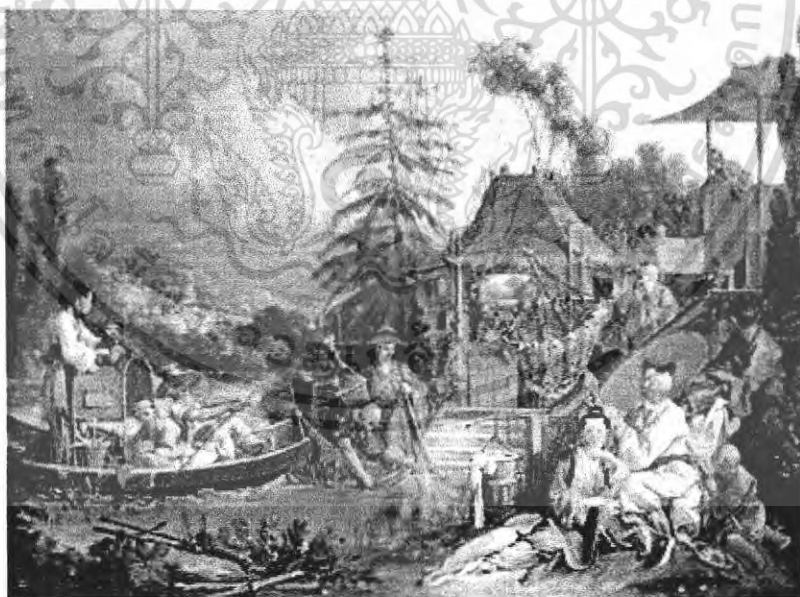
ภาพที่ 72 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบลายผ้าแบบ Chinoiserie

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานจิตรกรรม

ภาพที่ 73 ภาพแสดงตัวอย่างงานจิตรกรรมแบบ Chinoiserie

ภาพที่ 74 ภาพแสดงตัวอย่างงานจิตรกรรมแบบ Chinoiserie

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 75 ภาพแสดงตัวอย่างงานจิตรกรรมแบบ Chinoiserie

ภาพที่ 76 ภาพแสดงตัวอย่างงานจิตรกรรมแบบ Chinoiserie

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานออกแบบเซรามิค

ภาพที่ 77 ภาพแสดงตัวอย่างงานเซรามิคแบบ Chinoiserie

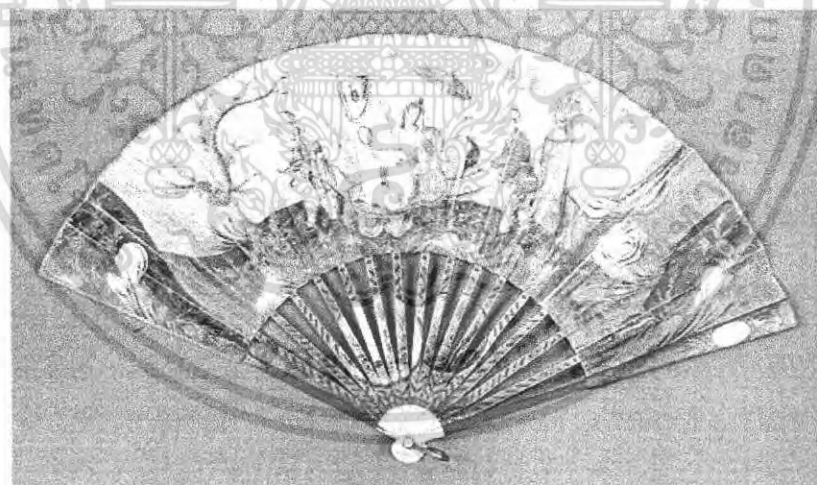
ภาพที่ 78 ภาพแสดงตัวอย่างงานเซรามิคแบบ Chinoiserie

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานออกแบบเครื่องแต่งกาย

ภาพที่ 79 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบเครื่องแต่งกายแบบ Chinoiserie

ภาพที่ 80 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบเครื่องแต่งกายแบบ Chinoiserie

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 81 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบเครื่องแต่งกายแบบ Chinoiserie

ภาพที่ 82 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบเครื่องแต่งกายแบบ Chinoiserie

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 83 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบเครื่องแต่งกายแบบ Chinoiserie

ภาพที่ 84 ภาพแสดงตัวอย่างงานออกแบบเครื่องแต่งกายแบบ Chinoiserie

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบคอเสื้อและปกเสื้อแบบต่างๆ

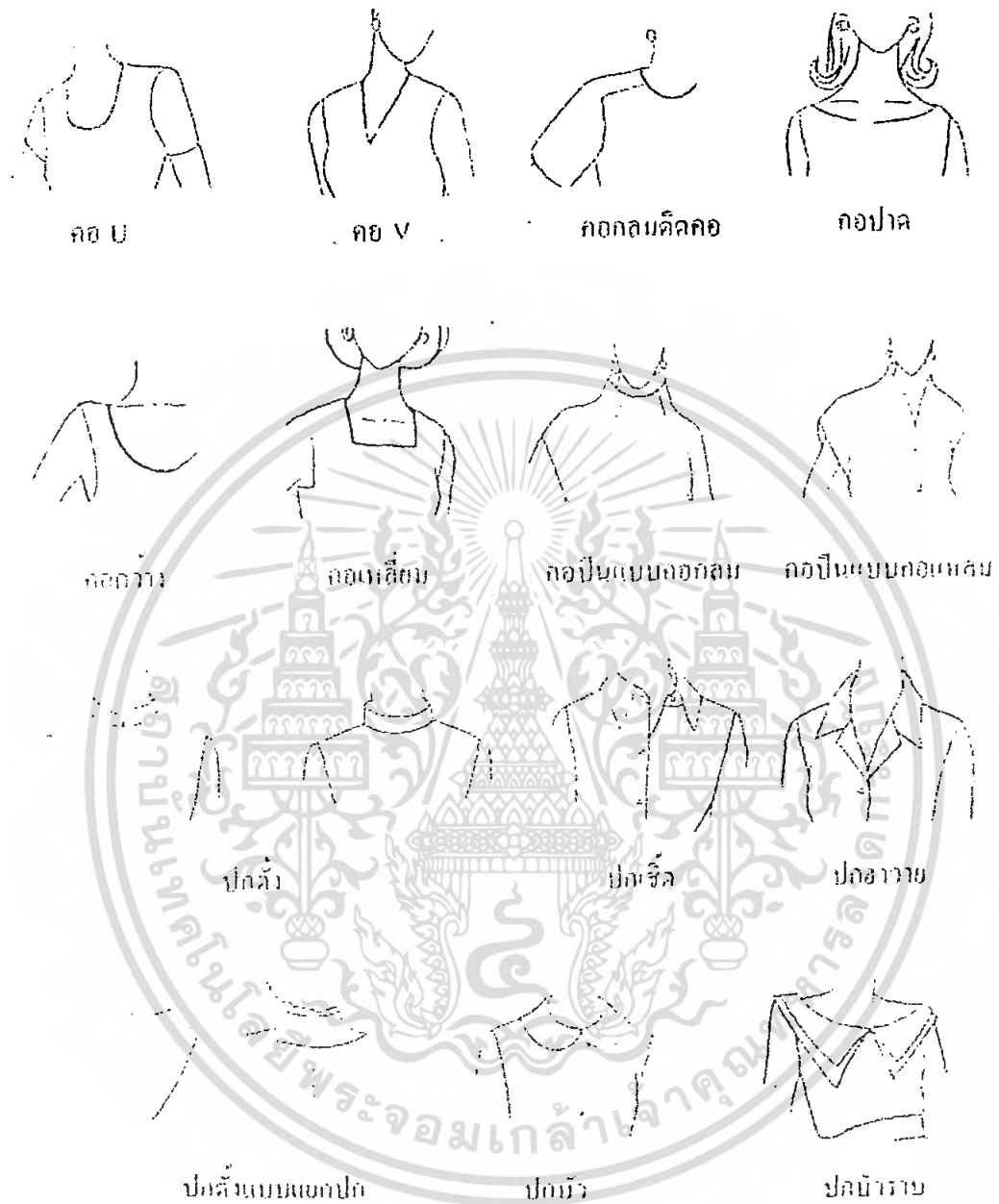
ปกเสื้อและคอเสื้อจะส่งผล กับการวางส่งเสริมบุคลิกภาพของผู้สวมใส่ ทำให้ดูอ่อนหรือผอมลงได้ ผู้ออกแบบจึงต้องคำนึงถึงในจุดนี้ด้วย

ในการกำหนดแบบคอเสื้อให้เหมาะสมกับผู้สวมใส่ มีปัจจัยที่ต้องการพิจารณาดังนี้

1. ขนาดและรูปทรงศีรษะของผู้สวมใส่ รูปทรงศีรษะของแต่ละคนไม่เหมือนกัน มีขนาดใหญ่เล็กต่างกัน และมีขนาดกลมบ้าง ยาวบ้าง
2. รูปหน้าของผู้สวมใส่สามารถแบ่งรูปหน้าที่จะนำมาพิจารณาตามรูปแบบของทรงเสื้อที่เหมาะสมกับรูปหน้าได้ 2 แบบคือ
 - ผู้ที่มีรูปหน้ากลม ควรหลีกเลี่ยงเสื้อคอกลม เพราะจะยิ่งเน้นให้ใบหน้าดูกลมกลืนมากขึ้น ควรเลือกคอแหลม
 - ผู้ที่มีรูปหน้าเหลี่ยม ควรหลีกเลี่ยงเสื้อคอแหลมควรเลือกเสื้อคอกลม
 - ผู้ที่มีรูปหน้ายาวรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ไม่ควรสวมเสื้อคอแหลมลึก ควรเลือกเสื้อคอเหลี่ยม
3. ช่วงคอ และไหล่ของผู้สวมใส่ ลักษณะคอและไหล่ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ผู้ออกแบบควรเลือกให้สัมพันธ์กันอย่างเหมาะสม สวยงาม

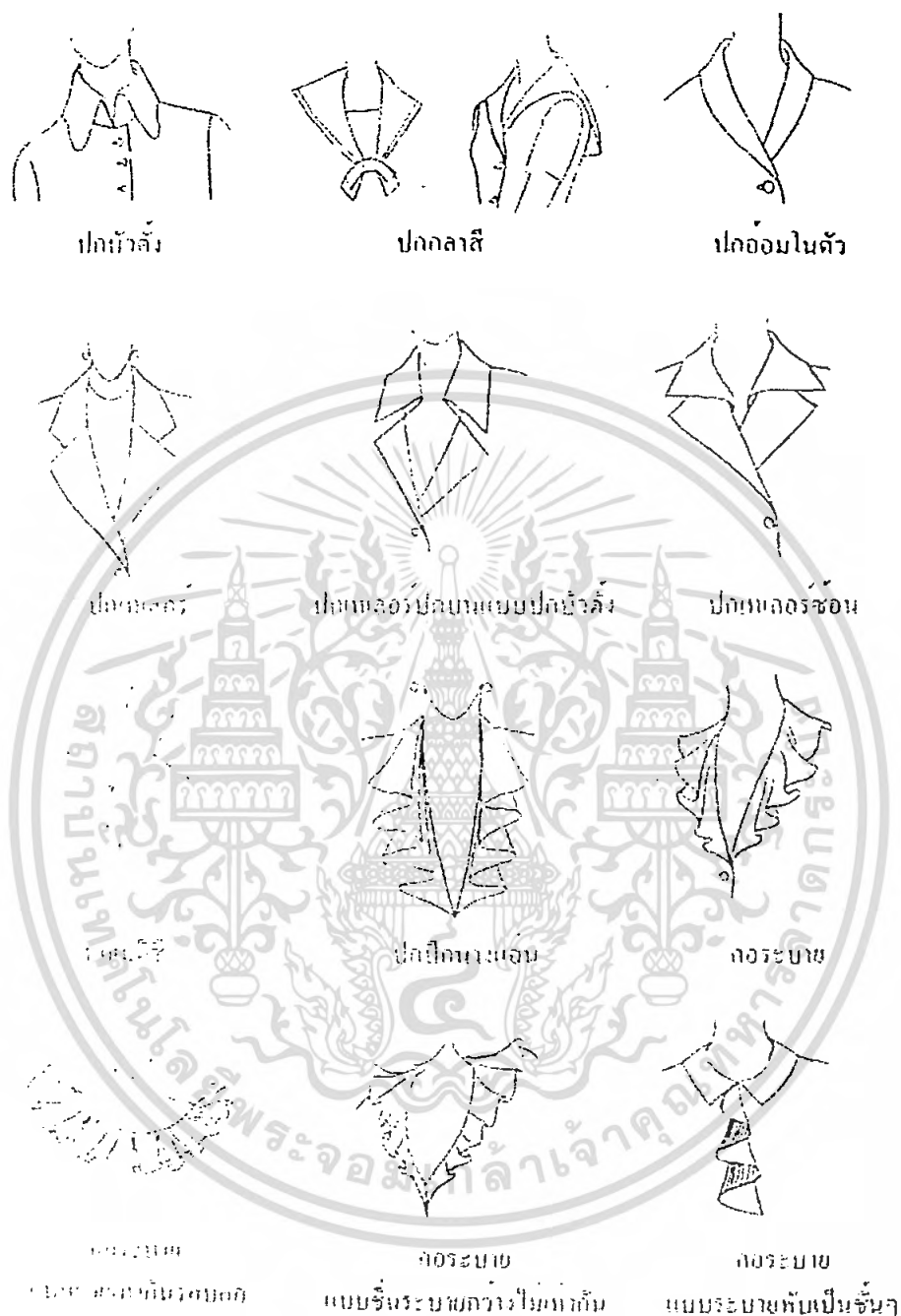
คอเสื้อแบ่งเป็น 4 ประเภทใหญ่ๆได้ดังนี้

1. คอเสื้อทรงกลม (Round Neck)
2. คอเสื้อตัววี (V-Neck)
3. คอเสื้อแบบอื่นๆ

ภาพที่ 85 แสดงรูปแบบคอเสื้อและปกเสื้อแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 86 แสดงรูปแบบคอเสื้อและปกเสื้อแบบต่างๆ(2)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบแขนเสื้อในแบบต่างๆ

แขนเสื้อรูปแบบต่างๆ

แขนเสื้อที่มีความยาวมาตรฐานประเภทต่างๆโดยสังเขปได้ดังนี้

1. แขนสั้นมาก เป็นแขนเสื้อที่มีความยาวเพียงครึ่งหนึ่ง ของแขนสั้น
2. แขนสั้น เป็นแขนเสื้อที่มีความยาวเป็นครึ่งหนึ่งในสี่ของความยาวแขนจากหัวไหล่ถึงข้อมือ ชนิดของแขนเสื้อแบ่งได้เป็น 2 ชนิดใหญ่ๆดังนี้

1. แขนต่อ (Set in Sleeve) เป็นลักษณะของแขนเสื้อที่ใช้ผ้าคนละชนิดกับตัวเสื้อ มาเย็บต่อเป็นแขนเสื้อที่วางแขน
2. แขนในตัว (Cut-in-one with the body) เป็นแขนเสื้อที่ใช้ผ้าตัวเสื้อ ทำเป็นแขนเสื้อด้วยซึ่งจำแนกได้เป็น 3 ชนิด
 - แขนแรกแลน (Raglan)
 - แขนอานม้า (Saddle)
 - แขนกิโมโน(Kimono)

ภาพที่ 87 แสดงรูปแบบแขนเดี่ยวแบบต่างๆ(1)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 88 แสดงรูปแบบแขนเสื้อแบบต่างๆ(2)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 89 แสดงรูปแบบแขนเสื้อแบบต่างๆ(3)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบกระโปง

รูปแบบกระโปงทรงพื้นฐานแบ่งเป็น 3 ทรง

1. กระโปงทรงตรง (Straight Skirt) เป็นลักษณะกระโปงที่มีลักษณะตรงลงไปจรดปลาย
2. กระโปงทรงบาน (Faire Skirt) มีลักษณะคล้ายตัวเอ คือบริเวณช่วงปลายจะบานออก
3. กระโปงทรงระฆัง (Bell –Shape Skirth) เป็นกระโปงที่มีลักษณะโค้งมนออกจรดปลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 90 แสดงรูปแบบกระโปรงแบบต่างๆ(1)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 91 แสดงรูปแบบกระโปรงแบบต่างๆ(2)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 92 แสดงรูปแบบกางเกงแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุ

1. ประเภทและคุณสมบัติของผ้าประเภทต่างๆ

พื้นสัมผัสของผิวผ้าจะมีลักษณะอย่างไร ขึ้นอยู่กับโครงสร้างของผ้า ที่ประกอบด้วยปัจจัยเหล่านี้

1. ชนิดของเส้นใย
2. ลักษณะของเส้นด้าย
3. ลักษณะของการทอผ้า
4. ความหนาของเส้นด้ายใน 1 ตารางนิ้ว

ชนิดของเส้นใยและความเหมาะสมในการใช้งานของผ้าตามลักษณะเส้นใย

1. ชนิดของเส้นใย

การศึกษาคุณสมบัติของผ้าแต่ละชนิด จำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับเส้นใย เพราะเป็นปัจจัยที่มีผลต่อคุณสมบัติของผ้า โดยเราสามารถจำแนกชนิดของเส้นใยโดยสังเขปได้ดังนี้

1. เส้นใยธรรมชาติ แบ่งออกได้
 - 1.1 เส้นใยเซลลูโลส ได้แก่
 - 1.2 เส้นใยจากเมล็ด เช่น ฝ้าย, ฝู่น
 - 1.3 เส้นใยจากลำต้น เช่น ลิ้นจี่, ป่าน, ปอ
 - 1.4 เส้นใยจากใบ เช่น สับปะรด, ป่านศรนารายณ์
2. เส้นใยสังเคราะห์ แบ่งออกเป็น
 - 2.1 เส้นใยสังเคราะห์จากเซลลูโลส เช่น เรยอน, อะซิเตท
 - 2.2 เส้นใยสังเคราะห์จากโปรตีน เช่น แอลทรอน
 - 2.3 เส้นใยสังเคราะห์จากสารเคมี เช่น โพลีเอสเตอร์, ไนลอน, อะคริลิก

ผ้าไหม (Silk)

ไหมเป็นเส้นใยโปรตีนธรรมชาติ เป็นเส้นใยที่มีความยาวมาก 400-1300 หลา ได้จากรังไหมนำมาสาวไหมออก มีความเหนียวมาก แต่มีราคาแพงมาก จึงไม่นิยมใช้กับงานทั่วไป มักใช้ในโอกาสพิเศษ ซึ่งสามารถแยกตามลักษณะการทอได้ดังนี้

1. ผ้าไหมทอด้วยเครื่องจักร มีทั้งสีพื้นและพิมพ์ลวดลายเนื้อนุ่ม เป็นที่นิยมมากในตลาดต่างประเทศ และนิยมนำมาใช้ตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูปและผลิตภัณฑ์ต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. **ผ้าไหมทอมือ** เป็นผ้าที่มีความละเอียดอ่อน สวยงามประณีต ผู้บริโภคส่วนใหญ่จะนิยม ลักษณะเด่นของสินค้าคือ “hand made” นอกจากนำมาตัดเสื้อผ้าแล้วและผลิตภัณฑ์ต่างๆแล้ว ยังนิยมนำไปใช้ประดับตกแต่งภายในบ้านอีกด้วย
3. **ผลิตภัณฑ์ผ้าไหม** ที่ผลิตกันมากได้แก่ เสื้อผ้าสำเร็จรูป ผ้าเช็ดหน้า ผ้าพันคอ ผ้าคลุมไหล่ ผ้าคลุมผม หูกระต่าย และเนคไท เป็นต้น

-**รังไหม (Silkworm cocoon)** หมายถึง รังไหมที่เหมาะสมสำหรับการสาวไหม รังไหมที่มีคุณภาพดีจะมีเส้นใยมาก และสาวออกได้ง่าย

-**ไหมดิบ (Raw silk)** หมายถึง เส้นไหมดิบที่สาวได้จากรังไหมและยังไม่ผ่านกระบวนการควบตีเกลียว ซึ่งจะมีมาตรฐานคุณภาพประเทศไทยสามารถผลิตไหมดิบระหว่าง 1a-3a

-**เศษไหม (Silk waste)** หมายถึง รังไหมที่ไม่เหมาะสมกับการสาว เศษไหมจากกระบวนการผลิตตั้งแต่สาวจนถึงทอ

-**เส้นไหมสำเร็จรูป (Silk yarn)** หมายถึง ด้านไหมที่ปั่นจากไหมเพื่อใช้สำหรับทอผ้าไหม

-**ด้านไหมที่ปั่นจากเศษไหม (Yarn spun from silk waste)** เส้นไหมที่ปั่นจากเศษไหม คุณสมบัติของผ้าไหม

ความเหนียว มีความเหนียวสูงมาก เมื่อเปรียบเทียบกับลวดทองแดง ที่มีขนาดเดียวกับไหมจะมีความเหนียวมากกว่าลวดทองแดง

ความยืดหยุ่น ไหมมีความยืดหยุ่นปานกลางสามารถปรับโค้งงอได้

ความคืนตัว สามารถคืนตัวได้ดี

ความทนทานต่อชีวภาพ ไม่สามารถทนทานต่อแมลงแต่สามารถทนต่อราได้ในระดับหนึ่ง เพราะเป็นเส้นใยโปรตีน

ข้อดี

1. เส้นใยเรียบมีความมันวาว ดูสวยงามโดยธรรมชาติ หูหระ
2. มีความเหนียวมาก
3. ย้อมสีได้ดี
4. มีความยืดหยุ่นปานกลาง ยังไม่่ง่าย
5. ดูดความชื้นได้ดี
6. ทนต่อราและแบคทีเรีย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อเสีย

1. มีราคาแพง
2. ไม่ทนต่อแสงแดด กรด และด่าง
3. ต้องดูแลมีการซักที่เหมาะสม
4. สีไม่ทนทาน
5. นำไฟฟ้า
6. ไม่ทนแสง

การเลือกซื้อและการดูแลผ้าไหม

ในการเลือกซื้อผ้าไหมต้องพิจารณาถึงคุณสมบัติของเนื้อผ้า ผ้าไหมที่มีคุณภาพดีจะต้องมีเนื้อแน่นสม่ำเสมอ สีล้วน สม่ำเสมอตลอดทั้งผืน นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงความหนาบางของเนื้อผ้า ซึ่งขึ้นอยู่กับการนำไปใช้ประโยชน์ เช่น ถ้าต้องการเสื้อผ้าบุรุษหรือสตรี ควรเลือกไหม 2 เส้นหรือ 4 เส้น หากต้องการนำไปตัดชุดสูทควรเลือกไหม 4 เส้นหรือ 6 เส้น เป็นต้นถ้าต้องการนำไปทำผ้ามาบน ฟูเครื่องเรือน ควรเลือกไหมชนิดพิเศษที่ทอขึ้นมาใช้งานโดยเฉพาะเพื่อความงาม

ในปัจจุบันอุตสาหกรรมสิ่งทอได้มีการนำเส้นใยอื่นๆมาเป็นส่วนประกอบของเส้นใยไหมเพื่อการทอผ้าหลากหลายชนิด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้บริโภค อย่างไรก็ตามผู้บริโภคสามารถตรวจสอบได้ว่าเป็นไหม ร้อยเปอร์เซ็นต์หรือไม่ โดยการดองเอาเส้นใยจากปลายผืนผ้า ไปเผาไฟ หากเป็นเส้นใยแท้เผาไฟแล้วจะเหลือเถ้ามีกลิ่นเหมือนกับเส้นผม เพราะเป็นเส้นใยโปรตีนเหมือนกัน แต่หากไม่ใช่ของแท้ เผาไฟแล้วจะลุกไหม้ลามอย่างรวดเร็ว เหลือเถ้าน้อยมาก

การดูแลผ้าไหม มีลักษณะเด่นคือไม่ดูดซับความสกปรกเข้าไปในเส้นใยผ้า เหมือนผ้าฝ้าย สวมใส่สบาย

ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุประกอบเสื้อผ้า

ชิป

ใช้ยึดติดกันระหว่างผ้า 2 ผืน โดยการรูดเปิดปิด โดยการเย็บชิปให้ติดกับผ้า ในแนวของรอยต่อตรงกันรูดฟันชิปให้ติดหรือแยกจากกัน ผ้า 2 ชั้น จะติดหรือแยกจากกันนั้น โดยมีทั้งชิปโลหะและชิปไนลอน ให้ความมั่นใจในการเปิดมากขึ้น โดยในงานด้านเสื้อผ้านั้นชิปที่เรามักจะใช้จะมีอยู่หลายชนิดตามลักษณะการใช้งานดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ซิปแบบทั่วไป เป็นชนิดปิดท้าย มีเฉพาะตัวกันกลาง มีทั้งตัวกันด้านบนและด้านล่าง สำหรับยึดแถบผ้าทั้งสองให้ติดกัน เพื่อไม่ให้ปลายทั้งสองแยกกันเป็นอิสระ เมื่อซิปเปิดจนสุด มักใช้กับพวกกางเกง ที่มีตำแหน่งซิปอยู่ด้านล่าง

2. ซิปแบบซ่อน เป็นซิปชนิดปิดท้ายเช่นเดียวกัน แต่ลักษณะซิปเมื่อติดเข้ากับชิ้นส่วนของเสื้อผ้าจะไม่เห็นตัวซิป มักใช้กับกางเกงที่มีซิปด้านข้าง กระโปรง ชุดกระโปรง เป็นต้น

ซิปแบบเปิดท้าย เป็นซิปที่มีเดือย และสวมที่ปลายแถบด้านทั้งสองข้าง เพื่อให้สามารถแยกได้เป็นอิสระ และสวมกลับเข้าไปให้พอดีก่อนรูดซิปปิด

ยางยืด

ยางยืดเป็นวัสดุช่วยในเรื่องของการปรับขนาด เพราะมีความยืดหยุ่นสูง สามารถรองรับขนาดที่แตกต่างกันได้ แต่ไม่ควรมากจนเกินไป เช่น ยางยืดที่ขอบกระโปรง ขอบกางเกง ยางยืดที่ใช้มีอยู่หลายขนาดด้วยกัน 0.5 cm, 2 cm, 2.5 cm, 4 cm เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมียางที่ใช้เย็บเพื่อให้เกิดการย่น ซึ่งมีลักษณะเป็นด้วยเส้นเล็กใช้งานโดยใส่ไว้ที่กระสวยของจักร เมื่อเย็บลงไปบนผ้าจะหดตัวทำให้ผ้าเกิดการย่น

กระดุม

1. กระดุมแป็บ(Snap Button)

ใช้ยึดผ้า 2 ชั้นเข้าด้วยกันโดยการกด ตัวผู้กับตัวเมียเข้าด้วยกัน มีทั้งชนิดที่ทำด้วยพลาสติกและโลหะ มีหลายขนาด มี 2 รูปแบบคือ

- แบบเย็บติดกับผ้า จะมีรูตรงขอบกระดุมทั้งตัวผู้และตัวเมีย เพื่อใช้เย็บติดกับผ้า
- แบบติดกับผ้าด้วยเครื่องปั๊ม มีส่วนประกอบ 4 ชิ้นคือ กระดุมตัวผู้ 2 ตัว ขึ้นประกบผ้าด้านบนและกระดุมตัวเมีย 2 ชิ้นประกบผ้าด้านล่าง

2. กระดุมแม่เหล็ก (Magnet)

ลักษณะคล้ายกระดุมแป็บ แต่ติดกันด้วยแรงดึงดูดแม่เหล็ก สะดวกและไวต่อการใช้งานกว่า 1 ตัว ประกอบด้วย 2 ชิ้น

3. กระดุมแบบเจาะรู มีรูที่เจาะไว้เพื่อเย็บติดกับผ้า มี 2 แบบคือ แบบ 2 รูและแบบ 4 รู

4. กระดุมแบบห่วง มีห่วงหรือช่องอยู่ใต้เม็ดกระดุม เวลาเย็บควรเย็บให้แน่น

5. กระดุมหมุดย้ำ เหมาะกับผ้าเนื้อหนาหรือผ้ายีนส์ ผ้าใบ

6. กระดุมจีน มีลักษณะปมด้วยกลัดกันด้วยห่วงผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัสดุที่ใช้ในการเย็บประกอบ

1. เส้นด้าย ขนาดของเส้นด้ายใยสั้น จัดเป็น Number (No) โดยกำหนดขึ้นตามความสัมพันธ์ของเส้นใย หนึ่งหน่วยต่อความยาวของเส้นด้าย ด้าย No. ยิ่งมาก เส้นด้ายจะยิ่งเล็กลง
 - ด้ายเส้นใหญ่และหยาบ คือ ขนาด No. 12-21
 - ด้ายเส้นปานกลาง คือ No. 20-60
 - ด้านเส้นเล็กละเอียด คือ No. 60 ขึ้นไป
 - หมายเลขด้ายที่ใช้เย็บกันทั่วไปคือด้าย No. 50 และ 60

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีในการผลิต

การพิมพ์สกรีน

1. การพิมพ์ผ้า

การพิมพ์ผ้าโดยส่วนใหญ่มักจะใช้ไต้ะยาวๆ ซึ่งมีตัวล้อครอบสกรีนอยู่เป็นระยะๆ มาเป็นไต้ะพิมพ์ ในการทำแม่พิมพ์จะต้องตั้งฉากไว้ในกรอบสกรีน ให้เรียบร้อยก่อนแล้วจึงนำไปถ่ายตู้ไฟสำหรับถ่ายนี้ด้านบนจะมีเหล็กสำหรับยึดไว้สำหรับกรอบสกรีน ซึ่งเป็นการตั้งฉากไปในตัวตั้งแต่ตอนทำแม่พิมพ์ เมื่อนำไปพิมพ์ก็จะพอดีกันทุกตัว แม่พิมพ์เหมือนตอนถ่ายตู้ไฟ ภาพที่ได้ก็จะตรงกันทุกตัว

ในการพิมพ์สกรีนขณะที่เราปาดหมึกลงไป นั้นสิ่งพิมพ์ที่เราพิมพ์มักจะหลุดลอยขึ้นมา พร้อมกับที่เรายกแม่พิมพ์ขึ้น มีสาเหตุมาจากความเหนียวของหมึกย้อมผ้า ให้ใช้เทียนไขหรือ พาราฟินแว็กซ์เคียวด้วยความร้อน แล้วนำไปเทลงบนไต้ะทิ้งไว้จนเย็น จะสามารถยึดเกาะผ้าได้ดีมาก

2. หมึกพิมพ์ผ้า

หมึกพิมพ์ที่เหมาะสมสำหรับพิมพ์ผ้า นั้นเป็นชนิดที่ละลายด้วยน้ำ เป็นหมึกที่มีน้ำเป็นส่วนผสม และสามารถใช้น้ำทำความสะอาดได้ด้วย หมึกชนิดนี้ประกอบไปด้วย

- ไบเดอร์ (Binder)
- แม่สี (Pigment paste)
- อิมัลชัน (Emulsion thickening)

โดยหมึกที่เรานำมาพิมพ์แต่ละชนิดจะมีไบเดอร์ ผสมอยู่แตกต่างกันไปตามคุณสมบัติของหมึก และยังมีส่วนประกอบบางอย่างเช่น ผงฟู หรือ เชื้อยาสผสมเข้าไป

1. หมึกพิมพ์ธรรมดา (สีจม)

เหมาะสำหรับ เหมาะสำหรับผ้าที่มีพื้นสีอ่อนกว่าสีหมึก เมื่อพิมพ์เสร็จแล้วจะต้องนำไปผ่านความร้อน โดยเข้าเตาอบที่อุณหภูมิ 140-150 องศา ประมาณ 3-5 นาที หรืออาจจะใช้เตารีดก็ได้ เมื่อหมึกพิมพ์แห้งสีไม่ตก และการเกาะของสีจะติดดี

2. หมึกพิมพ์สีลอย

คือหมึกพิมพ์ธรรมดาแต่ปรับปรุงให้ มีความเข้มข้นของเนื้อสีแน่นขึ้น เมื่อนำไปพิมพ์ลงผ้าที่มีสีเข้ม สีของหมึกจะลอยเด่นชัดอยู่บนเนื้อผ้า

3. หมึกพิมพ์สียาง

มีคุณสมบัติคล้ายสีลอย แต่สียางจะมีความมันเงามองดูคล้ายยางไปติดอยู่บนเนื้อผ้า การพิมพ์สียางนี้จะพิมพ์ยาก สีมักจะติดกับผ้าสกปรน เพราะมีความเหนียว แต่สามารถลดความเหนียวลงได้โดยการผสม softener

4. หมึกพิมพ์สีฝุ่นหรือสีฟู

คือหมึกน้ำซึ่งมีเชื้อฟู ผสมอยู่คุณสมบัติใกล้เคียงกับสีลอย หลังพิมพ์เสร็จ แล้วนำไปผึ่งให้แห้ง เข้าเตาอบที่อุณหภูมิ 140-150 องศาเซลเซียส ประมาณ 3 นาที หมึกจะแห้งและฟูขึ้น

สีหมึกพิมพ์ผ้าที่กล่าวมาข้างต้น ยังมีหมึกพิมพ์ผ้าชนิดสีทอง สีกากเพชร และสีมุก โดยใช้ Binder ชนิดพิเศษ มาผสมกับเงิน ผงทอง หรือกากเพชร และต้องใช้ผ้าสกปรนเบอร์หยาบ และจะต้องปาดสีด้วยกันหลายๆครั้ง สำหรับการพิมพ์กากเพชรนั้นมีอีกวิธีหนึ่งคือ พิมพ์กาวลงบนผ้าเสียก่อนแล้วจึงโรยกากเพชรลงบนผ้า จากนั้นรอจนแห้ง แล้วนำไปอบประมาณ 3 นาที จะทำให้เพชรติดคงทนมากขึ้น

ข้อมูลในการผลิตเสื้อผ้า

ขั้นตอนในการผลิตเสื้อผ้า

ชิ้นผ้าที่ผ่านกระบวนการต่างๆมาแล้ว ช่วงในขั้นตอนการผลิตสามารถสรุปได้ดังนี้

1. นำผ้าไปผ่านขั้นตอนการทำลวดลาย
2. การกำหนดขนาดที่จะทำการผลิต
3. การสร้างแบบตัด (pattern) ลงบนกระดาษ
4. ชีดเครื่องหมายลงบนผ้าเพื่อนำไปตัดเย็บ
5. นำมาสู่กระบวนการประกอบเป็นตัว และตัดวัสดุประกอบต่างๆ โดยทำการเย็บตามแบบนี้
6. เมื่อประกอบเสร็จก็จะนำมาสู่ขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพ
7. ทำการบรรจุลงหีบห่อ

บทที่ 3

การพัฒนาการออกแบบ

1. แบบร่างและการพัฒนาการออกแบบ
2. สรุปผลการออกแบบและความเห็นของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

1. แบบร่างและการพัฒนาการออกแบบ

การรวบรวมข้อมูล และสรุปแนวทางที่ใช้ในการออกแบบ

1 ลักษณะโดยรวมและรูปแบบสินค้าของร้านนาการ่า

1.1 ลักษณะการออกแบบจะเน้นไปที่สีสันทัน และลวดลาย รวมถึงเนื้อผ้าที่มีความเงางาม ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ที่ชัดเจนของร้านนาการ่า

1.1.1 สีสันทัน จะใช้สีสดใสและมักจะใช้เทคนิคการไล่โทนสีจากอ่อนไปเข้ม หรือ ไล่โทนจากสีหนึ่งไปยังอีกสีหนึ่ง

1.1.2 ลวดลาย ออกแบบโดยลือคล้ายโดยวางองค์ประกอบให้ลงตัวกับทรงเสื้อ ซึ่งจะไม่ใช้ผ้าที่เป็นลวดลายแพทเทิร์น (Pattern) มากนัก

1.1.3 เนื้อผ้า มักจะใช้ผ้าที่มีเนื้อบางเบา มีความพลิ้วไหว และเงางาม เช่น ผ้าไหม, ผ้าชีพอง, ผ้าซาติน, ผ้าไหมซาติน ฯลฯ

1.2 รูปแบบเสื้อจะมีความพลิ้วไหว มีพื้นที่มาก เนื่องจากต้องการแสดงให้เห็นลวดลายผ้าได้ชัดเจน โครงเสื้อจะมีลักษณะหลวม สวมใส่สบาย

รูปแบบชุดที่ใส่เฉพาะโอกาส ใช้ในการออกงานสังคม งานพบปะสังสรรค์ เช่น

ชุด ราตรียาว, ชุดคลุม(ยาว) เป็นต้น

รูปแบบชุดที่ใส่ได้หลายโอกาส สามารถนำมาสวมใส่ปรับให้เข้ากับโอกาส

ต่างๆได้ เช่น เสื้อลำลอง, เสื้อคลุมลำลอง(สั้น), กางเกงเลย์ เป็นต้น

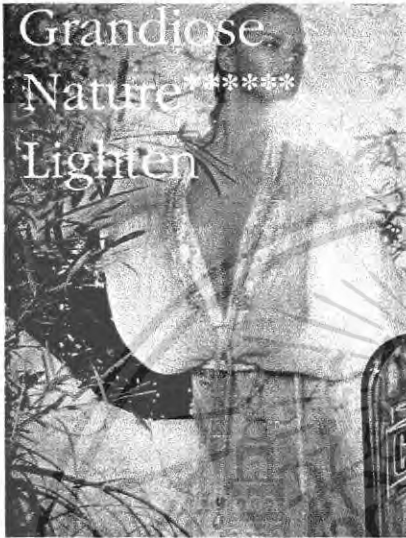
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่1 ภาพแสดงตัวอย่างผลิตภัณฑ์ของร้านนากาวา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Sociable
Colorful

ภาพที่ 93 แสดงภาพเอกลักษณ์ของผู้บริโภค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนการออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบเบื้องต้น การพัฒนาการออกแบบ

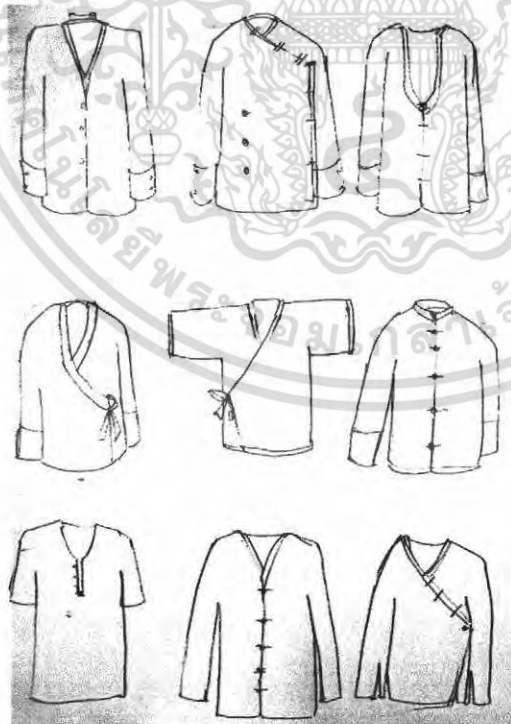

ภาพที่ 94 แสดงการออกแบบเบื้องต้น การออกแบบชุดลำลองสตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 95 แสดงการออกแบบเบื้องต้น ชุดออกงานสตรี

ภาพที่ 96 แสดงการออกแบบเบื้องต้น ชุดบุรุษ

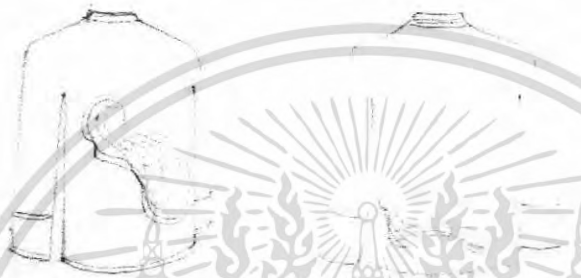
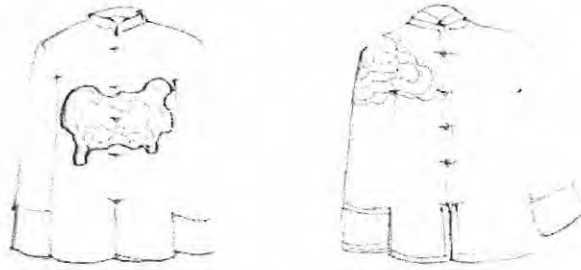
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 97 แสดงการออกแบบเบื้องต้น การพัฒนาแบบเสื้อบุรุษ

ภาพที่ 98 แสดงการออกแบบเบื้องต้น การพัฒนาแบบเสื้อบุรุษ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 99 แสดงการออกแบบเบื้องต้น การพัฒนาแบบเสื้อบุรุษ

ขั้นตอนการทดลองเทคนิคต่างๆ

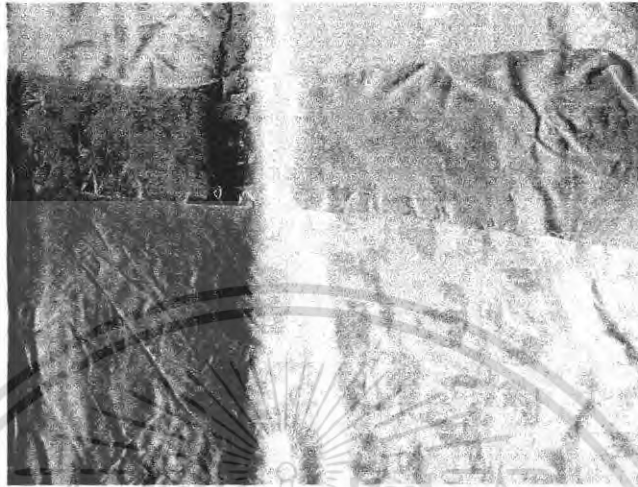
1. การทดลองด้วยการย้อมไลโทเนสทั้งผืน แล้วสกรีนด้วยสีมุก สีเงิน

ภาพที่ 100 แสดงผลการทดลองด้วยการย้อมไลโทเนสแล้วสกรีนสีมุกสีเงินทับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การทดลองด้วยการย้อมไลโทเนสีทั้งผืนแล้วสกรีนสีทอง กากเพชรทับ

ภาพที่ 101 แสดงผลการทดลองด้วยการย้อมไลโทเนสีทั้งผืนแล้วสกรีนสีทอง กากเพชรทับ

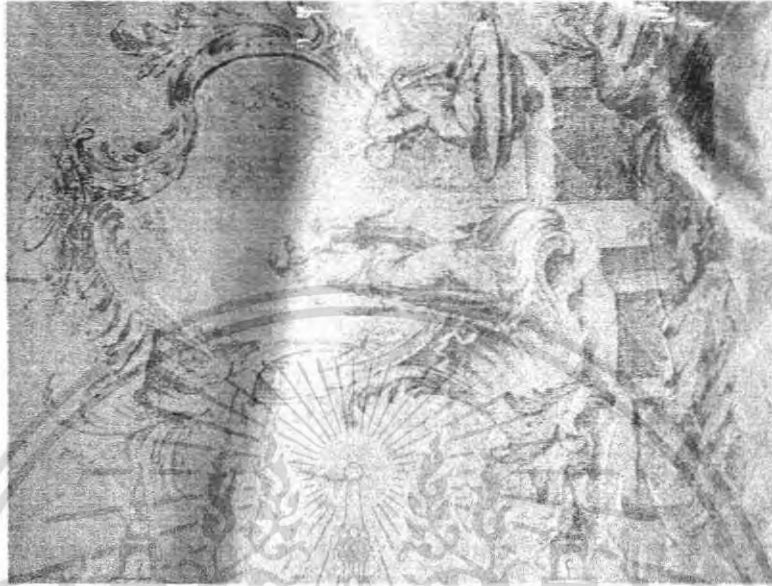
3. การทดลองสกรีนสีมุก สีเงิน ลงบนผ้าไหมซาติน

ภาพที่ 102 แสดงผลการทดลองสกรีนสีมุกสีเงินลงบนผ้าไหมซาติน

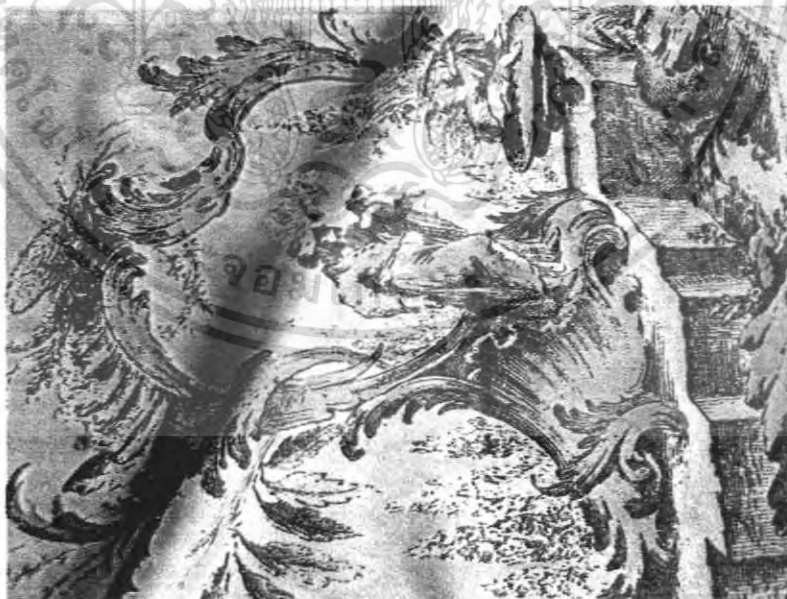
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. การทดลองสกรีนสีมุก สีทองลงบนผ้าไหมชาติน

ภาพที่ 103 แสดงผลการทดลองสกรีนสีมุกสีทองลงบนผ้าไหมชาติน

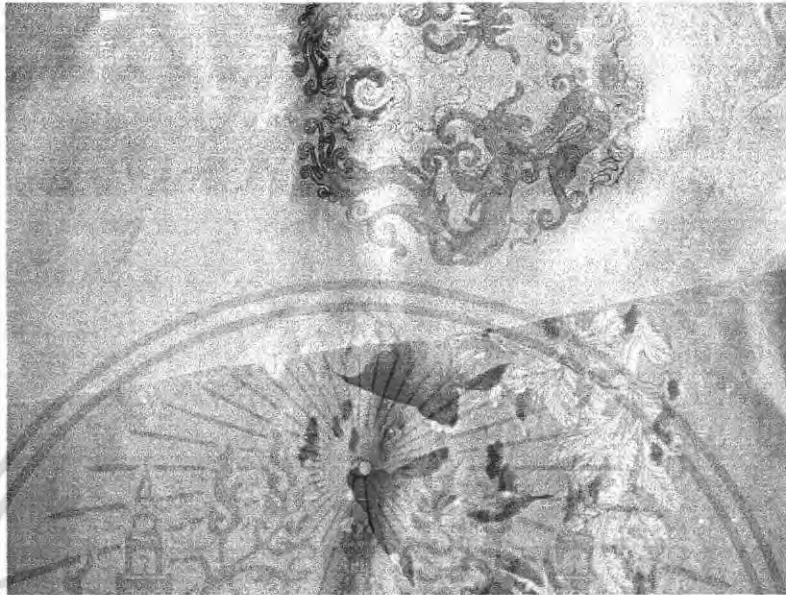
4. การทดลองผสมผสานการสกรีนกับเทคนิคการเพนท์สีด้วยบาติก

ภาพที่ 104 แสดงผลการทดลองผสมผสานการสกรีนกับเทคนิคการเพนท์สีด้วยบาติก

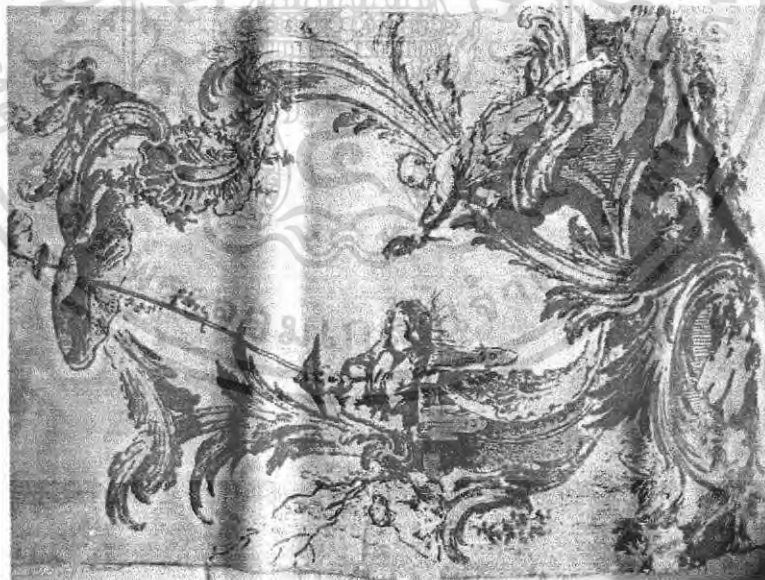
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. การทดลองผสมผสานการสกรีนกับเทคนิคการเพนท์สีด้วยบาติก

ภาพที่ 105 แสดงผลการทดลองผสมผสานการสกรีนกับเทคนิคการเพนท์สีด้วยบาติก

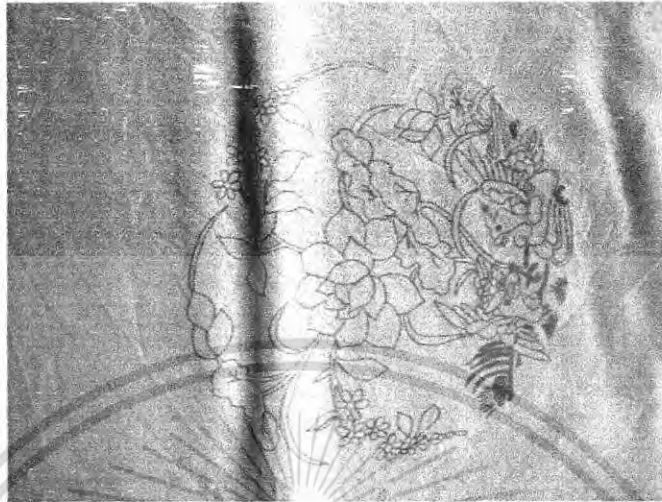
6. การทดลองผสมผสานการสกรีนกับเทคนิคการเพนท์สีด้วยบาติก

ภาพที่ 106 แสดงผลการทดลองผสมผสานการสกรีนกับเทคนิคการเพนท์สีด้วยบาติก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. การทดลองสกรีนเส้นสีจมลงบนผ้าไหม

ภาพที่ 107 แสดงผลการทดลองสกรีนเส้นสีจมลงบนผ้าไหม

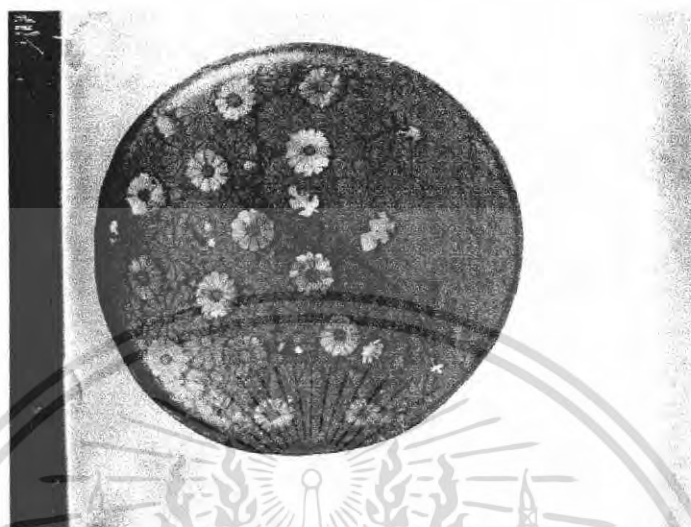
8. การทดลองสกรีนเส้นสีจมลงบนผ้าไหมไทย

ภาพที่ 108 แสดงผลการทดลองสกรีนเส้นสีจมลงบนผ้าไหมไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9. การทดลองพิมพ์อิงค์เจ็ทลงบนผ้าไหมไทย

ภาพที่ 109 แสดงผลการทดลองผ้าพิมพ์อิงค์เจ็ทลงบนผ้าไหมไทย

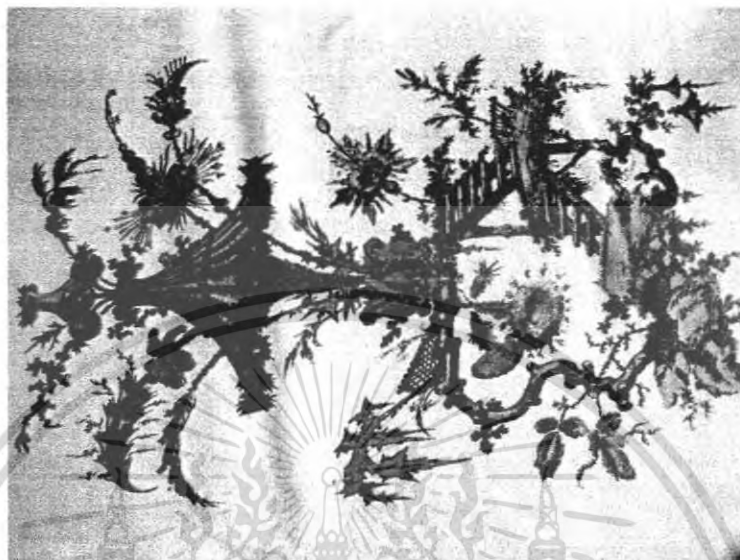
10. การทดลองพิมพ์อิงค์เจ็ทลงบนผ้าไหมชาติน

ภาพที่ 110 แสดงผลการทดลองผ้าพิมพ์อิงค์เจ็ทลงบนผ้าไหมชาติน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

11. การทดลองพิมพ์อิงค์เจ็ทลงบนผ้าไหมชาติน

ภาพที่ 110 แสดงผลการทดลองผ้าพิมพ์อิงค์เจ็ทลงบนผ้าไหมชาติน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การออกแบบลวดลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 112 แสดงการออกแบบลวดลายเสื้อผ้าสตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 113 แสดงการออกแบบลวดลายเสื้อผ้าสตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 114 แสดงการออกแบบลวดลายเสื้อผ้าสตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 115 แสดงการออกแบบลวดลายเสื้อผ้าสตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. สรุปผลการออกแบบและความเห็นของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์
1. ต้องพัฒนาการวางลวดลายให้เหมาะสมมากขึ้น
2. มีการใช้สีที่เข้ากับแนวความคิดได้ดี
3. รูปแบบของทรงเสื่อบางชุดยังไม่สามารถตอบโจทย์ของนาการ่าได้
4. ปรับเปลี่ยนเทคนิคบางอย่างให้เหมาะสมมากขึ้น

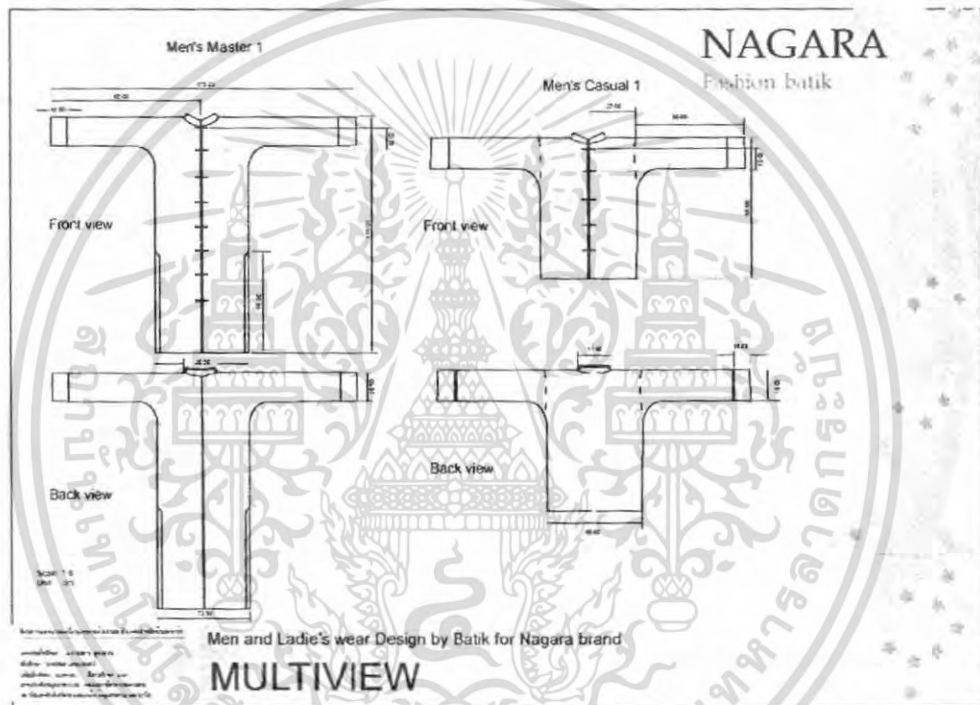
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การนำเสนอผลงานการออกแบบ

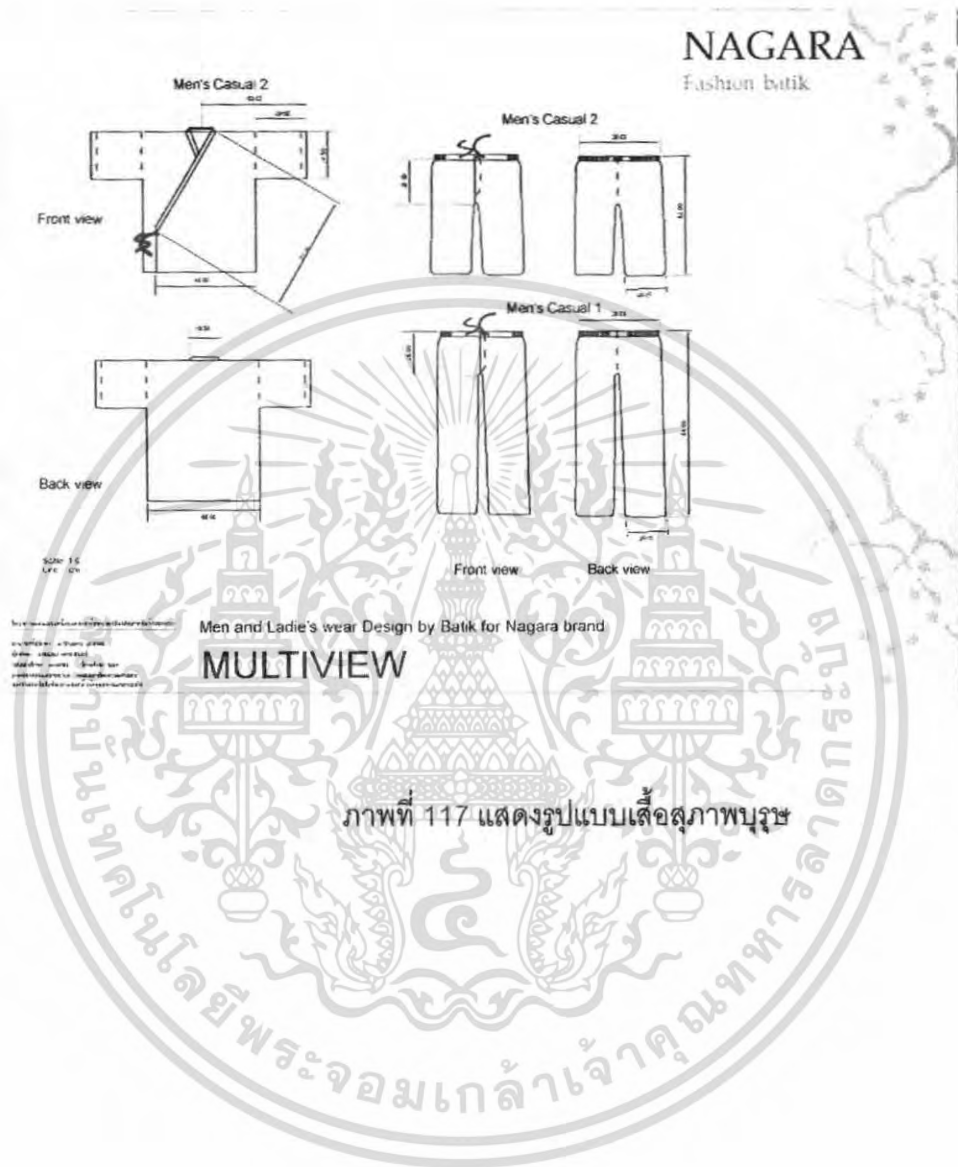
แผ่นเสนอผลงานออกแบบ

1. รายละเอียดของผลิตภัณฑ์
2. การประเมินราคาต้นทุน
3. ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ต้นแบบ

ภาพที่ 116 แสดงรูปแบบเสื้อสุภาพบุรุษ

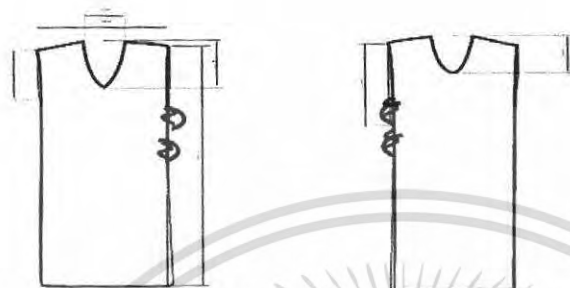
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

NAGARA
Fashion batik

Ladie's Casual 1

Scale 1:3
Unit: cm

Front view

Back view

Men and Ladie's wear Design by Batik for Nagara brand
MULTIVIEW

Men and Ladie's wear Design by Batik for Nagara brand

MULTIVIEW

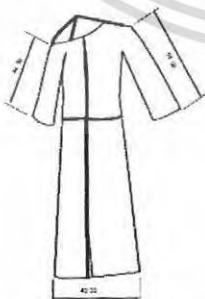
ภาพที่ 118 แสดงรูปแบบเสื้อสุภาพสตรี

Ladie's Casual 2

Front view

Back view

Scale 1:6
Unit: cm

Men and Ladie's wear Design by Batik for Nagara brand
MULTIVIEW

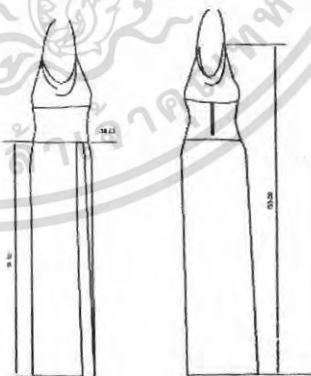
Men and Ladie's wear Design by Batik for Nagara brand

MULTIVIEW

ภาพที่ 119 แสดงรูปแบบเสื้อผ้าสตรี

NAGARA
Fashion batik

Ladie's Master 1

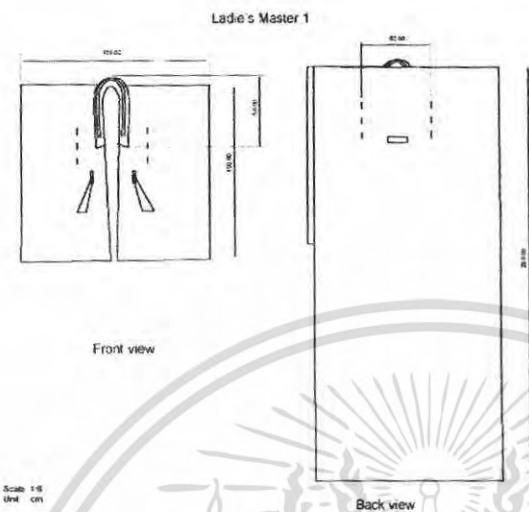

Front view

Back view

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

NAGARA
Fashion batik

Men and Ladie's wear Design by Batik for Nagara brand

Men and Ladie's wear Design by Batik for Nagara brand

MULTIVIEW

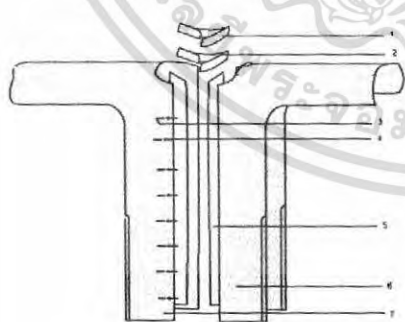
ภาพที่ 120 แสดงรูปแบบเสื้อสตรี

NAGARA
Fashion batik

Men's Master 1

Specification Chart

No.	Name	Material	Process	Color	Quantity
1.	ปก	ผ้าไหม (ไหม)	เย็บ, เย็บ	เขียว	1
2.	แขน	ผ้าไหม	เย็บ	เขียว	1
3.	คอเสื้อ	ผ้าไหม	เย็บ	เขียว	1
4.	ตัวเสื้อ	ผ้าไหม	เย็บ	เขียว	1
5.	ข้อมือ	ผ้าไหม	เย็บ	เขียว	1
6.	ตีนเสื้อ	ผ้าไหม	เย็บ	เขียว	1
7.	ตีนแขน	ผ้าไหม	เย็บ	เขียว	1

Men and Ladie's wear Design by Batik for Nagara brand

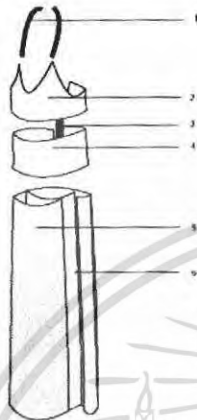
Men and Ladie's wear Design by Batik for Nagara brand

ASSEMBLY

ภาพที่ 121 แสดงรายละเอียดเสื้อสุภาพบุรุษ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

NAGARA
Fashion batik

Ladie's Master 1

Specification Chart

No.	Name	Material	Process	Color	Quantity
1.	สาคอกคอ	ผ้าใยซาติน (silk)	ผดุงรูป, นย	ขาว	1
2.	ตัวเสื้อ ตบ	ผ้าใยซาติน (silk)	ผดุงรูป,	ขาว	1
3.	ผ้า	ผดุงรูป	ขาว	1	
4.	ตัวเสื้อ เสอ	ผ้าใยซาติน (silk)	ผดุงรูป, ลายน	ขาว	1
5.	กระโปรง	ผ้าใยซาติน (silk)	ผดุงรูป, แดง	สี	1
6.	คอเสื้อตัวใน	ผ้าใยซาติน (silk)	ผดุงรูป	ขาว	1

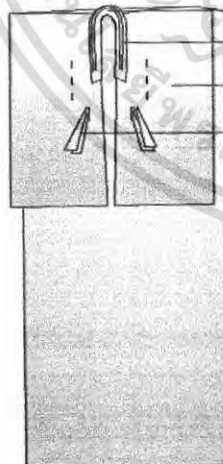
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Men and Ladie's wear Design by Batik for Nagara brand

ASSEMBLY

ภาพที่ 126 แสดงรายละเอียดเสื้อสตรี

NAGARA
Fashion batik

Ladie's Master 1

Specification Chart

No.	Name	Material	Process	Color	Quantity
1.	ปก	ผ้าใยซาติน (silk)	ผดุงรูป	สีขาว	1
2.	ปกใน	ซาติน	ผดุงรูป	ขาว	1
3.	ตัวเสื้อ	ผ้าใยซาติน (silk)	ผดุงรูป, นย	ฟ้า	1
4.	สวมนคอ	ผ้าใยซาติน (silk)	ผดุงรูป	ฟ้า	1
5.	สวมนคอ	ผ้าใยซาติน (silk)	ผดุงรูป	สีขาว	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Men and Ladie's wear Design by Batik for Nagara brand

ASSEMBLY

ภาพที่ 127 แสดงรายละเอียดเสื้อสตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Chinoiserie for NAGARA

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	ค่าวัสดุ	ค่าตัดเย็บ/ตกแต่ง	รวม
ชุดทางการ บุรุษ	-ผ้าไหมไทย 220 /เมตร (5 x 220 = 1100)	- ค่าตัดเย็บ 600 - กระดุมจีน 80 - ค่าแรงงาน 200 - ค่าสี 80	2060
ชุดลำลอง บุรุษ 1	-ผ้าไหมไทย 220/เมตร (5 x 220 = 1100)	- ค่าตัดเย็บ 600 - กระดุมจีน 50 - ค่าแรงงาน 200 - ค่าสี 80	2030
ชุดลำลอง บุรุษ 2	-ผ้าไหมไทย 220/เมตร (4 x 220 = 880)	- ค่าตัดเย็บ 600 - ค่าแรงงาน 200 - ค่าสี 80	1760
ชุดทางการ สตรี	-ผ้าไหมซาติน 380/เมตร (6 x 380 = 2280) -ผ้าไหมไทย 220/เมตร (3x 220 = 660)	- ค่าตัดเย็บ 1100 - ค่าแรงงาน 800 - ค่าสี 240	5090
ชุดลำลอง สตรี 1	-ผ้าไหมซาติน 380/เมตร (2 x 380 = 760)	- ค่าตัดเย็บ 400 - ค่าพิมพ์อิงค์เจ็ท 1500 - ค่าแรงงาน 200 - ค่าสี 240	3010
ชุดลำลอง สตรี 2	-ผ้าไหมซาติน 380/เมตร (4 x 380 = 1520)	- ค่าตัดเย็บ 600 - ค่าพิมพ์อิงค์เจ็ท 1500 - ค่าแรงงาน 200 - ค่าสี 240	4060

ตารางแสดงการประเมินราคาต้นทุน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

บทสรุป

สรุปผลการออกแบบและข้อเสนอแนะของนักศึกษา

สรุปผลการออกแบบ

การออกแบบเริ่มจากการศึกษาข้อมูล 2 ด้านหลักๆคือ

1. ข้อมูลทั่วไปเช่น ข้อมูลด้านการผลิต ข้อมูลด้านวัสดุ ข้อมูลแนวโน้มความต้องการของผู้บริโภค ปี 2007 โดยได้สรุปเพื่อนำมาทำการวิเคราะห์และออกแบบ - ลวดลายที่ใช้ จากศิลปะของจีน แต่ใช้สีสันแบบสีโทนอุ่น ของตะวันตก
2. ข้อมูลที่ได้จากการทดลอง คือ การทดลองใช้เทคนิควาดค การย้อมไล่โทนสี บนผ้าไหม เทคนิคการพิมพ์สกรีน การพิมพ์ด้วยระบบดิจิทัล การเย็บ การซิงผ้าจากชุดที่เย็บก่อนบางส่วน

โดยสรุปผลการออกแบบตามขอบเขตได้ดังนี้

1. ชุดนรุษทางการ ออกแบบเป็นชุดจีนยาวคลุมถึงน่อง โดยใช้ทรงปีกค้างคาว ใช้เทคนิคการซิงผ้าเป็นตัวโดยการเย็บเพียงครึ่งเดียวก่อนแล้วทำลาย หลังจากนั้นนำไปเย็บเป็นตัวสมบูรณ์
วัสดุที่ใช้ ผ้าไหม ไทย สีเขียว
เทคนิควาดคที่ใช้ เขียนเทียนแล้ว สกรีนทองทับลาย ย้อมไล่โทนสีเต็มตัว
2. ชุดนรุษจำลอง 1 ออกแบบเป็นชุดจีน เป็นเสื้อ และกางเกง เสื้อออกแบบเป็นทรงจีนแต่ใช้รูปแบบธรรมดา กางเกงยาวสามส่วน
วัสดุที่ใช้ ผ้าไหมไทย สีครีมและสีโอรส
เทคนิคที่ใช้ เขียนเทียน ย้อมไล่โทนสีเต็มตัว
3. ชุดนรุษจำลอง 2 ออกแบบเป็นทรงกิโมโนผู้ชาย กางเกงขาสั้น ลายนก คลิ้นน้ำ
วัสดุที่ใช้ ผ้าไหมไทย สีฟ้าอ่อน
เทคนิคที่ใช้ ขยี้ให้เกิดรอยแตก เขียนเทียนทับ สกรีนมุกเงิน ย้อมไล่โทนสีเต็มตัว
4. ชุดทางการสตรี ออกแบบเป็นชุดตัวในคล้องคอ และมีชุดคลุมแขนกิโมโนยาว ลายหงษ์เต็มตัว ชุดตัวในย้อมไล่โทนสีเต็มตัว สกรีนดอกไม้แบบตะวันตก อยู่บริเวณ เอว ชุดคลุมทรงยาว คอทรงบัวบาน มีสายรัด
วัสดุที่ใช้ ผ้าไหมชาติน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เทคนิคที่ใช้ เขียนเทียน สกรีนมุกสีเงิน ย้อมไลโทนสีเต็มตัว

5. **ชุดสตรีจำลอง 1** ชุดเสื้อทรงพูนิก หลวม ผ้าข้าง ลายดอกไม้ข้างหน้าและหลัง ลายดอกไม้และผีเสื้อ เสื้อมาจากการออกแบบผ้าพันคอ ขอบผ้าพันคอถักด้วยเทียน
- วัสดุที่ใช้** ผ้าไหมชาติน

เทคนิคที่ใช้ พิมพ์ดิจิทัล เขียนเทียน ย้อมไลโทนสีเต็มตัว

6. **ชุดสตรีจำลอง 2** มีแนวคิดมาจากผ้าเช็ดหน้า 5 ผืนมาประกอบเป็นชุดจีน ผาด้านข้าง มีแขนทรงกระบอกหลวม 2 ข้าง ลายนกเกาะกิ่งไม้
- วัสดุที่ใช้** ผ้าไหมชาติน

เทคนิคที่ใช้ พิมพ์ดิจิทัล batik ย้อมไลโทนสีเต็มตัว

ข้อเสนอแนะของนักศึกษา

การออกแบบโดยใช้เทคนิคบาตริกมีความน่าสนใจมากขึ้นเมื่อนำมาผสมผสานกับเทคนิคอื่นๆ เพื่อให้เกิดความร่วมสมัย ทั้งยังสามารถสร้างตลาดที่เกิดจากการใช้เทียน การนำลักษณะสีหวานมาใช้ในงานทำให้งานบาติกไม่เหมือนกับงานบาติกที่เคยทำกันมา เพิ่มความน่าสนใจให้กับตัวงานได้ แต่เนื่องจากเวลาอันจำกัดทำให้สีบางสียังมีความบกพร่องอยู่บ้าง และเทคนิคความเป็นมืออาชีพบางประการที่ต้องปรับปรุงและพัฒนาต่อไป

บรรณานุกรม

ยุพินศรี สายทอง. 2544. การออกแบบลวดลายผ้าปาเต๊ะและมัดย้อม. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพมหานคร: บริษัท ดี.ดี. บুকส์ ไตร

มณีหนู วิริยะบัณฑิต. 2548. "โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับวัยรุ่นสตรีจาก

เทคนิคบาติกของบริษัท fly now ". [วิทยานิพนธ์] สถาบันพัฒนกรรมบัณฑิต ภาควิชา

ศิลปอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ชิติสวรรค์ เจนวิทยาพันธ์. 2546. "โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีทำจากเศษ

ผ้าที่เหลือจากการตัดเสื้อยืดของโรงงานโมเดิร์นเทก การ์เมนต์". [วิทยานิพนธ์]

สถาบันพัฒนกรรมบัณฑิต ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ธวัชชัย ทุมทอง. 2545. ศิลปะการทำบาติกกายเขียนระบายสี. พิมพ์ครั้งที่ 1.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์

<http://www.style.com>

<http://www.fashionroom.com>

ประวัติการศึกษา

ชื่อ นพล นามสกุล เตชะสินทวี

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเซนต์ไมเกิ้ล ถึงปี พ.ศ. 2541

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร ถึงปี พ.ศ. 2544

ระดับปริญญาตรี ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ปี พ.ศ. 2545-2549

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้